

Ebook Truyện.Vn

Tài Ebook Truyện Miễn Phí

Bướm báo thù

V ã A n h T h ơ

Bướm Báo Thù (Điệp Tử)

Tác giả: Võ Anh Thơ

Ebook tạo bởi: EbookTruyen.VN

Giới thiệu:

Thể loại: Giả tưởng, tâm lý, trả thù giết người, có yếu tố tình cảm, HE
Số chương: 11 chương full

Bướm Tím trở về với dương gian, chỉ vì một mục đích duy nhất: trả thù kẻ đã tàn sát mình và cả gia đình.

Bảy con người, bảy câu chuyện, họ không có mối quan hệ với nhau. Cứ tưởng đây là bảy mảnh ghép rời rạc, nhưng khi từng chi tiết hiện rõ, giữa họ lại có một điểm chung, liên quan đến một linh hồn oan khuất.

Ai đúng ai sai, ai tốt ai xấu, nhân quả cùng nghiệp chướng đan xen, để rồi nàng gặp được hai người con trai ấy... Điều quan trọng cuối cùng nàng hiểu ra ở dương gian này sẽ là gì?

"Con người hay bất kỳ sinh vật nào cũng có lúc rơi vào đau khổ, tuyệt vọng. Khi phải đối diện với bi kịch, có kẻ lựa chọn sự trả thù tàn khốc thể nhưng ngược lại, có những người lại lựa chọn tha thứ để tiếp tục hướng về phía trước đón lấy hi vọng."

Mục lục:

[Chương 1: Khởi đầu](#)

[Chương 1: -2: Người tình](#)

[Chương 2: Nhân cưới](#)

[Chương 3: Bà nội](#)

[Chương 4: Em gái](#)

[Chương 5: Ác mộng](#)

[Chương 6: Ba dượng](#)

[Chương 7: Con nuôi](#)

[Chương 8: Bạn mới](#)

[Chương 9: Chân tướng](#)

[Chương 10: Sứ mệnh](#)

-----oOo-----

Chương 1: Khởi đầu

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tất cả bắt đầu tại một khu rừng hoang sơ chưa có dấu chân người. Mọi thứ nơi đây rất tuyệt vời, có thể nói là đẹp như bức tranh, và người vẽ nó không ai khác chính là Thượng Đế. Ngài dồn hết tình cảm vào đó, từ ngọn cỏ đến cành cây, cây cỏ thụ ngàn năm tràn ngập lá cùng những cánh bướm rập rờn trong ánh nắng. Mọi vật, mọi cảnh thật tuyệt diệu, giống như thiên đường.

Nhưng rồi mọi chuyện thay đổi vào một buổi chiều đầu xuân khi tiếng ồn của động cơ vang lên. Và đột ngột có chiếc thuyền cập bến...

Cửa mở, lần lượt một nhóm người đi xuống, đưa mắt nhìn quanh. Quả thật nơi đây quá tuyệt. Cả thầy gồm bảy thành viên, năm người đàn ông và hai phụ nữ. Trẻ, trung niên đều có, dĩ nhiên không có người già.

Sau vài giây ngắm cảnh, người đàn ông có bộ râu xồm xoàm nhất bảo:

- Một nơi đẹp thế này tại sao không có ai đặt chân lên đây?

Người phụ nữ đeo cặp kính cận dày cộm, quay qua:

- Tại ông không biết đấy thôi, hòn đảo này cũng rất kỳ quái. Người ta đồn rằng ở đây các con vật, côn trùng, thậm chí cả cỏ cây đều khác lạ. Chúng có khẩu phần ăn không bình thường.

Tiếng điều thuốc phì phò, ông là người có mái tóc trắng và đen phân rõ nhìn như đường ranh giới, lý giải:

- Giả sử, tôi ví dụ về loài bướm. Khi là sâu thì chúng ăn lá, lúc thành bướm thì chúng không ăn gì cả, chỉ việc đi tìm bạn đời, giao phối rồi chết. Nhưng nơi này thì khác, lũ bướm trưởng thành sẽ ăn hoa, các côn trùng nhỏ thậm chí là... đồng loại để duy trì sự sống, giúp kéo dài tuổi thọ.

Thêm một người đàn ông mặc áo khoác dày, gương mặt khó chịu, vỗ tay:

- Thôi, đừng nói nhiều nữa, chúng ta đến đây để xem xét tình hình khu rừng rồi thông báo cho đám thợ đến san bằng nơi này cho ngài giám đốc xây khu giải trí làm quà sinh nhật tặng con trai, chứ không phải để huyên thuyên đâu! - Ông quay ra sau gọi lớn - Anh kia! Nhanh tay lên một chút!

Trên thuyền, vừa nghe quát, anh thanh niên vụng về đem nhanh mấy chiếc túi da to đến chỗ những người nọ, đặt xuống đất. Chẳng bao lâu, họ bắt đầu vào việc...

Mọi vật trong khu rừng đều không hề hay biết sẽ có điều khủng khiếp sắp xảy ra, chẳng hạn như cô nàng Bướm Tím này. Nàng mới lớn, tràn trề sức sống với đôi cánh to màu tím biếc rực rỡ. Nàng đang đi kiếm mồi. Và kia, một bông hoa màu xanh ngắt mới nở, bữa ăn chiều tuyệt vời.

Khi nàng vừa đáp lên, hoa khẽ rung rinh cùng lúc một giọng nói cất vang:

- Ai đang đậu thế?

- Ta, nàng Bướm Tím xinh đẹp!

- Xin chào, tôi là chú bé hoa. Tôi mới nở, mà bạn cần gì?

- Ta hả, dĩ nhiên ta muốn ăn ngươi. Bụng ta réo âm ỉ rồi.

- Đừng, xin đừng ăn tôi! Khó khăn lắm tôi mới nở ra được thế này.

Bướm Tím khoanh tay, vẻ như chẳng mấy động lòng:

- Mới nở hả? Vậy thì được rồi. Ngươi đã nở ra, đã hấp thụ ánh nắng mặt trời, ngửi hương gió rồi nghe những giọt sương thì thấm bên tai, như vậy là quá đủ cho kiếp hoa vô vị. Đừng nói nhiều, hãy yên đó để ta ăn!

- Làm ơn đừng ăn tôi, tôi còn muốn mình sống lâu hơn nữa...

Mặc cho cậu bé hoa nức nở van xin, nàng Bướm Tím vẫn tàn nhẫn nuốt

trộn bông hoa mới nở ấy vào bụng. Khi đã khi đã đánh chén no nê, nàng quyết định bay về nhà.

Về đến nơi, nàng thật sự kinh hoàng khi trông những con bướm tím trong gia đình đều bị giết hết. Chẳng kịp hiểu chuyện gì thì thành linh có tấm lưới tóm gọn lấy nàng.

Bất ngờ, gương mặt một người phụ nữ có làn da mật, nhìn bướm với vẻ thích thú:

- Xem này vẫn còn con bướm, làm gì với nó đây?

Thì ra đây là con người! Nàng Bướm Tím nghĩ vậy. Bây giờ nàng thấy sợ hãi, phải tìm cách thoát khỏi đây.

Loay hoay trong tấm lưới mấy phút, nàng vô cùng sửng sốt bởi hình ảnh những con bướm được ép khô, đặt trong lồng kính, đập vào mắt.... Có tiếng xì xầm ở gần, nàng Bướm Tím xoay qua, thấy một người đàn ông nói gì đấy với người phụ nữ đeo cặp kính dày bên cạnh. Bà ta lấy từ túi áo khoác, thứ hộp hình vuông, chặc lưới:

- Không có quẹt ga thì dùng quẹt diêm!

Xoẹt! Lửa xuất hiện trên thanh que nhỏ. Bà ta buông tay, thanh que nhanh chóng rút xuống đồng rơm được xếp gọn bên dưới và bốc cháy. Nàng Bướm Tím hét lên:

- Đừng! Làm ơn...! Đừng đốt gia đình tôi!

Nhưng con người làm sao nghe được lời bướm chứ?

Ngọn lửa bốc cao, cháy phừng phực, chỉ vài giây sau đã lan nhanh thiêu trụi hốc cây, nơi tổ ấm của nàng. Không dừng ở đó, lửa điên cuồng tiếp tục tàn phá mọi thứ xung quanh. Bướm Tím kinh hãi quá, nàng khóc.

Bỗng, có bàn tay thò vào túm lấy bướm. Nàng vùng vẫy, kêu la:

- Bỏ tôi ra! Đừng mà!

Người đàn ông có bộ râu xồm xoàm khi này, nhìn chăm chú:

- Đôi cánh đẹp quá, nhưng không thấy rõ các đường nét trên đó.

Chàng thanh niên có chiếc cằm lỏm chồm râu, mới cười nhạt:

- Có gì là khó, đưa đây, tôi có cách để các vị nhìn rõ hơn.

Dứt lời, anh ta vớ lấy chiếc búa cùng bốn cây đinh sắt rỉ. Bướm Tím không biết đây là gì. Anh ta chụp lấy nàng từ tay người phụ nữ đeo kính, vút bỏ điếu thuốc trên miệng, rồi dùng tay ép nàng lên thân cây. Xong anh ta xoay sang bên cạnh, ra dấu cho chàng thanh niên vụng về khi nãy:

- Mày giữ cố định giúp tao con bướm. Nhanh lên! Lề mề quá!

Chàng trai tội nghiệp nhanh chóng đến gần, đưa tay giữ lấy bướm. Còn anh chàng nọ, lấy đinh ghim lên đôi cánh rục rờ, tiếp dùng búa đóng mạnh.

- Đau quá! Tôi đau quá...!

Nàng bướm la hét dữ dội, máu rỉ ra, từng dòng chảy dài thấm vào thân cây xù xì. Bốn cây đinh đã giữ cố định nàng. Mười mấy con mắt mở to trừng trừng, quan sát sự tuyệt diệu của đôi cánh rộng. Nếu hình ảnh ấy được phóng to lên sẽ không còn đẹp nữa mà trở thành khung cảnh ghê rợn, trông như cảnh Chúa bị đóng đinh trên cây thập giá, bởi máu đang chảy loang ra.

Nàng Bướm Tím đáng thương kiệt sức do cơn đau khủng khiếp nhưng vẫn đưa mắt nhìn những con người kia với đôi mắt yếu ớt. Bầy tên quái vật...!

Người đàn ông mặc áo khoác dày bỗng đứng la lối:

- Coi chán rồi đốt quách đi! Chúng ta cần đi xem khu rừng này trước khi trời tối!

Họ tản dần ra, chẳng còn ai nữa.

Nàng Bướm Tím đưa mắt về phía xa, khung cảnh nhòe đi, mờ dần. Mặt trời đã xuống núi, màu cam vàng của buổi hoàng hôn sáng rực là hình

ảnh cuối cùng đọng lại trong cái nhìn của Bướm Tím trước khi ngọn lửa kịp thiêu cháy nàng thành tro. Nhưng lòng nàng, dâng lên một điều gì đó rất ghê gớm lẫn mãnh liệt!

Bướm Tím nghe văng vẳng bên tai tiếng chim hót. Nàng mở mắt, chậm rãi ngồi dậy, trước mặt là căn phòng gỗ nhỏ, xung quanh ngập tràn ánh sáng mờ nhạt như nắng chiều sắp tàn. Giọng nói của người phụ nữ vang lên, rất nhỏ, như đang thì thầm:

- Tỉnh rồi sao?

- Bà là ai và tôi đang ở đâu? - Bướm Tím hỏi.

- Đây là một nơi hoàn toàn tách biệt, cô đã chết, có biết không?

Nàng bướm liền nhớ lại khung cảnh buổi hoàng hôn cuối cùng của ba năm trước... Rất lâu nhưng rõ như in, thậm chí, lúc này nàng vẫn còn thấy sợ.

- Ta chỉ là bà lão bình thường chẳng có gì đáng bận tâm, cứ gọi ta là Bà Bà. Ta vốn thích cỏ cây, côn trùng. Người đời chẳng biết được, chúng cũng có linh hồn, và nếu làm việc tốt chúng vẫn có thể luân hồi chuyển kiếp.

Nàng Bướm Tím đảo mắt nhìn một lượt cốt để tìm người đang trò chuyện với mình. Ngay bên trái nàng, là cánh cửa giấy có khung bằng tre, bóng ai bên kia vách in lên trông liêu xiêu... Nàng lại Bà Bà cất tiếng:

- Đáng thương cho Bướm Tím, chết trong đau đớn tận cùng. Ta đưa hồn cô về đây để giúp cô thực hiện mong ước của bản thân. Hãy bước ra ngoài rồi cô sẽ thấy...

Bướm Tím nghe theo lời, đứng lên, bước nhẹ nhàng đến cửa.

Bên ngoài có dãy hành lang gỗ để ngồi ngắm nhìn khung cảnh xung quanh. Nơi đây thật đẹp, một vườn hoa với đủ loại đang khoe sắc, những cánh bướm rập rờn hoặc con ốc sên bò chậm chạp. Hòa vào không gian

tĩnh lặng, là tiếng róc rách của dòng suối tươi mát trải mình thật thông thả. Nổi bật nhất là cây cổ thụ to soi bóng dưới làn nước xanh. Cảnh vật đều được phủ lên màu ráng chiều của hoàng hôn.

Tiếng Bà Bà lại cất lên, thật rõ:

- Những thứ cô thấy chỉ là linh hồn. Ta hồi sinh, làm chúng sống lại lần nữa đồng thời cho chúng sự lựa chọn để quyết định cuộc đời mình.

- Nghĩa là bây giờ tôi có thể làm điều gì tôi muốn? - Mắt Bướm Tím thần thò.

- Đúng, và ta sẽ không can thiệp vì đó là chọn lựa của cô!

- Vậy thì... trả thù! Đó là điều tôi muốn! - Bướm Tím đồng dục.

- Tùy cô. Ta không khuyên nhủ cũng không cổ vũ. Vì đơn giản, mọi việc làm trên thế gian đều có nhân quả báo ứng. Điều duy nhất ta có thể làm là khi nào cô đơn, cần người tâm sự, cô cứ về đây tìm ta.

- Nhưng giờ đây tôi chỉ là linh hồn, tôi cần có hình dạng riêng của mình. Đúng, trong hình hài con người! - Nàng nghĩ ngợi.

- Vậy chỉ còn cách, cô hãy tìm xác ai đó, nhập vào họ, nếu cần thiết, nên thay đổi gương mặt để đỡ rắc rối. - Bà Bà ra ý kiến - Cô có thấy cánh cửa gỗ bên cạnh giường tre không? Chỉ cần mở ra và bước qua, cô sẽ đến thế giới của loài người! Đi đi!

Bướm Tím đến gần cánh cửa, tay đẩy nhẹ. Thật bất ngờ, phía bên kia vách gỗ là con đường nhỏ, vắng người, đầy bóng tối. Nhích từng bước, nàng đi hết con đường. Bên ngoài, ánh sáng chói gắt, cảnh người qua lại nhộn nhịp không ngớt. Họ cười nói rôm rả. Những tòa nhà cao tầng vuông vức như chiếc hộp chật chội khiến nàng bướm muốn ngợp thở.

Đứng lặng chốc lát, Bướm Tím lại bước đi. Dù người người tất tả ngược xuôi nhưng chẳng ai nhìn thấy nàng.

Được một đoạn, Bướm Tím dừng lại, khẽ nhìn qua phía bên kia đường. Hình ảnh cô gái xinh đẹp trong bộ váy hồng đang giận dỗi ai đấy qua điện thoại. Cô cúp máy, khóc rồi chạy băng qua đường.

Trong khoảnh khắc ngui, sự sống và cái chết cách nhau vài giây. Rầm! Chiếc taxi vô tình hoặc cố ý đã đụng trúng cô gái ấy. Máu phun trào, nhuộm đỏ. Sự việc diễn ra quá nhanh chóng, ai cũng đứng ngớ mặt, còn thủ phạm thì lập tức phóng xe bỏ chạy. Những người đi đường tụ tập lại, không biết để cứu người xấu số hay vì tò mò về sự việc lạ diễn ra trên đường phố?

Vài giây sau cảnh sát ập đến, mọi thứ xung quanh vẫn nhốn nháo. Tiếng còi hú vang, cùng lúc chiếc xe cứu thương chạy đến, cô gái được đưa lên. Dưới đất có vũng máu to tướng nhưng rồi cũng sẽ biến mất, chỉ để lại vết chàm.

Trong xe cứu thương, các nhân viên y tế đang lo lắng cho tính mạng nạn nhân. Nàng Bướm Tím đứng nhìn cô gái trong cơn nguy kịch bằng ánh mắt vô hồn, chẳng chút thương xót. Chỉ đang chờ đợi...

Cánh tay mất hết sức lực rớt xuống, cô gái đã không qua khỏi. Liệu cô có thấy mình ra đi quá sớm? Biết đâu, cô đang vui mừng vì thoát khỏi kiếp người đầy khổ đau! Như chỉ chờ có thế, Bướm Tím liền nhập hồn vào cơ thể còn ấm ấy. Người nhân viên y tế ngỡ ngàng bởi cái mở mắt đột ngột của người chết. Không chỉ mình anh, những người trên xe cũng vô cùng bàng hoàng. Người tài xế như quẫn trí, lạc tay lái, khiến xe đâm sầm vào cái cây ven đường.

Một tiếng nổ lớn vang lên. Những người đi đường giật mình quay lại, ngọn lửa lớn bốc cháy thiêu trụi chiếc xe. Và rồi từ bóng lửa điên cuồng, tất cả bỗng thấy bóng dáng cô gái trong bộ váy hồng, trên trán vài dòng máu vẫn còn chảy, bước ra. Ánh mắt vô hồn, cô cứ đi, mặc kệ tiếng la hét xung quanh...

Tại ngôi nhà gỗ của Bà Bà, Bướm Tím đang soi mình trong gương. Làn da mịn màng như đứa trẻ, gương mặt trẻ đẹp thanh thoát. Đúng là một thể xác tuyệt hảo! Tự dung, nàng khẽ cất giọng: “Cần thay đổi một chút...”. Nàng bướm đưa tay lên che đôi mắt đen tròn lấp lánh của cô gái. Vài giây sau bàn tay hạ xuống, phản chiếu trong tấm gương là một đôi mắt màu cam vàng, màu của buổi hoàng hôn đắm máu.

Bướm Tím đứng dậy ra bờ suối, tắm. Rồi bộ áo váy màu tím với những đường trang trí hình cánh bướm, dài qua đầu gối, khoác lên người nàng.

Mái tóc đen được hất tung ra phía sau trải dài.

Nàng nghe Bà Bà hỏi, cô chuẩn bị xong rồi ư, liền chậm rãi đáp:

- Phải, từ nay bà hãy gọi tôi là Điệp Tử! Tôi sẽ trở về dương trần để đòi lại món nợ mà loài người gây ra với tôi!

Dứt lời, Điệp Tử quay gót.

Từ đó, cuộc báo thù của Điệp Tử bắt đầu. Nó trở thành cơn ác mộng chẳng ai mong muốn. Liệu cuối cùng mọi thứ sẽ ra sao? Ba năm sau, tất cả được tái hiện...

-----oOo-----

Chương 1: -2: Người tình

Nguồn: EbookTruyen.VN

Một buổi sáng đẹp trời, tại công ty Hậu Vinh, các nhân viên đang rầu rĩ. gương mặt ai cũng buồn bã chán chường. Dạo gần đây công việc làm ăn cứ thua lỗ, các đối tác chẳng còn dám chi trả một đồng nào nữa, công ty càng lúc càng trượt dốc. Chợt giọng ai quát tháo âm ỉ ở bên trong...

Cô nhân viên trẻ liếc mắt rồi quay sang bạn đồng nghiệp bên cạnh, nói khẽ:

- Ông giám đốc lại cãi nhau với vợ, lần nào cũng thế, oải!

- Đã biết chồng chẳng thể làm ra tiền nữa mà bà ta cứ vùi vãnh ăn chơi, mua sắm.

Ngay cạnh bàn làm việc, anh chàng thật nổi bật với chiếc cà vạt đỏ, gấp sổ sách lại, giọng thì thầm:

- Mấy bà chưa biết chuyện sao, bà giám đốc hình như phát hiện ra chồng mình ngoại tình. Thú vị lắm...

- Thú vị gì thế? - Giọng một phụ nữ vang lên, khó chịu.

Tất cả các nhân viên quay lại, đó người phụ nữ ngoài ba mươi, có mái tóc đen cột cao, đôi môi đỏ, cái nhìn sắc sảo, trông ra dáng quý bà với bộ áo vest đen cùng chiếc váy ngắn bó sát, ẩn sau những sợi tóc dài là đôi mắt màu cam vàng, màu của hoàng hôn! Thu, thư ký của giám đốc! Người này ai nhìn cũng phải nể.

Những người nọ lật đật đứng dậy chào, Thu cất tiếng đầy nghiêm nghị:

- Công ty đang lúc gặp khó khăn, đã không lo nghĩ cách thì thôi còn ngồi đây nói chuyện tầm phào trong giờ làm việc. Các cô cậu muốn bị đuổi lắm đúng không? Có cần tôi trình với giám đốc...

Những người nọ cười xòa, đồng thanh:

- Chị Thu bớt giận, chúng tôi không dám nữa, mong bỏ qua cho.

- Đừng để tôi phải thấy cảnh tượng lúc này một lần nữa. Khi nào công ty này sụp, thì lúc ấy tha hồ ra quán buôn chuyện! Hừ!

Dứt lời, cô thư ký rời đi. Các cô cậu nhân viên trẻ nhìn nhau, lè lưỡi.

Thu bước nhẹ nhàng dọc theo hành lang. Bây giờ con đường này trở nên vắng vẻ vì nhân viên mỗi lúc một ít lại. Kể thì bay sang nơi khác tốt đẹp hơn, kể thì viện cớ gia đình có việc xin nghỉ vài tuần sau đó cũng xong tuốt.

Được đoạn, Thu dừng lại, đưa mắt nhìn xung quanh, nở nụ cười:

- Sớm muộn gì cái công ty thôi này cũng tiêu thôi!

Cô thư ký quay qua đối diện là cánh cửa phòng giám đốc, tấm kính nhỏ trên cửa phản chiếu một phần gương mặt cô. Trong tích tắc, bóng dáng Diệp Tử ẩn hiện trong hình hài đó. Mở cửa, Thu bước vào, tiến đến bên bàn, cất tiếng chào giám đốc.

Chiếc ghế xoay lại, trước mặt cô là ông già với bộ râu xồm xòm:

- Cô đây à Thu, chuyện đối tác thế nào rồi?

- Rất tiếc, tôi đã cố hết sức nhưng mọi thứ có vẻ đã bế tắc. Sau lần sản phẩm đồ chơi của công ty bị đánh giá kém chất lượng thì không còn đối tác nào muốn tiếp tục với chúng ta nữa. Cứ day dưa thế này, tôi e là...

Rầm! Ông Quốc, vị giám đốc lớn tuổi, đập tay xuống bàn thật mạnh, quát:

- Chết tiệt! Sao lại như thế? Bọn chúng không nhớ ai đã giúp chúng lúc khó khăn ư? Bây giờ tôi gặp nạn thì quay lưng bỏ đi, làm ơn mắc oán!

- Ngài đừng tức giận không tốt cho sức khỏe, mọi chuyện rồi sẽ đâu vào đấy!

Ông Quốc ngả lưng ra sau, tay đặt lên trán, nhịp thở nghe mệt nhọc:

- Những lúc phiền muộn thế này tôi chỉ muốn ở bên cạnh Smiley thôi. Khi thật, bà vợ đa nghi của tôi hình như biết tôi cặp bồ với một cô gái.

Thu giấu nụ cười kín đáo, nói khẽ:

- Giám đốc đừng lo, nghi thì vẫn là nghi thôi. Đã có tôi nghĩ cách thì còn lâu phu nhân mới tìm được cái đuôi của ông.

- Phải công nhận cô là quân cờ đặc lực của tôi. - Ông Quốc khoái trá, cười khà - Tối, tôi sẽ đến chỗ Smiley, việc còn lại cô lo được đúng không?

Thu gật đầu. Ông giám đốc vượt bộ râu, đứng đỉnh rời khỏi phòng với kế hoạch vui chơi thú vị đêm nay. Còn lại một mình, cô thư ký trẻ đưa tay vượt nhẹ thành ghế xoay, buông câu:

- Quân cờ còn có công dụng riêng đây, thưa giám đốc.

Đêm buông dần, trên con đường vắng, tiếng cười nói rôm rả vang vang. Đó là ông Quốc cùng cô người tình hai mươi tuổi, Smiley. Ai cũng chắc chắn, cô ả đến với ông béo, xấu xí là vì tiền. Chân dài là như thế thôi. Cũng có thể, Smiley đang chuẩn bị 'chơi' một cú cuối cùng, vét sạch tiền ông già rồi biến mất. Bởi, tai tiếng của công ty Hậu Vinh đã khiến đại gia Quốc sắp tàn đời.

Họ rủ nhau vào khách sạn. Thám tử tư xuất hiện đầy rẫy, những tay săn ảnh đó nhờ vậy mà được bọn tiền.

Trước công nhà ông Quốc, ngôi biệt thự sang trọng nằm ngoài đường lớn, người trùm mũ đen kín mít nhẹ nhàng nhét thứ gì đấy vào hòm thư. Tiếng rì rầm khe khẽ:

- Xấp hình tư tình này đủ để bà ta lên cơn rồi. Máy tẩm còn lại cho cánh nhà báo tha hồ moi tin, đời tư của giới thượng lưu lúc nào cũng là ‘miếng mồi ngon’ cho họ.

Sáng hôm sau, sự kiện “Đại gia Quốc nuôi tình nhân trẻ hai mươi tuổi, người đáng làm con cháu ông” được in trên trang nhất của tờ báo. Không cần phải nói, ông già chẳng biết giấu mặt đi đâu.

Lúc rời khỏi khách sạn, ông Quốc lên xe riêng, chạy một mạch đến công ty. Bình thường ông vẫn hay ghé qua nhà, nhưng lần này thì... Bà Đỗ vốn đa nghi nên hay ghen, đã thể tính tình không được bình thường. Nếu ông Quốc về nhà lúc này thì dám cá sẽ bị bà làm âm ỉ lên ngay.

Trong phòng giám đốc, ông Quốc lo sợ, đi tới đi lui:

- Hừ, bắn chết thằng nào đã chụp hình lén bố mày! Nhưng ai đã sai bọn thám tử tư làm chuyện đó?

Thu lên tiếng, cô tỏ ra ngạc nhiên:

- Tôi thấy làm lạ, giám đốc đã rất cẩn thận khi ra ngoài, thậm chí còn cài trang, về phần tôi thì không hề hé răng với bất cứ ai vậy mà chả hiểu bọn ‘reporter’ làm sao chụp lén được.

- Chẳng lẽ là mụ vợ? - Ông Quốc tháo lỏng cà vạt cho dễ thở.

- Nếu bà chủ biết chuyện thì với tính cách nóng như lửa, bà ấy đã gặp ông cãi cọ một trận rồi. Dù gì đây cũng là chuyện nhà, chẳng ai ngu dại đồn ra cho thiên hạ biết!

- Thế thì ai?

- Chỉ có người trong cuộc mới hiểu rõ, không phải ông, không phải tôi, không phải bà chủ vậy thì chỉ còn là cô ta!!

Trong đầu vị giám đốc già đột ngột hiện lên hình ảnh một người:

- Lẽ nào là Smiley?

- Rất có thể. Ngay từ đầu Smiley đến với ngài chẳng qua chỉ vì tiền, đây nhất định là cú chơi cuối cùng để tổng tiền ngài, tung những bức hình tư tình...

- Con ả đó dám làm thế sao?

- Gần đây, tôi có cho người điều tra về Smiley, và phát hiện cô ta đang cặp bồ với một gã thanh niên hư hỏng, mắc nợ chồng chất, chắc cô ta mỗi chài ngài để vét tiền cho gã tình nhân trả nợ.

Ông Quốc vò tờ giấy trong tay, đay nghiến:

- Hừ con ả chết tiệt! Tôi đã tin ả, vậy mà... Phải dạy con ả hám tiền đó bài học. Nhưng bây giờ tôi mà ra đường thế nào cũng bị nhòm ngó.

Thu đặt tay lên môi, lời gợi ý được thốt ra: “Tôi có cách này...”

Vài phút sau, Thu rời phòng giám đốc. Đi dọc lối hành lang, cô nhẹ nhàng lấy điện thoại di động, bấm số gọi:

- A lô, bà Đỗ phải không? Tôi là ai không quan trọng, bà hãy nghe rõ, tối nay bảy giờ tại công ty Hậu Vinh, chồng bà sẽ hẹn hò với tình nhân Smiley, nếu muốn xem tuồng hay thì đến đúng giờ nhé, tại phòng giám đốc.

Cúp máy, Thu nở nụ cười thỏa mãn. Đưa tay lấy ra tấm hình chụp lão ông Quốc cùng Smiley hôn nhau say đắm trong khách sạn, khẽ nhếch mép... Xoẹt! Tấm hình tư tình bị xé nát, cô gái trẻ vò vò, vứt thẳng vào sọt rác. Đứng một hồi lâu, toan xoay gót thì có điều gì khiến Thu quay qua.

Gần gốc cây cổ thụ, những chiếc lá rơi bẽ bàng trong gió, một gương mặt

dần hiện ra. Cậu bé tầm mười sáu tuổi, mái tóc đen mềm mượt bay xòa, đôi mắt tròn, buồn thẳm ẩn chứa tâm sự hướng thẳng về phía cô.

Nhìn nhìn vài giây, Thu tự nhủ: “Sao lại có trẻ em ở công ty?”. Chẳng chút bận tâm, cô thư ký liền cất bước.

Dõi mắt theo bóng dáng cô gái biến mất sau khúc ngoặt hành lang, cậu bé nọ giơ tay lên, cổ tay có đeo chuỗi hạt, những hạt đen và trắng xen lẫn. Cậu buột miệng:

- Cuối cùng tôi đã tìm thấy cô, Điệp Tử!

Tối hôm ấy, vầng trăng khuyết ẩn hiện sau đám mây đen, trời sẽ mưa... Khi đã đóng chặt cửa, Smiley lao đến ôm cổ ông Quốc, làm nũng:

- Cứ tưởng anh không muốn gặp em nữa! Sao nào, bị tung tin như vậy mà anh không sợ mẹ vợ ‘giết’ hả?

Ông Quốc thả rơi điều thuốc:

- Hà có giỏi mấy thì cũng chỉ là đàn bà. Bà ta biết thì làm được gì chứ!

- Cũng phải, nếu không có anh bà ta làm sao thành bà chủ được!

- Đừng bàn về chuyện này nữa, đêm nay cứ tận hưởng cho đã.

Smiley nhìn lão người tình rồi cả hai cười lớn. Tiếng cười ghê rợn xuyên thấu cả màn đêm. Ông Quốc hướng con mắt sói về phía Smiley đang thoát y, bảo:

- Lần trước anh có nói sẽ sớm li dị với mẹ vợ rồi cưới em, em thấy thế nào?

- Không cần phải vội thế đâu, hãy chờ sự việc này lắng dịu rồi tính.

Ném nhanh mảnh vải cuối cùng xuống đất, cô gái trẻ đến gần lão giám đốc, cười ngọt ngào, khiêu khích. Bất ngờ ông Quốc đẩy ngã cô nàng xuống sa lông, chưa hết ông còn vung tay tát vào mặt ả, đánh giọng:

- Con thối! Mày sợ tao cưới mày rồi, mày không thể trốn theo thằng đó

chứ gì?

- Sao anh lại đánh em? Còn bảo em trốn theo ai?

Ông Quốc cười nhạt nhẽo, tung xấp hình vào người tình: “Mày xem đi!”

Smiley cầm mấy tấm hình lên xem, trong đó chụp cô cùng một chàng thanh niên vừa đi vừa nói cười vui vẻ. Smiley liền ngược nhìn lão giám đốc:

- Anh hiểu lầm rồi, đó là anh trai em!

- Anh của mày à? Hừ, thôi tha này! - Lão già lại tát mạnh vào mặt Smiley - Tưởng tao già thì dễ qua mặt lắm chứ gì? Vết tiền tao hả, con khốn?

Ông Quốc kéo nhanh sợi dây nịch ngay lưng quần, tay kéo căng, cười cợt:

- Vậy hôm nay, ông già này sẽ cho mày biết tay!

Phản chiếu trong đáy mắt kính hãm của Smiley, hình ảnh ông Quốc giơ cao sợi dây nịch đen lên cao, bắt đầu giáng xuống. Tiếng chạm của sợi nịch vào da thịt nghe thật lớn, chát chúa, liên hồi và mạnh bạo. Bên ngoài, mưa đã rơi nặng hạt... Hòa vào đó, tiếng la hét của một cô gái cùng giọng cười khoái chí của gã đàn ông:

- Hét đi! Lớn lên! Xem ai sẽ cứu mày, con ả thôi!

Quá hoảng loạn, Smiley xô mạnh lão giám đốc rồi lao ra khỏi phòng dù trên người không mảnh vải che thân.

Huỳnh huych! Huỳnh huych! Bàn chân cô gái chạm lên nền đất lạnh, hồi hải. Càng chạy, đường càng tối, không biết đâu là lối thoát... Chợt, Smiley vấp té, chân bị trặc chẳng thể đứng dậy nổi. Từ từ trong màn đen, khuôn mặt ông Quốc hiện ra, thật gớm ghiếc. Cô gái trẻ đáng thương lập tức khóc lóc, van xin:

- Làm ơn tha cho tôi...!

Không nói lời nào, lão già cứ tiến đến gần, đến gần trông như bóng ma. Hãi hùng, Smiley nhồm người, vớ tay về phía trước, kêu cứu.

Pặt! Sợi dây nịch quấn vào cổ Smiley, ông Quốc ở phía sau dùng hai tay siết chặt, giọng râm rì hệt ma quỷ:

- Dám xô tao hả? Đừng mơ, mày sẽ không thoát khỏi đây được đâu! Chết đi, mày thật đáng chết! Mày chết đi!

Smiley quờ quạng, cổ bị ghì siết mạnh mẽ bởi một gã đàn ông mà lúc này chẳng khác gì một con thú hung hãn. Khó thở! Cô vùng vẫy trong tuyệt vọng... nhưng được vài giây thì ngừng lại. Ông Quốc thả tay ra, Smiley ngã xuống đất bất động, mắt trợn ngược còn miệng há hốc. Chết!

Lúc này lão giám đốc như chợt tỉnh, nhìn xuống thấy xác Smiley nằm dưới chân. Bàng hoàng vì chẳng rõ mình vừa làm gì, tại sao lại ra tay giết người, ông Quốc điên loạn chạy đi. Vừa tới cửa công ty thì ông trượt ngã, hình như dưới sàn có gì ướt ướt. Giơ tay lên xem, ánh sáng le lói soi rõ bàn tay nhuốm đỏ. Máu? Máu của ai?

Sợ hãi cực độ, ông Quốc mở toang cánh cửa. Đập vào mắt ông, trên nền cỏ xanh dưới làn mưa lớn, là xác bà Đỗ bị đâm, máu loang thành vũng. Vết máu được kéo dài từ bên trong ra đến ngoài, lem luot trên nhánh cỏ ướt.

Không nghĩ ngợi, ông chạy đến gần, rút dao ra khỏi người vợ, máu văng tung tóe lên mặt, miệng gọi thất thanh:

- Bà ơi...! Bà bị sao vậy? Ai đã làm chuyện này?

Vừa lúc ấy, xe cảnh sát chạy đến. Cảnh tượng mà cảnh sát trông thấy là giám đốc Quốc, áo dính đầy máu, tay phải cầm dao, hung khí gây nên cái chết của bà Đỗ. Tiếp đến, họ tìm thấy xác của Smiley, bên cạnh có sợi dây nịch đen nằm vung vãi.

Trước lúc bị lôi vào xe cảnh sát, ông Quốc bỗng ngược mặt lên trời, dưới màn mưa tầm tã trắng xóa, hình ảnh cô gái trẻ mặc chiếc váy tím bay lơ lửng xuất hiện. Đôi mắt màu cam vàng của buổi hoàng hôn đắm máu.

Cái nhìn băng giá như đâm xuyên qua tim lão giám đốc.

Những chiếc xe cảnh sát lao đi mất hút. Điệp Tử nhìn theo, cười thích thú. Đúng lúc, một giọng nói lạnh như băng len lỏi trong từng hạt mưa:

- Thì ra Điệp Tử trở về dương trần là để trả thù!

Điệp Tử xoay lại, một bóng dáng bay lơ lửng giữa không trung, đối diện ngay trước mắt cô. Là cậu bé mái tóc đen bồng bênh trưa nay, đang nhìn cô chăm chú.

-----oOo-----

Chương 2: Nhẫn cưới

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đang đêm, trước cổng một ngôi nhà khang trang, chiếc xe hơi màu xanh chạy về. Cửa xe mở, cô gái mái tóc nâu tầm hai bảy tuổi bước xuống. Mùi dầu thơm tỏa ra từ người cô thật nồng. Khoác chiếc túi lên vai, cô nhẹ nhàng kéo tóc ra để không bị vướng. Ngôi nhà vẫn cứ im lặng, buồn tẻ như mọi khi, tất cả quá buồn chán.

Đi vào trong, vừa tháo chiếc giày gót cao màu đỏ chót xong thì đèn bỗng mở sáng. Chồng cô, ông Phan, ngồi trên ghế từ lúc nào, nền nhà đầy tàn thuốc. Hẳn người chồng bốn mươi tuổi này đã chờ vợ rất lâu. Bây giờ, đồng hồ điểm gần một giờ sáng vậy mà điều đó không khiến cho cô vợ trẻ Hạnh bận tâm.

Tiếng Phan vang lên, không lớn nhưng đủ để người ta hiểu ra sự bực bội:

- Em đi đâu đến tận giờ này mới về?

Hạnh đáp dửng dưng:

- Chẳng phải lúc trước anh đâu bận tâm gì đến tôi, sao hôm nay lại lo thế?

- Đây là câu trả lời à? - Phan liếc sơ bộ dạng của vợ - Đã có chồng thế

mà ra đường ăn mặc phong phanh, ở nhà còn con cái, sao không lo cho nó!

Hạnh bước lên bậc thang, ngáp dài:

- Tôi mệt lắm, có gì đợi sáng mai hãy nói...

Tiếng cửa phòng đóng lại, Phan siết chặt tay, nghiến răng rồi quơ đổ các thứ trên bàn. Những đồ vật lăn lông lốc, bể nát. Mọi thứ thật tồi tệ, vào tháng trước, ông bị mất việc chỉ vì thằng chủ bèm xòm mà chẳng chọc chả xem ai ra gì. Tiếp đến vợ ông không biết sao lại thay đổi tính tình, thường ra ngoài và về rất khuya.

Phan luôn cố gắng để giữ cái nhà này nhưng giờ đây điều đó mong manh quá. Phải làm sao? Ông thả người xuống ghế, nhắm mắt lại, tay đặt lên trán mỗi mệt.

Bên ngoài, Diệp Tử đứng trên cành cây đưa mắt nhìn vào cửa sổ để mở, nghĩ rằng lần trả thù này không cần nhúng tay quá nhiều làm chi. Khi một thứ đang ở trên cao mà chơi vui thì chỉ cần cái búng tay rất nhẹ cũng đủ làm nó sụp đổ. Tuy thế, thức ăn muốn ngon thì đôi lúc nên thêm ‘gia vị’ đặc biệt.

Hôm sau, Phan ngồi ở trạm xe buýt, trên miệng ngậm miếng bánh mì. Ông xem báo, chuyên mục phải để ý là “Tìm việc làm”. Mất việc thì kiếm cái khác làm chẳng thể ở không mãi. Chính vì quá chăm chú vào mấy dòng chữ đen dày đặc khiến Phan lỡ mất chuyến xe buýt mặc dù ông đã ngồi như đinh đóng cột tại trạm từ nãy giờ.

Xui xẻo cứ dồn dập! Nhìn mãi chả thấy công việc nào thích hợp, chán nản. Chợt:

- Chú đang kiếm việc?

Phan ngược lên, cô bé gái tóc cắt ngắn, ép sát vào gương mặt tròn, nụ cười xinh cùng đôi mắt màu cam vàng, rất kỳ lạ.

Phan chưa kịp trả lời, nó đã tiếp:

- Cháu là Hà, làm việc cho tiệm cà phê ở cuối phố, nơi đó hiện cần người đàn ông khỏe mạnh để giao và vận chuyển hàng, chú thấy thế nào?

- Vậy thì tốt quá, chú học thức không cao nên cũng khó kiếm việc. Nếu được làm cho tiệm quả là may mắn.

Phan gấp đôi tờ báo lại, đi nhanh theo cô bé.

Tiệm cà phê rất khang trang, dù ở cuối phố nhưng cũng đủ để người ta chú ý bởi bảng hiệu quá nổi bật. Tấm cửa kính được lau chùi sạch sẽ, sáng choang mở ra, Phan và Hà cùng bước vào. Đến quầy phục vụ, Hà bảo:

- Chú chờ một lát, cháu vào gọi dì, dì cháu là chủ tiệm.

Phan gật nhẹ. Vài giây sau, Hà mất hút sau tấm rèm ngay cạnh lối ra.

Lúc này người đàn ông trung niên mới đưa mắt nhìn bao quát quán cà phê. Bàn ghế bày biện trật tự, có nhiều vật dụng bắt mắt, tiếng nhạc xập xình, du dương, nền nhà với kiểu gạch bóng càng khiến cho quán thêm mát mẻ. Khách ra vào nhiều, vẻ như công việc làm ăn rất tốt.

Đột nhiên, có điều gì khiến Phan dán mắt về phía góc bên trái quán. Một cặp tình nhân, nhưng nơi ấy khá tối làm hạn chế tầm nhìn của ông.

Đúng lúc cửa quán mở, ánh nắng từ ngoài soi vào mở toang vùng tối trước mắt đủ để ông thấy... Mái tóc dài màu nâu có thắt nơ bươm. Gương mặt quen, rất quen thuộc. Vợ ông, Hạnh. Còn người đàn ông ngồi đối diện chính là Sơn, người bạn thân thiết. Họ đang nói cười rất vui vẻ.

Cái nhìn của Phan bất động, cảm tưởng đầu óc trống rỗng, khổ họng thì khô ran khi Sơn đưa tay vuốt nhẹ mặt Hạnh rồi cả hai... hôn nhau thắm thiết!

Phan đứng chết trân, mọi thứ chung quanh chao đảo xoay vần. Lúc ấy, ông ước mình có thể đến đó đâm vào mặt gã bạn thân tồi tệ và quay qua nắm tay vợ kéo về. Nhưng dường như, một bàn tay vô hình đã giữ chặt hai chân người chồng đáng thương kia. Để rồi ông lập tức cầm đầu chạy ra khỏi quán.

Hà xuất hiện sau tấm cửa kính ở ngoài quán, gương mặt dõi theo bóng dáng của người chồng bị vợ phản bội. Bỗng, cô bé xoay lưng lại nhìn, cậu bé lần trước lại xuất hiện tự lúc nào, ánh mắt vẫn hướng về cô.

Hà tức khắc biến hình trở lại thành Điệp Tử, cùng giọng nói khó chịu:

- Cậu hãy thôi cái trò đi theo tôi đi, Diên Vỹ!

- Thế giới không phải của riêng cô, con đường này cũng vậy, vì thế tôi thích đi đâu là quyền của tôi. Tôi cũng có việc của mình.

Điệp Tử kéo nhẹ chiếc váy tím, buông câu nhạt nhẽo:

- Đừng có rình mò xem tôi trả thù người khác, hãy về chỗ của Bà Bà và lo cho đám hoa vô tri của cậu.

Dứt lời, nàng bỏ đi mất dạng. Diên Vỹ liền nhìn sang đám cỏ dại bên đường:

- Hoa cũng có linh hồn đấy.

Buổi trưa, Hạnh vừa về nhà thì Phan từ trong bếp chạy ra cùng nụ cười thật tươi:

- Em về rồi hả, chắc đi làm vất vả lắm, rửa tay rồi cùng anh dùng cơm!

Cô vợ trẻ ngạc nhiên trước thái độ kỳ lạ của chồng, dù vậy cũng chẳng bận tâm.

Suốt bữa trưa, Phan cùng cô con gái bảy tuổi cứ nói chuyện huyền thuyên. Kế bên, Hạnh vẫn bỏ mặc, không đối thoại, vẻ như trong lòng người vợ này đã chẳng còn tình cảm gì với gia đình, nhất là với chồng.

Tuy thế Phan nhất quyết không bỏ cuộc, ông tự nhủ phải thay đổi vì hạnh phúc gia đình đang dần vụt khỏi tay.

Thời gian sau đó, Phan chiều chuộng vợ hết mực, không quát tháo như

trước nữa. Tiếp đến, Phan cũng kiếm được việc làm, là khuân vác hàng cho một công ty. Công việc nặng nề thật, bù lại ông có nhiều thời gian ở nhà hơn trước. Phan tạo mọi điều kiện để Hạnh cảm thấy thoải mái, để cô hiểu rằng chẳng có người đàn ông nào tốt hơn chồng mình.

Quả nhiên, sau hơn vài tuần Hạnh có vẻ đã trở lại với trước kia, ít đi làm khuya, không còn bộ mặt cau có hoặc mặc những bộ quần áo quá lố so với một phụ nữ có chồng. Phan rất vui, còn tự nhủ thật sáng suốt khi lần đó, ở tiệm cà phê ông đã không làm lớn chuyện, cứ bình tĩnh giải quyết vấn đề sẽ tốt hơn.

Tất cả cứ ngỡ đã trở về như trước đây, giống vết nứt của tấm gương dần lành lại vậy mà lần nữa đổ vỡ...

Chiều hôm ấy, Phan về nhà sớm vì ông chủ có việc đột xuất.

Trên đường đi, Phan cứ mãi chăm chú đọc một quyển gồm các câu chuyện trinh thám kinh dị bất ngờ. Đặc biệt, ông thích nhất là câu chuyện người đàn ông phát hiện vợ mình ngoại tình với bạn thân, sau đó ra tay trả thù họ. Xem xong, ông chặc lưỡi:

- Lẽ ra ông ta nên để cho vợ sửa đổi, giống mình và Hạnh đây... cuối cùng, mọi thứ cũng đâu vào đó. Mà cách ông ta trả thù vợ và bạn thân thật độc đáo thế nhưng vợ ông ta còn đáng gờm hơn nữa, hà hà!

Bước vào nhà với tâm trạng vui vẻ, Phan ném nhẹ cuốn sách cũ lên ghế sofa. Rồi ông ngạc nhiên khi thấy trên bàn, tàn thuốc rơi vãi... Đã có vị khách nào đến nhà ư? Là ai? Tìm ông hay tìm Hạnh...?

Có âm thanh khẽ khàng vang lên, rất nhỏ. Thứ tiếng nghe rất lạ, khác thường, không phải tiếng trò chuyện, cũng không phải tiếng học bài của con gái... Cái quái gì nhỉ? Hay nhà có trộm? Hít sâu một hơi, Phan nín thở bước chậm chạp lên lầu.

Kinh ngạc lẫn khó hiểu khi ông phát hiện cái âm thanh quái đản ấy phát ra từ chính phòng ngủ của mình. Chưa hết, lúc đến gần, người đàn ông này nghe rõ tiếng rên rỉ của một người phụ nữ, chất giọng khá quen.

Cửa phòng ngủ mở hé, điều đó càng làm Phan tò mò hơn. Không suy nghĩ nhiều, ông nhanh chóng nhìn vào trong... Đôi mắt người chồng mở

to sững sờ khi trông cảnh Hạnh cùng Sơn ân ái với nhau ngay trên giường. Máu chảy ngược dồn dập, sự uất ức dâng cao khiến lồng ngực ông muốn vỡ tung. Ngày mới cưới, Hạnh rất thích chiếc giường màu trắng của chồng mua tặng. Bây giờ cũng là nó, nhưng người nằm trên ấy với cô vợ trẻ không phải là ông...

Lặng đi vài giây, chẳng hề xông vào, chẳng gây ra bất kỳ âm thanh nào cả, Phan cứ thế lẳng lặng rời khỏi nhà.

Bàn chân chạy hời hả trên đường vắng, Phan không rõ mình đang đi đâu. Tại sao, ông đã cố cứu lấy cái gia đình này vậy mà... chẳng còn hy vọng gì nữa!

Phan dừng lại trên chiếc cầu, thở hắt hển một nhọc, những giọt mồ hôi chảy xuống mắt, cay xè. Rồi tự dưng ông thấy bóng mình dưới làn nước xanh bên dưới. Gì chứ, vợ và bạn thân lén lút quen nhau, đã thế còn... trời ơi, mới kinh tởm làm sao!

Phan gục đầu, toàn thân cứng đờ lẫn rã rời.

Mấy phút câm lặng bước qua mau, người đàn ông trung niên từ từ ngẩng mặt lên, đưa mắt nhìn sang bàn tay trái, nơi ngón tay đeo nhẫn.

“Keng! Âm thanh trong tiềm thức hư vô vang lên, mù mịt... Hình ảnh nhẫn cưới nằm tro bụi bên xác người cháy đen... Đó là cách trả thù...”

Hàng loạt các hình ảnh tưởng tượng từ câu chuyện trinh thám người chồng ra tay trả thù vợ bất chợt hiện diện. Rõ ràng, độc đáo, tinh vi!

Phan cười nhạt nhẽo, đưa tay tháo chiếc nhẫn ra, nắm chặt. Tiếp theo người chồng ấy quay gót, trong đầu xuất hiện một âm mưu đã tính toán.

Phía trên cao, Điệp Tử bay lơ lửng, thổi nhẹ những cánh hoa tàn lụi trong tay:

- Về đi và hãy trả thù vợ!

Bảy giờ tối, Hạnh lại đi làm ca đêm. Chiếc xe màu xanh lao ra đường, Phan trở vào nhà, ông đã gửi con sang nhà nội, con bé sẽ ngủ ở đó đêm nay. Vài phút sau, chuông cửa reo, Phan bước ra mở cửa. Phía sau tấm

cửa kính là gương mặt Sơn:

- Chào ông bạn cũ, mà dạo này thế nào?

Phan cười, cốt ra vẻ bình thường mời bạn vào nhà. Sơn đứng đĩnh đi vào, ngồi phịch xuống ghế sofa, điều thuốc được châm, hút phì phò:

- Vợ mày đi làm rồi sao?

Phan không trả lời, chỉ rót rượu vào ly rồi đưa cho gã bạn thân. Sơn uống cạn, đưa tay lau nhẹ môi, cười khẩy:

- Tháng trước tao tình cờ gặp vợ mày, trông hấp dẫn lắm!

Phan nhìn nét mặt trơ tráo của gã, sự căm phẫn sôi sục trong lòng. Sơn ngả người ra sau, thở những vòng khói lớn vờn, hỏi:

- Mày hẹn tao đến đây để làm gì?

- Vấn đề này đợi sang ngày mai rồi mày sẽ hiểu!

Khi Phan đứng dậy thì Sơn đột nhiên thấy đầu choáng váng, say sẩm. Con mèo kéo đến khiến gã bại trận, ngã lăn ra ghé bất tỉnh, điều thuốc hút dở lăn tọt xuống sàn nhà lạnh lẽo. Phan liền kéo thốc Sơn đến gần bức tường, để gã dựa lưng vào đấy. Ông mở cánh cửa tủ trong nhà bếp, bất ngờ khi từ bên trong, một xác người ngã nhào ra ngoài.

Xác một người hàng xóm mà chiều nay Phan đã hạ thủ ông ta. Chẳng do thù oán gì hết, chỉ để phục vụ cho việc trả thù.

Phan lôi xác chết đến gần chỗ Sơn còn mê man, với lấy thùng xăng đã chuẩn bị sẵn dưới ghế, đổ lên cái xác, rồi ông bật quẹt ga. Xác người hàng xóm bốc cháy. Phan đứng nhìn, ngay bàn tay xác chết, ngón đeo nhẫn bị cắt mất.

Nửa tiếng, Phan dập lửa, giờ đây cái xác đã cháy đen thui, chẳng thể nhận diện ra là ai. Theo kế hoạch, Phan vào bếp, đeo găng tay, lấy con dao bén ngọt vừa mua lúc trên đường về nhà. Người đàn ông đáng sợ ấy tiến đến gần cái xác cháy đen và bắt đầu chặt! Những phần cơ thể đứt lìa, cái xác rời rạc, trông đến kinh người.

Xong xuôi, Phan xoay lưng lại, đặt tay trái lên bàn, tay phải giữ con dao, từ từ kê thứ kim loại trắng đã lạnh băng lên ngón tay đeo nhẫn của mình. Ông cắn răng, chịu đựng cơn đau, mồ hôi túa ra như tắm. Ngón tay đeo nhẫn đứt lìa, máu văng tung tóe khắp mặt bàn. Ông băng vết thương, rồi cẩn thận đặt con dao vấy máu vào tay Sơn.

Phan cầm ngón tay có đeo nhẫn cưới của mình, thả rơi xuống sàn, cạnh cái xác.

Vậy là xong, Phan rời khỏi nhà, không quên mang theo cuốn tiểu thuyết trinh thám. Ông sẽ hủy nó để không ai có thể biết ra âm mưu này.

... Vài ngày sau, báo đăng tin, một nam nhân viên bất động sản ra tay giết người.

Nạn nhân tên Phan! Xác người được phát hiện tại nhà riêng, vì cháy đen nên không nhận diện được nhân dạng dù vậy vẫn có thể tiến hành xét nghiệm ADN. Thế nhưng do cảnh sát tìm thấy ngón tay đeo nhẫn nằm gần đó, xét nghiệm vân tay thì đúng là của Phan, cả máu trên con dao cũng là của ông.

Sơn bị tử hình về tội giết người, thiêu xác.

Một tháng trôi qua, vào buổi chiều như thường lệ, trong nhà Hạnh ngồi trầm ngâm, đôi mắt không chớp cứ nhìn chăm chăm vào người đối diện. Thật bất ngờ, người đó lại là Phan! Ông lén trở về nhà khi hay tin Sơn bị xử tử được một tuần.

- Vậy là anh đã đổ tội cho Sơn? - Hạnh cất tiếng.

- Hấn đáng bị như thế!

- Anh trả thù chúng tôi?

- Lần đầu tiên phát hiện cô cùng hấn lén lút qua lại tôi đã bỏ qua vì nghĩ trước đây mình đã không tốt với cô. Sau đó tôi cố gắng thay đổi, chiều chuộng cô vậy mà... thật trơ trẽn! - Phan cười giễu - Nhưng giờ gã Sơn

chết rồi, tôi thấy hả dạ. Còn cô sẽ làm gì? Tức giận, đánh, mắng nhiếc tôi ư? Cứ làm đi!

Trái với những suy nghĩ của Phan, Hạnh chỉ im lặng, cúi đầu. Những giọt nước mắt muộn màng rơi dài, trông cô vợ trẻ thật tội nghiệp:

- Em biết mình có lỗi nhưng vì sao anh làm thế? Em đã định chia tay với Sơn, thế mà... muộn rồi, anh sẽ bị phát hiện, đến lúc anh đi tù thì em phải làm gì, em xin lỗi...

Bất động đến đờ người, Phan cảm giác có điều gì len lỏi trong cơ thể khi thấy vợ gục đầu khóc nức nở. Lúc đến đây, ông cứ ngỡ Hạnh sẽ giận dữ, đánh ông, thậm chí còn báo cảnh sát. Nhưng mọi thứ lại hoàn toàn khác, trông đáng vẻ tức tưởi của Hạnh, lòng Phan yếu mềm hẳn. Lẽ ra ông nên chờ đợi, đợi Hạnh kết thúc với Sơn.

Phan đã tự làm hại mình! Nhẹ nhàng đứng dậy, ông đến gần đưa tay ôm vợ vào lòng. Hạnh vẫn khóc nghẹn ngào.

Quan sát cảnh đó từ bên ngoài, Điệp Tử nhìn không chớp mắt, khẽ nhếch mép.

Tối, hai vợ chồng dùng bữa với nhau. Con gái được gửi sang nhà nội, hai vợ chồng muốn vui vẻ cùng nhau trong đêm nay để quên hết mọi chuyện. Họ ôn lại những việc cũ, nói cười thân mật. Khi Phan uống cạn ly rượu, mới bảo:

- Anh nghĩ kỹ rồi, gia đình ta sẽ đi đến một nơi khác, sẽ chẳng ai biết rằng anh còn sống, em thấy thế nào?

- Tốt thôi nhưng em nghĩ anh khó lòng làm được điều ấy...

Phan nhú mày rồi đột nhiên ly rượu trên tay rớt xuống, ông thấy cơ thể rã rời không còn sức lực. Hạnh cười nhẹ, trên tay cầm một con dao sắc lẹm. Cô vợ trẻ bây giờ không còn giống như buổi trưa, khóc lóc đáng thương mà thay vào đây là vẻ mặt ghê rợn, đáng sợ. Hạnh từ từ tiến đến chỗ Phan đang lả người, ánh mắt người đàn ông trung niên đầy sợ hãi bởi thứ kim loại trên tay vợ sáng lóe...

Lần cuối cùng, trước khi Phan bị Hạnh giết chết và thiêu xác, cô vợ đã

nói một câu thật kinh hoàng:

- Xin lỗi anh yêu, thế này là chấm hết! Đừng tưởng cái trò đồ tội của anh là em không biết, em cũng đọc cuốn tiểu thuyết độc đáo kia, vậy giờ em sẽ như người vợ trong câu chuyện ấy, ra tay giết lại anh để trả thù cho tình nhân! Rất tiếc, em yêu Sơn chứ không phải anh. Dù sao anh cũng ‘chết’ rồi, có chết thêm lần nữa cũng đâu có sao. Yên tâm, em sẽ thiêu xác anh... em sẽ giúp Sơn trả mọi hận này, anh yêu ạ!

Dứt câu, Hạnh tàn nhẫn dùng dao rạch từng nhát lên người Phan. Thuốc trong rượu khiến ông không thể la lớn.

Đêm đó, trong cơn đau xé da xé thịt, ở bên ngoài tấm cửa kính, Phan vẫn nhìn thấy Diệp Tử. Nàng xuất hiện lơ lửng giữa không trung như cánh bướm bị treo dưới ánh trăng. Màu cam vàng của đôi mắt ánh lên rồi dịu dần, cuối cùng là tắt hẳn nhưng nụ cười của nàng vẫn còn ẩn hiện.

“Coi chán rồi đột quách đi, chúng ta cần đi xem khu rừng này trước khi trời tối!” - Đó là câu nói của Phan ba năm trước trong khu rừng xưa...

-----oOo-----

Chương 3: Bà nội

Nguồn: EbookTruyen.VN

- Em ơi đi đâu có một mình thế, có cần bọn anh giải sầu không? - Tên con trai buông lời tán tỉnh Diệp Tử.

Đó là đám du côn, mọi rợ trên phố. Đêm, Diệp Tử lang thang dạo bước ngắm cảnh vật về khuya. Con người thật kỳ lạ, buổi tối lẽ ra nên đi ngủ vậy mà họ còn chơi đùa tấp nập hơn ban ngày. Diệp Tử, cái nhìn không chớp, cất tiếng lạnh băng:

- Tránh xa tôi ra! Hãy biến đi và đừng để tôi thấy mặt các người!

Tên nọ lập tức cười vang:

- Tụi bây nghe chưa, con gái bây giờ dữ dễ sợ, nhưng như vậy bọn anh

mới thích.

Mấy tên nọ nhìn nhau khoái trá, rồi một trong số chúng giơ tay về phía Điệp Tử toan giữ lấy tay nàng thì đột ngột có giọng nói cất lên:

- Đừng có đụng đến bạn gái người khác!

Tất cả đồng loạt quay ra sau, một chàng thanh niên ngoài hai mươi, tầm vóc cao lớn, gương mặt sáng sủa rất cuốn hút người khác. Anh từ từ tiến lại gần. Tên du côn héch mặt, hắng giọng:

- Mà y là thằng nào, muốn nhúng mũi vào chuyện của tao hả?

- Nếu như bình thường thì tôi đã chẳng bận tâm rồi nhưng vì các người đụng đến bạn gái tôi nên lẽ nào tôi làm lơ!

Anh đáp thản nhiên, vẻ như chẳng bận tâm đám côn đồ có những bốn tên. Tên nọ định đòi co tiếp thì một gã khác nắm chặt tay áo hắn, chặc lưỡi:

- Thôi đi mà, bạn gái của nó đụng làm gì? Đến bar tìm vài em ngon hơn.

Nghe bạn bảo chí lý và một phần không muốn gây chuyện rắc rối nên hắn bậm bụng im im, vài giây sau bỏ đi cùng lũ bạn.

- Thật là... mới tí tuổi đầu đã xác xược!

Anh thanh niên thở ra xong quay qua đối diện với Điệp Tử, cười dịu dàng:

- Em đi một mình vào đêm khuya rất nguy hiểm, nhà em ở đâu anh sẽ đưa về.

Điệp Tử giương mắt nhìn chàng trai xa lạ tốt bụng, nhất là nụ cười thân thiện đó. Anh tên Mạnh Khôi.

- Thùy! Thùy! Thùy!

Cô con dâu trẻ chạy vội xuống dưới nhà, vừa gặp mẹ chồng, thì hỏi:

- Dạ mẹ, có chuyện gì vậy ạ?

Bà Hồng xoay qua, nâng cặp kính dày xệ xuống cánh mũi, nét mặt cau có:

- Gọi bao nhiêu lần bây giờ mới xuống, phải nhanh nhẹn lên chứ! Bây đã đi đón thằng Tuấn về chưa?

Thùy lau tay vào miếng tạp dề, bảo:

- Dạ con có gọi điện nhờ chú Danh đón giúp Tuấn rồi. Con bé Thảo đang bệnh nên con không thể bỏ mặc nó.

- Ôm gì? Từ sáng đến giờ chắc cũng đã hạ sốt rồi chứ, mau đón thằng Tuấn đi! Tên Danh đó tao chẳng yên tâm chút nào. Trời lại sắp mưa, thằng Tuấn mà bị bỏ lại ở trường thế nào cũng khóc!

Dù thương con gái đang sốt nhưng trước thái độ hằn học và giục giã của mẹ chồng khó tính khiến Thùy chẳng thể từ chối. Cô bèn tháo tạp dề, lẳng lặng lấy cây dù xanh. Trước khi ra khỏi nhà, cô không quên nhắc:

- Mẹ trông con Thảo giúp con.

Mắt bà Hồng liếc lên, biết rồi! Thùy mở toang cửa, mưa đã bùng hạt, cô căng dù rồi đi nhanh, bước chân trông nặng trĩu.

Thảo mệt mỏi rời phòng, con bé choáng váng đặt chân lên bậc cầu thang gỗ, xuống dưới nhà. Vừa thấy bà nội, cô bé mười hai tuổi rụt rè cất tiếng:

- Bà ơi, mẹ cháu đâu ạ...

Bà Hồng đứng đung, mặc trên trán cháu gái mồ hôi không ngừng tuôn ra:

- Mẹ mày đi rước thằng Tuấn rồi. Em mày mới bảy tuổi, còn mày đã mười hai, lớn thế phải tự biết lo chứ!

- Nhưng cháu đang sốt... cháu rất mệt...

- Mệt thì đi chết đi! - Bà Hồng bực mình, gắt to - Ở cái nhà này ai mà không mệt mỗi? Ba mày mất sớm, để lại bà già đây suốt ngày thấy mặt hai mẹ con mày nhăn nhó cũng phát bực! May là có thằng Tuấn, nếu không chắc tao chết vì buồn chán!

Thảo lặng thinh, làm lúi vào trong bếp. Có bát cháo để sẵn trên bàn, có lẽ là Thùy đã làm, cô biết thế nào con gái cũng đói. Cửa phòng đóng lại, Thảo đặt bát cháo nguội lên chiếc bàn nhỏ, tay cầm muống, bắt đầu ăn. Kỳ lạ thật, không hề có khói hay tiêu cay gì thế mà nước mắt con bé cứ mãi trào ra. Bà nội lúc nào cũng vậy, chỉ thương mỗi nhóc Tuấn.

Thảo vừa dùng xong cháo, tức thì cửa bật tung, bóng dáng nhỏ bé nhảy tới:

- Chị ơi, nhóc Tuấn của chị về rồi nè!

Đó là Tuấn, nó cười rạng rỡ, vòng tay ôm chặt người chị gái. Thảo vội lấy khăn, lau lau mái tóc ướt nước của thằng em nghịch ngợm:

- Mưa lớn lắm hả em? Sao có mẹ rước mà còn bị ướt như vậy?

Tuấn chẳng bận tâm điều đó, chỉ hỏi đầy lo lắng:

- Nghe mẹ nói chị bị sốt, chị hết mệt chưa?

Thảo cười gật đầu, em trai nó ngoan lắm. Tuấn mới bảy tuổi nhưng rất hiểu chuyện. Chợt Thùy xuất hiện, đưa mắt nhìn bát cháo trên bàn, dịu dàng:

- Thảo, ăn no thì uống thuốc đi con. Tuấn vào phòng bà nội, bà mong con lắm.

Tuấn sụ mặt, trông buồn cười. Nó đứng dậy, lẻo đẻo theo mẹ đi xuống nhà. Trước khi rời phòng, thằng bé còn ngoái nhìn chị lần nữa. Thảo thở ra, mệt mỏi ngã lưng xuống giường. Bên ngoài mưa vẫn rơi, ngày càng nặng hạt.

Ở ngôi nhà gỗ, Diệp Tử ngồi ngoài hành lang, đang dùng tay búng những hòn bi tròn. Về như đây là trò chơi ưa thích của nàng. Tiếng Bà Bà khẽ khàng:

- Có tâm sự sao, Diệp Tử?

- Bà Bà nhìn thấu tim tôi ư?

- Không nhưng nghe âm thanh va chạm của mấy viên bi ta nhận ra ngay, lòng có tâm sự mới không chú tâm vào việc đang làm.

- Tôi đã quen được một người bạn... - Diệp Tử ngưng lại, tự dung xuýt xoa - Cũng không có gì, chỉ là một người bạn.

- Nếu người đó tốt thì nên như vậy, ta cũng chỉ mong cô vui vẻ thôi. - Giọng Bà Bà bất chợt trầm hẳn.

Diệp Tử thoáng gạt đầu, mắt cứ nhìn về phía đám hoa đủ màu sắc bên bờ suối, lần trong đây có bóng dáng Diên Vỹ ngồi lom khom làm việc gì chẳng rõ.

Đang đắp đất cho một cây non sắp héo thì có tiếng bước chân vang lên, Diên Vỹ liền ngược mặt nhìn:

- Tìm tôi có chuyện gì sao?

Diệp Tử khoanh tay, đảo mắt khắp một lượt khu vườn nhỏ xinh xắn:

- Không, chỉ để xem cậu đang làm trò gì ngoài này. Tẻ nhạt thật, suốt ngày cậu không đụng đến thứ gì khác ngoài hoa cỏ ư?

Diên Vỹ nâng nhẹ một cành hoa, nói dừng dung:

- Tôi thấy trả thù mới tẻ nhạt, hay ho gì cái trò đi hại người khác. Tôi và cô, mỗi người có công việc riêng, đừng đánh giá việc làm của người khác.

Diệp Tử vuốt mái tóc dài, từng sợi mỏng manh bay xòa trong gió nhẹ:

- Xem ra cậu không thích tôi. Tốt thôi, thế thì đừng có bám theo tôi nữa.

Diên Vỹ không nói lời nào chỉ cúi xuống đẩy nhẹ bàn chân Điệp Tử ra, nói rõ:

- Cô sẽ giẫm chết nó đấy!

Điệp Tử nhìn xuống thấy hai, ba cây hoa dại bên dưới, chúng bị nàng vô tình đạp phải, cong oằn, nằm bẹp. Vô vị, Điệp Tử quay lưng bỏ đi. Diên Vỹ dõi mắt theo bóng nàng Bướm Tím, rồi nhìn sợi dây chuỗi hạt trên tay mình.

Bữa tối đạm bạc chỉ có hai đĩa thịt luộc, đĩa rau và tô canh nóng. Bà Hồng gấp thức ăn cho Tuấn, dỗ ngọt:

- Cháu bà ăn nhiều chóng lớn rồi học cho giỏi vào, bà thương nhóc Tuấn nhất!

Tuấn tròn xoe mắt, lắc lắc đầu:

- Chị Thảo đang bệnh nên chị ấy phải ăn nhiều, bà đừng thương mỗi cháu, bà cũng thương chị với.

Bà Hồng có vẻ bực mình nhưng vẫn giữ nụ cười:

- Ừ, bà sẽ thương chị Thảo nữa. - Bà nhìn qua cháu gái đang cúi đầu ăn cháo, nói như quát - Sao không lấy thêm thức ăn, muốn tao gấp cho hả?

- Bệnh nên khó ăn thịt, mẹ đừng nóng giận. Thảo à, ráng ăn một chút con nhé.

Nghe mẹ khuyên, Thảo gật nhẹ, đầu vẫn cúi thấp. Tuấn, đôi mắt không chớp, cũng hiểu một điều gì đó qua cách đối xử của bà đối với mẹ và chị.

Ngoài kia, mưa vẫn không ngớt, Điệp Tử ngồi trên nhánh cây, chiếc dù tím căng rộng che hết người nàng. Điệp Tử nhìn đăm đăm bữa ăn tối của gia đình ấy.

Hôm sau, Tuấn được bà Hồng dẫn đến công viên gần nhà chơi. Bà trông cháu một lúc rồi qua bên kia đường mua ít đồ. Thằng bé chơi bóng, chọt quả bóng cao su lăn đi xa, liền đuổi theo. Bóng dừng dưới chân một người, người đó cầm lên.

- Bóng của em phải không?

Tuấn nhìn chị gái mặc chiếc váy tím, từng sợi tóc dài đen mượt buông xõa trên bờ vai, đặc biệt màu mắt cam vàng khiến đứa trẻ ngạc nhiên, thích thú.

Diệp Tử cười, xoa đầu cậu nhóc nhỏ:

- Trả bóng cho em, nhớ giữ cẩn thận.

Tuấn đón lấy trái bóng, lễ phép:

- Dạ cảm ơn chị, chị cùng chơi với em nhé!

Hai chị em tung qua tung lại quả bóng trên không trung. Tự dưng Diệp Tử hỏi:

- Có phải em tên Tuấn, ở cùng bà nội, mẹ và chị Thảo?

- Sao chị biết?

- Thỉnh thoảng chị đi ngang qua nhà em nên biết chút ít. Tuấn ngoan lắm chắc rất được mọi người yêu thương phải không nè?

- Bà nội, mẹ cả chị Thảo yêu em nhất nhưng chị Thảo thì không được như vậy. Bà nội hình như ghét chị ấy. - Đôi mắt to của Tuấn chùng xuống - Bà cũng không thích mẹ, sau cái lần mẹ đứng nói chuyện với chú lạ mặt kia. Bà mắng mẹ không biết giữ thân, nhóc Tuấn chẳng rõ điều đó nghĩa là gì nhưng chắc bà không thích... Em không muốn bà cứ la mẹ và chị Thảo đâu.

Diệp Tử im lặng, thỉnh thoảng nhìn gương mặt trẻ con đang buồn bã của Tuấn, một ý nghĩ thoáng qua mơ hồ.

Chiều, trời lại đổ mưa. Qua cửa sổ phòng khách, bà Hồng ở trong đưa

mắt nhìn ra ngoài. Những làn nước làm nhòe đi tầm nhìn ấy vậy mà bà vẫn thấy được Thùy đứng ngoài cổng cầm dù, nói chuyện với người đàn ông hôm trước. Cái nhìn căm phẫn của người già, bà nghiêng răng: “Đồ mất nết!”.

Sau đó Thùy trở vào nhà. Bà Hồng đảo mắt sang hai đứa cháu ngồi xem ti vi:

- Tắt ti vi đi! Thảo dẫn thằng Tuấn về phòng cho nó làm bài! - Bà nhìn qua con dâu - Còn cô, theo tôi vào phòng!

Tất cả y theo lệnh bà. Vài phút sau, đang làm bài ở trong phòng, hai chị em nghe tiếng quát tháo bên dưới.

- Tôi đã bảo không được gặp thằng đó! Cô là dâu sao không biết giữ thân chứ?

- Mẹ nói gì thế, chúng con không có gì hết!

- Đừng hòng qua mặt tôi! À, chồng chết sớm nên thấy cô đơn hả, cô muốn bỏ bà già chồng này theo trai chứ gì!

- Xin mẹ đừng như vậy, anh ấy là bạn cũ, đến đây công tác nên tiện ghé thăm con.

- Dối trá này! Đồ mất nết!

Bốp! Xoảng! Tiếng động lớn khiến Thảo lẫn Tuấn hốt hoảng chạy ra ngoài. Chúng thấy mẹ từ dưới nhà bước lên lầu thật nhanh, tay che trán như giầu dòng máu chảy dài. Thùy tức tốc chạy vào phòng đóng cửa lại... Thảo tức tối đi gặp bà nội:

- Bà, sao bà đối xử với mẹ cháu như vậy?

- Mà y cam đi, mẹ mà y mất nết! - Bà Hồng liếc nhìn, miệng mắng nhiếc.

- Bà thật độc ác! - Thảo hét to.

Bốp! Bà Hồng vung tay tát vào mặt cháu gái. Thảo ngã nhào ra đất. Tuấn lập tức đến gần đỡ lấy chị. Bà Hồng nạt nộ đầy giận dữ:

- Đừng có chọc tức tao!

Dứt lời bà vào phòng đóng sập cửa. Còn lại hai đứa trẻ, Tuấn thút thít:

- Chị... chị đau lắm không?

Thảo cúi gằm mặt, hai bàn tay nắm chặt lại.

Qua hôm sau, bà Hồng suýt lên cơn đau tim khi tình cờ phát hiện chiếc quần lót của một người đàn ông nằm dưới chân giường trong phòng ngủ của Thùy. Bà mẹ chồng như phát điên, hộc tốc lao ra khỏi phòng con dâu.

Trên những tán cây xum xuê, Diệp Tử ngồi khoanh tay, nở nụ cười thỏa mãn.

Bà Hồng túm lấy tóc Thùy lôi ra phòng ngủ, một cuộc cãi vã diễn ra.

Khi đó hai chị em Thảo đi học về, vừa vào nhà chúng đã nghe tiếng la mắng từ trên lầu. Biết ngay là có chuyện, Thảo dặn em trai:

- Em vào phòng trước học bài, chị sẽ vào cản bà nội.

Dù lo lắng nhưng Tuấn đành nghe lời. Cật cặp lên bàn, nó ngồi phịch xuống giường, sao ngày nào bà và mẹ cũng cãi nhau, buồn quá chừng. Đang ngồi ủ rũ chợt Tuấn nghe có tiếng va chạm lớn rồi không gian tựa như ngưng đọng, tiếng cãi vã tắt hẳn. Hay bà và mẹ đã làm lành với nhau? Nghĩ vậy, Tuấn mừng rỡ chạy đi đến phòng mẹ. Mở toang cửa, thằng bé kêu lớn: “Mẹ ơi...”

Trời ơi, Tuấn kinh hãi khi thấy người mẹ trẻ nằm bất động dưới sàn, máu từ đầu chảy loang một vũng. Cậu nhóc bảy tuổi lao đến, không ngừng lay gọi:

- Mẹ! Mẹ sao thế, mẹ đừng chết! Đừng bỏ Tuấn, mẹ ơi...!

Tuấn bật khóc nức nở. Cùng lúc, một tiếng động lạ vang lên, không

chần chừ, thằng bé rời phòng đi dọc theo lối hành lang, nước mắt vẫn rơi lã chã. Từ trên cao, đưa mắt nhìn xuống, cảnh tượng đập vào nó là bà nội đang bóp chặt cổ Thảo. Bà già năm mươi tuổi này vô cùng khỏe khiến cô bé không đủ sức kháng cự.

- Bà nội!

Bà Hồng giật mình quay lại, thấy cháu trai đứng trên bậc thang nhìn về phía mình, bà liền bỏ tay ra. Thảo ngồi dậy, ho sặc sụa. Bà đứng lên, miệng cười cười:

- Tuấn, không phải như cháu thấy đâu... Bà không giết mẹ cháu, vì quá giận nên bà lấy gậy đánh mẹ cháu nào ngờ trúng vào đầu.

Tuấn mở to mắt bản thân. Tiếp đến, giọng Thảo mệt mỏi vang vang:

- Chạy đi Tuấn, chạy mau! Bà định giết chị, em chạy đi!

Sửng sốt thêm lần nữa, Tuấn đứng đờ người, nỗi kinh hãi hiện lên trong đáy mắt. Bà nội nó bị điên rồi sao? Về phần bà Hồng, bà từ từ nhích từng bước lên bậc thang, đến chỗ Tuấn đứng, miệng cứ nói lảm nhảm:

- Bà sẽ không giết cháu. Bà yêu nhóc Tuấn nhất, lại với bà nào!

Bà Hồng đã giữ được bả vai cháu trai. Đột nhiên lúc ấy, mắt bà mở thao láo bởi thấy bóng dáng Điệp Tử bên ngoài khung cửa sổ sau lưng Tuấn. Nàng vén nhẹ mái tóc, đôi mắt cam vàng sáng quất lên cùng câu nói quyền rũ: Bà chết đi!

Và cũng trong khoảnh khắc ngắn ngủi đó, không hiểu vì sao hình ảnh Điệp Tử ả ả hiện hiện trong người Tuấn chính vì thế thằng bé vừa hét vừa đẩy mạnh:

- Bà chết đi!

Bà Hồng trượt chân ngã ra sau rồi rớt mạnh xuống dưới, đầu đập vào cạnh bàn ở gần, máu phun trào. Thân hình ốm nhách của bà ngã nhẹ nhàng xuống sàn nhà trắng tinh. Đôi mắt trắng dã nhìn lên mái trần, miệng bà lẩm bẩm không nên lời...

“Tuấn là con trai, lại còn giống ba nên bà thương nhất.”

Thảo bật dậy, sợ hãi chạy lên ôm chầm lấy em trai. Còn Tuấn vẫn đứng nhìn bàng hoàng, tay siết chặt vạt áo chị.

Bên ngoài, Điệp Tử biến mất, chẳng còn chút dấu vết.

Bà Hồng chết, đầu gục sang bên, mắt mở trừng trừng. Kết cục, bà lại bị chính đứa cháu trai yêu quý nhất sát hại.

-----oOo-----

Chương 4: Em gái

Nguồn: EbookTruyen.VN

Bảy giờ tối, bệnh viện Phước Lộc, phòng 308: Bệnh nhân Hương, mười hai tuổi.

Chàng trai ngoài hai mươi tuổi tên Vĩ, ngồi nhìn thần thờ. Ánh mắt anh bất động, mệt mỏi vô định.

Trên chiếc giường trắng, cô bé gái nhắm mắt, những sợi dây trong suốt chằng chịt luồn vào cánh tay. Hương gặp tai nạn lúc mười hai tuổi, sau đó trở thành người thực vật. Cuộc sống của con bé được kéo dài và duy trì trong sáu năm qua nhờ những dung dịch như nước, thức ăn bơm vào người. Lẽ ra Hương đã mười mười tuổi nhưng hình dáng bên ngoài vẫn là một đứa trẻ. Dường như cơ thể bất động ấy đã ngừng sống trong mấy năm qua.

Vĩ là anh trai của Hương, hai anh em sớm mồ côi cha mẹ, anh phải làm việc vất vả để trả viện phí cho em gái. Nhưng cho đến nay, tình hình chẳng có gì lạc quan. Vĩ ngồi trên chiếc ghế cao gần giường bệnh, nắm lấy bàn tay nhỏ bé, gầy guộc của em. Anh nhắm mắt, gục đầu như đang cầu nguyện.

Bên ngoài, Điệp Tử nhìn vào khe hở cánh cửa phòng, cái nhìn không chớp, đứng yên. Người y tá xuất hiện từ xa, ắt hẳn là đi kiểm tra xem bệnh nhân đã ngủ hết chưa.

Điệp Tử liền nhanh chóng biến mất.

Ngoài đường gió lạnh, có vẻ sắp sang đông nên khí trời khô hanh. Những bóng người bước đi nhanh, sau một ngày làm việc vất vả người ta chỉ muốn về nhà vùi vào chăn ấm, ngủ thật ngon. Phía bên kia đường, Điệp Tử ngồi nhìn đàn kiến, lâu lâu có đợt gió lạnh thổi qua khiến vài con bị rớt xuống đất. Bỗng, cây kẹo bông gòn đưa ra trước mặt, Điệp Tử xoay qua thấy gương mặt Mạnh Khôi mỉm cười:

- Sao em ngồi ở đây vậy? Lạnh thế này không về nhà ư?

Điệp Tử lắc đầu, đưa tay đón lấy cây kẹo. Miệng mút, kẹo mềm tan vào lưỡi, thật ngọt. Mạnh Khôi ngồi xuống bên cạnh, không nói gì, chỉ cùng cô gái nhìn đàn kiến.

- Anh có gia đình chứ? - Vài giây sau, Điệp Tử bỗng hỏi nhỏ.

- Có, ba mẹ và hai em gái.

- Có người thân vào những lúc thế này thật là tuyệt! Em chỉ có một mình, chẳng còn ai thân thuộc nữa...

- Thế ba mẹ em đâu?

Điệp Tử không chút ngần ngại, đáp ngắn gọn:

- Chết hết rồi... Khôi à, nếu ai đó ra tay giết hại cả nhà anh thì anh sẽ làm gì?

Mạnh Khôi xoay xoay thanh kẹo, trả lời nhanh:

- Dĩ nhiên phải trả thù! Ai cũng có thứ quý giá riêng của mình, chẳng ai có quyền phá hoại của người khác!

Điệp Tử chẳng phản ứng gì qua câu nói ấy, chỉ co người lại bởi cái giá lạnh của đêm đông. Thấy vậy, Mạnh Khôi cởi áo khoác rồi nhẹ nhàng khoác lên người nàng. Anh giữ hai bàn tay Điệp Tử, xoa xoa như tạo hơi ấm, miệng xuýt xoa:

- Thôi đừng nghĩ ngợi nhiều nữa, thế này là hạnh phúc rồi Điệp Tử!

Điệp Tử mỉm cười gật nhẹ mặc lòng vẫn nặng trĩu cảm xúc chẳng rõ.

Gió thổi từng cơn, hòa lẫn trong không gian của đêm tối là hàng ngàn những hạt bụi trắng li ti giống hệt bông tuyết, phải chăng vì vậy mà Điệp Tử thấy lạnh lẽo.

Phía xa xa, ẩn trong làn bụi mờ, Diên Vỹ đứng lặng lẽ bên chiếc đèn đường, mắt nhìn về phía Điệp Tử và Mạnh Khôi trò chuyện cùng nhau. Bỗng chốc, cậu thở ra...

Sáng sớm, tia nắng đầu tiên len vào cửa sổ hắt nhẹ lên gương mặt Vĩ làm anh choàng tỉnh. Đêm qua mãi đến gần sáng anh mới chợp mắt. Đồng hồ đúng tám giờ, Vĩ hướng mắt nhìn lên Hương, con bé vẫn vậy, vẫn nằm đó, im lìm. Dầu biết là mong manh nhưng cứ hy vọng.

Vĩ đứng dậy, phải làm vệ sinh cá nhân, ăn chút bánh mì để còn đi làm. Đúng lúc cửa mở, cô y tá trẻ bước vào, Vĩ cúi người chào. Y tá Hồ vẻ như chẳng bận tâm đến hành động thân thiện đó. Sau khi đặt xấp tài liệu lên bàn, y tá Hồ nhìn Vĩ bằng đôi mắt màu cam vàng:

- Tôi sẽ kiểm tra lại vài thứ cần thiết trước khi tiêm thuốc cho bé.

- lát nữa tôi đi làm, phiền cô chăm sóc giúp Hương, nếu có gì cô hãy gọi cho tôi.

- Được rồi, anh yên tâm.

Đứng chần chừ vài giây, Vĩ rời phòng. Y tá Hồ dõi mắt theo cho đến khi cửa phòng đóng lại. Khẽ khàng, cô hướng mắt sang Hương, đây là một đứa trẻ có gương mặt dễ thương, đáng yêu. Chậm chạp đến gần chiếc máy ở gần giường, y tá Hồ giơ tay lên ngay chỗ có cái nút đỏ, chỉ cần nhấn nút thì sự sống của cô bé tội nghiệp này sẽ kết thúc ngay lập tức vì nó cung cấp oxi.

- Đừng trách tôi, đó là lỗi của anh trai cô bé...

Nhưng không hiểu sao, y tá Hồ dừng lại, dường như có điều gì ngăn bàn tay tử thần kia. Cô y tá trẻ cứ nhìn chăm chăm ngón tay mình, đầu óc thì trống rỗng. Bỗng:

- Hồ, cô xong chưa?

Y tá Hồ giật mình quay ra sau, một nữ y tá khác đang giương mắt về phía cô.

- Xong rồi, đến lượt cô đây. - Nói xong, y tá Hồ cầm xấp tài liệu, ra khỏi phòng bệnh thật nhanh.

Mặc đường phố nhộn nhịp, Diệp Tử vẫn bước đi lặng lẽ. Thỉnh thoảng, nàng nhớ về sự việc khi nãy rồi tự hỏi tại sao mình không nở ra tay? Có ai đang đi theo, Diệp Tử thử ra, chẳng cần nhìn cũng biết là Diên Vỹ.

- Bám theo tôi từ sáng đến giờ cậu không mệt à?

Tiếp theo giọng Diên Vỹ đều đều:

- Lúc nãy cô làm tốt lắm, hành động lưỡng lự chứng tỏ cô còn tình người.

- Nói nhảm!

Buông hai từ cốc lốc xong Diệp Tử lại bước tiếp, vừa đi chậm rãi nàng vừa nghĩ:

- Lẽ ra cuộc báo thù này vẫn sẽ như lần trước vậy mà...

Đột nhiên, ý nghĩ trong đầu Diệp Tử bị gián đoạn bởi tiếng ai quát tháo ở xa:

- Anh kia làm nhanh lên chứ, lè mè quá!

Diệp Tử ngược nhìn theo hướng chỉ tay của người đàn ông la lối nọ thì thấy Vĩ đang oằn lưng vác những bao tải nặng trĩu. Dòng cảm xúc bị cắt ngang vừa rồi lại tiếp tục xuất hiện trong đầu nàng:

- Cuộc báo thù này vốn dĩ nên giống mấy lần trước thế nhưng chỉ sau lần

nói chuyện vào ngày hôm ấy đã khiến các dự định tan biến.

“Đã có lần Vĩ từng tâm sự với y tá Hồ, nhiều lúc buồn chán anh thường trò chuyện với cô y tá vẫn luôn chăm sóc cho em gái.

- Cô biết không, vì để có tiền cứu chữa cho Hương, tôi đã làm rất nhiều việc trong đó là một lần tôi cùng đoàn người đến khai hoang khu rừng chưa có dấu chân người cách đây ba năm.

Ngồi bên cạnh, y tá Hồ lặng thinh làm ra vẻ đang lắng nghe lời kể lể của chàng trai trẻ. Giọng Vĩ thấp dần, mái đầu hơi cúi:

- Tôi cùng họ giết hại tất cả sinh vật sống tại đó. Và tôi nhớ nhất là lúc giết con bướm tím cuối cùng. Tôi không bao giờ quên cảnh tượng nó bị ghim trên thân cây. Những ngày sau, lúc nào tôi cũng bị ám ảnh, không tài nào ngủ được...

Thật sự thì y tá Hồ hoàn toàn bất ngờ trước lời thú nhận của Vĩ.

- Đến tận bây giờ anh vẫn vậy sao?

Vĩ gác tay lên trán, nhịp thở đứt quãng:

- Phải, cứ mỗi lần nhắm mắt là hình ảnh ấy lại lớn vồn, nhiều lúc nghĩ rằng nếu Hương không tỉnh lại nữa thì cũng có thể đó là quả báo cho tôi!

Y tá Hồ lặng người trên ghế, chàng trai này, hiện ngồi trước mặt cô đang hỏi hận sao? Ít giây sau, cô cất tiếng:

- Giả sử bây giờ được gặp lại con bướm đó thì anh sẽ làm gì?

Vĩ im lặng chốc lát rồi từ tốn đáp: Tôi sẽ xin lỗi chúng!”

Điệp Tử đứng trên cỏ xanh, gió thổi nhẹ những cánh hoa tàn úa bay lẫn vào mớ tóc đen trải dài. Nàng bướm hướng mắt về cuối chân trời, nơi nhuộm màu hoàng hôn:

- Đôi lúc lời xin lỗi đã muộn màng.

Ở ngôi nhà gỗ, viên kẹo tròn từ miệng Diên Vỹ rớt ra, lăn dài xuống nền đất ướt. Cậu ngồi trên hành lang dẫn lối ra vườn hoa, đôi chân đung đưa:

- Lại rơi nữa rồi!

Vừa lúc, giọng Bà Bà vang lên:

- Thế nào Diên Vỹ, thế giới con người vui chứ?

- Cũng khá thú vị, cháu đã làm rất nhiều việc tốt nhưng vẫn chưa thể rời khỏi đây.

- Vì Điệp Tử à?

- Sứ mệnh vẫn chưa hoàn thành, xem ra sẽ lâu, bà cho cháu ở lại một thời gian nhé? - Diên Vỹ xoay xoay chuỗi hạt nơi cổ tay.

- Tất nhiên, ta luôn hoan nghênh cháu... Nhưng Diên Vỹ, cháu không can thiệp vào những việc làm của Điệp Tử đây chứ?

Diên Vỹ thở hắt, ngả người ra phía sau đồng thời nhìn lên trời cao:

- Quy luật đã định rồi, cháu làm sao nhúng tay vào được. Chính thế nên cô ấy càng lúc càng lạc lối.

- Không biết Điệp Tử rồi sẽ ra sao?

- Chỉ còn cách hy vọng một ngày nào đó, Điệp Tử sẽ hiểu ra rằng, trả thù không phải là điều tất yếu, tự lòng cô ấy nhận ra thì mới tốt được.

Dứt câu, Diên Vỹ lại tung viên kẹo khác lên không trung.

Màn đêm dần buông, Diên Vỹ dạo bước trên phố. Đến chỗ trạm xe buýt, cậu dừng chân, ngồi xuống chờ, đảo mắt nhìn dòng người qua lại thưa thớt. Người đàn ông hút dở điếu thuốc vứt bừa xuống đất, bỏ đi. Lửa vẫn âm ỉ, chưa tàn. Diên Vỹ đến gần cúi người nhặt lấy, thổi nhẹ.

Chiếc lon bia lăn đến chân Diên Vỹ, tên thanh niên cứ thế mà đi dù vừa xả rác. Thùng rác ở rất gần, chỉ vài bước chân là có thể bỏ rác vào thùng

dễ dàng, vậy mà cũng không làm nổi.

Bốp! Tên xả rác lúc nãy ôm đầu, mặt nhăn nhó quay phắt lại, thấy lon bia vừa nãy nằm vát vương dưới chân mình.

- Thằng nào ném đó?

Cách đây không xa, bóng dáng Diên Vỹ bỏ đi, miệng bảo: Đáng đời!

Tên thanh niên lớ ngớ vì chẳng còn ai xung quanh, hấn làm bầm rồi cũng rời đi nốt. Rất nhanh, lon bia lăn lóc dưới đất biến mất.

Ngược nhìn bệnh viện Phước Lộc, Diên Vỹ không biết Diệp Tử có trong đó không, và định làm gì với Hương. Bất lực, cậu chẳng thể ngăn cản nàng Bướm Tím. Bỗng, Diên Vỹ tròn xoe mắt khi thấy Diệp Tử chạy hót hải vào bệnh viện.

Trong phòng 308, bác sĩ nhìn Vĩ, lắc đầu thông cảm:

- Xin lỗi, chúng tôi đã cố gắng hết sức, Hương chết rồi...

Vĩ nắm áo bác sĩ, vẻ kích động như không tin vào điều kinh khủng đó:

- Không, không phải thế! Sáng nay Hương còn sống kia mà! Tại sao...? Tại sao bây giờ lại chết?

- Rất tiếc vì lúc nãy Hương có một cơn co giật mạnh khiến tim ngưng hoạt động, não cũng chết vì vậy hết đường cứu chữa, thành thật xin lỗi anh!

Vĩ sững sờ, chết trân. Anh từ từ nhích từng bước đến gần giường bệnh, run rẩy nắm lấy bàn tay lạnh ngắt của em gái. Cô y tá kéo khăn trắng che qua đầu cô bé mười hai tuổi. Toàn thân Vĩ run bần bật, cảm giác đau đớn trong lồng ngực muốn vỡ trào. Anh khóc nức nở, tức tưởi.

Hình dáng vị bác sĩ, các cô y tá khuất dần vào màn đêm dầy hành lang tối om.

Còn lại một mình, Vĩ chỉ biết đứng đó, những dòng lệ cứ chảy dài.

Kết thúc! Hương cuối cùng cũng ra đi bỏ lại anh đơn độc giữa thế gian ...

Bất chợt, có điều gì khiến người anh trai tội nghiệp này xoay qua bên phải. Ấn hiện từ cái nhìn bất động ngờ ngàng của anh là hình ảnh cô gái trẻ mặc bộ váy tím với hoa văn hình cánh bướm, những sợi tóc đen đôi màu do ánh đèn điện mờ mờ từ bên ngoài hắt vào. Lại thay, Điệp Tử không cười, không hề có nụ cười thỏa mãn như những lần trước, chỉ là một gương mặt buồn, màu mắt cam vàng như biết nói.

Vậy thôi, Điệp Tử biến mất giống hệt ảo ảnh trắng xóa.

Vĩ khụy chân, phải chăng anh đã biết đây là linh hồn con bướm tím sau cùng ba năm trước? Chỉ còn tiếng khóc thầm lặng cùng cái tên anh cứ gọi mãi: Hương!

Điệp Tử rời khỏi bệnh viện. Diên Vỹ đứng trước cổng tự lúc nào. Chẳng nói gì thêm, Điệp Tử cất bước. Đêm nay trời vẫn lạnh, mà không, lạnh hơn đêm qua nữa cơ.

Điệp Tử đi phía trước, Diên Vỹ theo sau. Tự dưng, cậu nhìn chiếc xe thức ăn bên đường bốc khói nghi ngút. Cậu chạy lên nắm tay Điệp Tử giữ lại, nàng ngạc nhiên:

- Chuyện gì nữa vậy?

- Trời lạnh thế này ăn cái gì cho ấm bụng là tuyệt nhất, đi theo tôi!

Diên Vỹ kéo nàng bướm vào xe thức ăn. Hai người ngồi xuống bàn, chỉ vài phút thôi, ngay trước mặt chúng đã có đĩa cá viên chiên, đĩa đậu hũ nướng cùng hai bát cháo nóng. Diên Vỹ ghim cá viên vào thanh que nhỏ rồi đưa cho Điệp Tử:

- Ăn đi, tôi đãi!

Đón lấy que viên chiên nhưng mắt Điệp Tử cứ nhìn Diên Vỹ, rồi cậu nói nhạt:

- Tôi không thuốc cô đâu mà sợ.

Điệp Tử phì cười rồi đưa cá viên lên miệng cắn nhẹ, khói bốc ra từ bên trong nhân khiến nàng không ngừng xuýt xoa:

- Nóng quá nhưng rất ngon!

- Thế thì ăn nhiều vào!

Bên ngoài, những hạt bụi trắng cứ bay xòa không ngớt nhưng mặc kệ, chỉ cần có lửa, một chút thôi cũng ấm lòng.

-----oOo-----

Chương 5: Ác mộng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hoàng hôn khoác áo lên cảnh vật xung quanh ngôi nhà gỗ. Cũng phải thôi, nơi này lúc nào chẳng ngập mình trong cái nắng mờ nhạt của buổi chiều sắp tắt. Bên trong nhà, bóng Bà Bà in rõ trên khung cửa giấy, giọng thì thầm:

- Đạo gần đây thấy Điệp Tử cứ buồn rầu, không biết vì sao?

Diên Vỹ tưới nước cho hai chậu hoa hướng dương, nói bình thản:

- Có lẽ là về cái chết của Hương, dù Điệp Tử chẳng nhúng tay vào nhưng vẫn còn điều gì khiến cô ấy ưu tư mãi.

Im lặng. Lâu lâu tiếng ai lại thở dài. Diên Vỹ đưa mắt nhìn ra vườn hoa:

- Cháu cần ra xem đám hoa thiên điều đã nở chưa, chúng háo nước lắm.

Ở bờ suối, Điệp Tử đang ngâm mình trong làn nước. Nàng không chịu búi tóc lên, cứ để mặc chúng trôi bồng bênh như những rễ cây chẳng chặt. Nàng nhớ đến Hương, đồng thời cả sự tiết lộ không ngờ từ Vĩ:

“Một vị giám đốc đã thuê chúng tôi đi khai hoang hòn đảo đó để làm quà sinh nhật cho con trai... Dù chẳng muốn nhưng tiền thù lao rất cao đủ để tôi trả tiền viện phí cho Hương trong nhiều năm.”

Đôi mắt cam vàng xoáy sâu trong làn nước xanh, bóng nàng trải dài.

- Vậy là còn có hai kẻ đứng sau vụ này... Không sao, chúng sẽ là người sau cùng!

Có những cánh hoa anh đào rơi nhẹ nhàng xuống người Điệp Tử. Nàng ngược lên nhìn liền bắt gặp gương mặt điềm nhiên vốn có của Diên Vỹ.

- Cô cứ ngâm mình lâu như thế sẽ nhũn người ra hết.

- Yên tâm, tôi không chết được đâu.

Nàng trôi người lên, mớ tóc dài bịn rịn vào cơ thể trần trụi ướt đẫm nước.

Nhìn Điệp Tử mặc bộ váy tím, Diên Vỹ khoanh tay, chậm rãi hỏi:

- Ngoài kia đang rầm rộ việc xuất hiện nhiều xác chết, những án mạng kinh hoàng ấy ắt hẳn có liên quan đến nàng Bướm Tím?

Điệp Tử kéo mái tóc dài bay tung ra sau lưng, khi đi ngang qua Diên Vỹ, còn không quên nói một câu ẩn ý:

- Làn trả thù này sẽ rất thú vị!

Diên Vỹ lại dõi theo bóng nàng, rồi ánh mắt cậu chuyển hướng xuống dòng suối, một cánh hoa anh đào đang trôi. Nhanh tay nhặt lấy, cậu xoay xoay cánh hoa ướt:

- Nếu đến gần chỗ nước mạnh thì hoa sẽ nát ra hết.

- Nhìn theo dòng xu này, tôi sẽ lắc thật nhẹ, anh có cảm giác buồn ngủ chưa?

Bác sĩ Phú đang cầm lũng lảng sợi dây có buộc đồng xu bên dưới, ông chuyên gia trị bệnh mất ngủ cho bệnh nhân bằng phương pháp thôi miên. Vì cao tay nên lần nào cũng thành công nhưng riêng có một bệnh nhân

rất khó trị.

Nguyễn Văn Tiệt, ba mươi mười tuổi, râu ria lởm chởm, đã đến đây bao nhiêu lần mà không khi nào Phú khiến hắn buồn ngủ. Hắn nãy giờ mắt hoa lên, rồi từ từ nhú lại, vị bác sĩ thấy có vẻ như đã được thì thỉnh thoảng mắt hắn mở to trừng trừng.

Bác sĩ Phú ngừng lại, vò đầu:

- Lại thất bại nữa rồi, tôi chán quá!

Tiệt lắc lắc cái cổ, hạ giọng năn nỉ:

- Tôi đã mất ngủ cả tuần nay, nếu cứ tiếp tục như vậy tôi sẽ chết mất.

Bác sĩ Phú thả nhẹ sợi dây lên bàn làm việc, thở hắt:

- Tôi rất cố gắng nhưng chẳng lần nào anh buồn ngủ, chắc anh tới chỗ khác vậy.

Tiệt gãi đầu cười cười, trông mặt hơi đều:

- Ấy bác sĩ sao nói thế, có thể bệnh tôi đã trở nặng nên ông làm chưa được, biết đâu cố thêm vài hôm nữa sẽ thành công.

- Anh tin tưởng tôi quá nhỉ?

- Tiếng tăm bác sĩ ai mà chẳng biết. Với lại chỉ mỗi bác sĩ là giảm tiền thuốc cho tôi thôi, bác sĩ tốt quá chừng!

Bác sĩ Phú nghe mát tai, liền bảo hắn ngày mai đến đúng giờ đấy! Bước ra ngoài, Tiệt đưa mắt nhìn phòng khám nhỏ xíu, nhếch mép:

- Gã bắt tài!

Tiệt vào công viên, trên tay là một ổ bánh mì cùng tờ báo. Ngồi mạnh xuống ghế, hắn cắn phập vào ổ bánh còn mắt cứ dán lên dòng chữ đen trong giấy.

“Đêm qua lại có thêm người chết, giống các lần trước, lưỡi nạn nhân bị

cắt đứt.”

Thật kinh hoàng!

Xem một lúc, Tiệt hạ tờ báo, thở dài ngán ngẩm. Miếng bánh mì cuối cùng được nuốt trọn. Hắn gác tay sau gáy, đầu ngả ra thành ghế, đôi mắt không chớp ngược nhìn trời. Thật ra Tiệt đang gặp rắc rối khác chứ không phải chứng mất ngủ, đó là sự “mất ký ức tạm thời”. Thỉnh thoảng hắn cứ mơ mơ màng màng rồi khi tỉnh ra lại thấy mình ở một nơi khác. Kỳ lạ nhất là những ký ức lúc ấy lại biến mất, hắn không nhớ mình đã làm gì. Chẳng rõ mắc chứng bệnh quái đản nào, nếu đi khám mà kê khai như vậy sẽ bị cho là điên nên Tiệt nói dối bị mất ngủ.

Nhiều lúc hắn rùng mình khi nghĩ rằng, biết đâu mình sắp chết. Ôi, không nghĩ lung tung nữa, mới liên tưởng có tí xiu đã thấy sợ. Bất chợt, tiếng ai nghe lạnh lốt:

- Các em chơi cẩn thận kéo té đấy!

Quay phắt qua, mắt Tiệt sáng trưng như hai chiếc đèn ô tô bởi người trong mộng của hắn đã xuất hiện. Cô giáo giữ trẻ hai lăm tuổi, tóc cột cao và trông rất duyên với cặp kính cận. Huyền, tên nàng mới mềm mại làm sao. Một dịp tình cờ, Tiệt đã gặp Huyền cũng tại công viên này, cô thường dẫn bọn trẻ đến đây chơi. Vừa nhìn là Tiệt thích ngay chính thể từ dạo đó hắn cứ trồng cây si ở chôn này. Sự thật thì cả hai có trò chuyện với nhau vài lần, xem ra rất hợp.

Hắn đang mơ mộng thì giọng Huyền vang lên bên cạnh, dịu dàng:

- Anh Tiệt!

Tiệt choàng tỉnh, miệng cười cười:

- Chào em, Huyền.

- Anh không được khỏe sao? - Huyền ngồi xuống bên cạnh, hỏi với vẻ lo lắng.

- Không, anh chỉ đang suy nghĩ. Em lại đưa bọn trẻ đến chơi hả?

- Chúng thích nơi này lắm, ở đây rộng rãi, sạch sẽ, có cả trò chơi lại không cần tốn tiền mua vé. - Huyền nghiêng đầu mỉm cười - Còn anh?

Tiệt rờ cái cảm lờm chờm râu, làm bộ làm tịch suy tư:

- Anh phải nghiên cứu nhiều tài liệu lắm... ở nhà trọ chật chội nên ra đây cho dễ chịu nhưng nhiều lúc anh đến đây để thư giãn như đọc báo chẳng hạn.

Hắn cầm tờ báo lên phẩy phẩy, ra điều tri thức. Huyền gật đầu, rồi tự dung lên cơn ho. Tiệt ngạc nhiên:

- Em bệnh à, có nặng không?

- Mùa lạnh nên dễ bị ho, anh yên tâm, bệnh nhẹ thôi.

- Tốt nhất em nên đi bác sĩ, à hay là em đến phòng khám bác sĩ Phú ở gần đây đi, ông ta giỏi lắm, tiền khám cũng rẻ.

- Để em thu xếp, có lẽ là chủ nhật tuần này.

Tiệt thấy lòng sung sướng rộn ràng, cô nàng đã nghe lời mình bảo. Hắn năm nay ba mươi tám, sắp già mất rồi nhưng biết đâu lần này tình duyên sẽ đến với hắn.

Trong khi hai người nọ ngồi trò chuyện vui vẻ thì phía sau cây cổ thụ gần đó, bóng dáng Diệp Tử đang đứng nhìn chăm chăm gương mặt cười đều của Tiệt. Nhóm khảo sát ba năm trước, Diệp Tử hận nhất là gã họ Nguyễn này vì chính hắn là kẻ đóng đinh lên cánh nàng. Nhất định phải cho gã 'hưởng' một cái kết thật đau đớn.

Đêm, tại ngôi nhà hoang, kẻ giết người hàng loạt lại ra tay, thêm một nạn nhân nữa ngã xuống. Tên sát nhân thở hắt hắt vì cả hai đã giằng co khá quyết liệt.

Bên ngoài, trên mái nhà đối diện, Diệp Tử đứng khoanh tay giương mắt về phía kẻ thắng cuộc tàn bạo kia. Nàng cười về vô cùng thích thú bởi kẻ khát máu đó không ai khác chính là Tiệt! Gã sát nhân cúi xuống, túm lấy lưỡi xác chết rồi dùng dao cắt gọn. Tuy trông sự việc như thế nhưng hành động dã man kia lại là vô thức.

Điệp Tử giơ hai tay, vỗ vào nhau làm vang lên âm thanh “Bốp! Bốp!”.

Cùng lúc, Tiệt sực tỉnh và thấy đầu đau như búa bổ. Hắn liền đưa mắt nhìn quanh, đây là đâu? Hắn nhìn xuống thì trời ơi, một xác chết mở trừng mắt nằm ngay dưới chân hắn. Chưa kịp trấn tĩnh, gã họ Nguyễn nhìn lại bàn tay trái đang giữ chặt miếng lưỡi ướm, còn con dao nhuốm máu nằm yên trong bàn tay phải. Thất kinh! Hắn vút mạnh hai cái thứ ghê rợn đó ra xa rồi bàng hoàng lao ra ngoài.

Bóng Diệp Tử cũng không còn trên mái nhà nữa.

Về đến nhà, Tiệt đóng chặt cửa. Mở đèn, hắn đi nhanh vào phòng vệ sinh. Áo và tay dính đầy máu. Hắn vặn vòi cho nước chảy xối xả, lau như điên thứ chất lỏng đỏ sệt trong lòng bàn tay. Nhưng còn áo? Chết tiệt! Giặt thế nào cũng không được, phải làm sao, để người khác thấy là không ổn! Đốt... đúng, đốt là cách hay nhất.

Trong ánh lửa bập bùng, Tiệt nhớ lại cảnh tượng rừng rợn khi nãy tại ngôi nhà hoang, chẳng lẽ tên sát nhân giết người hàng loạt xuất hiện khoảng một tuần nay chính là hắn? Những khi mất ký ức là lúc hắn đi giết người? Không thể nào...! Tiệt ngồi phịch xuống đất, tay ôm đầu, vẻ hoang mang. Hắn tuy ăn nói bỗ bã, tính cách hời hợt ưa chọc phá người khác nhưng lá gan rất nhỏ, chẳng bao giờ hắn dám ra tay giết người, không những thế lại còn giết người hàng loạt nữa.

Tiệt cô loi trong mớ óc trống rỗng hiện tại của mình xem vừa nãy đã xảy ra chuyện gì khiến hắn lại ra tay giết người nhưng có vẻ tất cả đều vô vọng... Sao hắn không tài nào nhớ nổi bất cứ chi tiết nào dù là rất nhỏ?

Đêm đó, gã họ Nguyễn thức trắng cùng tâm trạng sợ hãi, hoang mang cùng cực.

Sáng, khi rời khỏi phòng khám bác sĩ Phú, Tiệt lững thững bước vào công viên. Huyền đã ngồi chờ hắn rất lâu. Vừa thấy người, cô giáo trẻ liền gọi:

- Tiệt, anh làm sao vậy?

Tiệt thả người lên ghế, mắt trắng dã vô hồn, đáp qua loa:

- Không, chỉ hơi mệt...

- Anh phải chú ý sức khỏe đấy, kéo bệnh thì mệt lắm. À, anh biết tin gì chưa, cảnh sát lại phát hiện một xác chết bị cắt lưỡi ở ngôi nhà hoang cuối phố. Ghê thật, chẳng biết kẻ nào lại độc ác mất tính người như vậy. Bắt được hần thì phải đem đi tử hình!

Cổ họng Tiệt khô ran, mồ hôi trên trán ra đầm đìa. Hần sợ khi nghe về tin kẻ giết người tàn bạo ấy. Hần từ từ xoay sang bên, giọng nhạt hần, vẻ hơi run:

- Huyền, có bao giờ ký ức của em bị... bị gián đoạn? Chẳng hạn em không nhớ mình đã làm gì trong một khoảng thời gian nào đó!

- Chưa nhưng em có biết sơ sơ về bệnh ấy. Đó được gọi là “chứng mất ký ức ngắn hạn”. Bệnh này cũng rất đáng lo, vì người bị mắc bệnh sẽ hành động vô thức đôi khi dẫn đến hậu quả khôn lường.

- Thế... thế em có rõ nguyên nhân của bệnh là gì không?

- Em chẳng rõ, hình như có rất nhiều nguyên nhân, nghe đâu trong đó nổi bật nhất là phương pháp thôi miên!

Thôi miên ư? Đột nhiên hình ảnh ông bác sĩ Phú xuất hiện trong đầu Tiệt. Lẽ nào...? Ông ta điều khiển mình giết người? Không! Không phải thế!

Tiệt bất ngờ vùng dậy chạy đi thật nhanh mặc cho Huyền gọi theo. Rồi cô giáo trẻ ngừng lại, trên môi bấy giờ xuất hiện nụ cười.

Vài giây sau, Huyền biến hình trở lại là Điệp Tử.

Tối đó trong phòng trọ, Tiệt ngồi co ro, toàn thân run bắn, miệng lẩm bẩm điều gì không rõ. Đôi mắt sợ sệt của hần hướng về phía xác chết trước mặt, bà chủ nhà. Xung quanh dưới sàn nhà là miếng lưỡi cùng con dao sắc lạnh nằm vung vãi.

Chuyện gì nữa vậy? Tiệt nhớ là bà chủ nhà có lên đây đòi tiền tháng này, hắn xin khát sang tuần sau nhưng bà ta không chịu... Cuộc tranh cãi diễn ra tiếp đến thì Tiệt không nhớ gì cả, khi sự tĩnh thì đã ra nông nỗi này.

Tiệt hoàn toàn suy sụp, lòng muốn gào thét lên rằng, cái quái quỷ nào đang đến với hắn? Gã họ Nguyễn lật đật lấy va li rồi nhanh chóng nhét đồng quần áo vào, cần rời khỏi đây càng sớm càng tốt trước khi cảnh sát phát hiện ra cái xác nằm trong phòng hắn. Hắn kinh hãi lao ra khỏi nhà, lúng túng đến mức quên mang cả dép.

Hôm sau ở phòng khám, bác sĩ Phú nhìn Tiệt vẻ bức bối:

- Nãy giờ anh nói gì tôi chẳng hiểu gì cả, thuật thôi miên của tôi khiến anh mất trí và làm chuyện điên rồ ư, láo nh?!

- Tôi nói hoàn toàn là sự thật, ông phải chữa bệnh này cho tôi! - Tiệt siết chặt tay - Ông là người có lỗi... lờ như... lờ như tôi giết người thì sao?

- Nếu anh có ra tay giết người thì cũng là lỗi của anh, chẳng liên quan gì đến tôi.

Trước khi đuổi Tiệt ra khỏi phòng khám, bác sĩ Phú còn cười mỉa mai, phán câu:

- Vào tù ngồi sẽ khiến anh nên người hơn đây.

Mắt Tiệt mở to, bàn thần. Hắn nghiến răng cắn phẫn, xong lập tức rời khỏi đó. Bóng hắn vừa khuất thì có một bệnh nhân nữ bước vào phòng khám.

Lát sau, Tiệt quay lại còn mang theo mấy thùng xăng. Gã họ Nguyễn đã điên đến mức không làm chủ được bản thân nữa, hắn sẽ đốt cái phòng mạch này và thiêu chết tên bác sĩ bất lương kia. Tiệt khóa chặt cửa ra vào, khóa cả cửa sổ. Hắn đổ xăng quanh phòng khám, đổ hết mấy thùng xăng, chẳng lưỡng lự lấy quẹt ga bật lửa. Lửa bốc lên cao, cháy lan nhanh chóng.

- Mày chết đi, Phú!

Tiết cười điên dại, nhìn đăm đăm ngọn lửa hung tàn dần dần nuốt trọn cả phòng mạch nhỏ. Những người đi đường thấy cháy liền hô hào nhau dập lửa. Trong đám đông tụ lại xem, có một đứa bé chỉ tay bảo:

- Cô Huyền ở trong đó!

Cái gì... Huyền ư? Đúng rồi, hôm nay là chủ nhật, cô ấy nói sẽ đến đây khám bệnh! Ôi không! Tiết bản loạn mở di động gọi vào số máy của cô giáo trẻ. Từ trong cửa sổ trên cao của phòng khám, tiếng chuông di động vang lên rồi tắt hẳn. Vừa lúc, những người bên ngoài nghe tiếng la hét gào rú của người đàn ông cùng một cô gái.

Tiết làm rớt điện thoại, ngồi phịch xuống, đôi mắt mở trừng trừng trắng dã. Lửa cháy sáng rực dữ dội dù những người dân đang ra sức chữa lửa.

Sau đó, xe cứu hỏa đến, lửa được dập nhưng không kịp cứu người bên trong.

Tiết bị đưa về đồn cảnh sát. Với tội danh phóng hỏa giết người cùng những nạn nhân bị sát hại trước đó thì hẳn cảm chắc bản án tử hình. Trước khi xe chạy đi, gã họ Nguyễn bất động khi thấy giữa đồng hoang tàn đổ nát, xuất hiện bóng dáng Điệp Tử mặc chiếc váy tím nhìn hắn, nở nụ cười ma mị.

-----oOo-----

Chương 6: Ba dựng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Khu trò chơi vào ban đêm lúc nào cũng nhộn nhịp người với ánh đèn sáng rực. Tiếng cười nói vang lên âm ỉ, người người qua lại không ngừng. Và trong quán giải khát, Điệp Tử mặc đồng phục nữ sinh, ngồi ngay chiếc bàn ngoài cùng, một nơi thật dễ để quan sát người khác.

Đối tượng của nàng cũng xuất hiện ở phía xa. Trong đám học sinh trung học, cô gái mái tóc tím màu hạt dẻ cùng chiếc nơ cô tháo lỏng đang hò

hét mỗi khi bạn trai ghi điểm. Chợt có người kéo nhẹ chiếc ghế và ngồi xuống đối diện Diệp Tử. Là Mạnh Khôi! Anh khoanh tay lên bàn, nhún vai:

- Nãy giờ em nhìn ai thế?

- Chỉ đang quan sát Bích, nó mà chơi thì chẳng còn biết giờ về.

Mạnh Khôi gật gù, uống ngụm nước rồi tiếp:

- Anh không ngờ em còn đi học.

- Vì không muốn bị chú ý nên em mới thay bộ váy tím và mặc đồng phục nữ sinh.

Mạnh Khôi không nói thêm gì, chỉ quay mặt qua dán mắt vào dòng người la hét điên cuồng. Thấy vậy, Diệp Tử bảo:

- Xin lỗi, đã nhờ anh đưa đến đây mà em ngồi mãi một chỗ khiến anh buồn chán.

- Có gì đâu, anh đang rảnh và lại chẳng hứng thú gì mấy trò chơi này nên ngồi ở đây cũng được. Điều quan trọng là được ngồi cạnh em là anh thấy rất vui, trông chúng ta cứ như đang hẹn hò.

Nghe đến đó, Diệp Tử nhú mày vì thấy hơi kỳ lạ. Mạnh Khôi gãi đầu:

- Xin lỗi, anh chẳng có ý gì đâu, em đừng trách.

Diệp Tử lắc đầu, dẫu sao cũng không bận tâm về lời nói ấy. Nàng trông bóng dáng Bích cùng người bạn trai Huy rời khỏi đám đông. Tức thì nàng bèn đứng dậy:

- Khôi, cảm ơn anh về chuyện hôm nay, nhưng có lẽ em phải đưa Bích về.

- Có cần anh giúp? - Mạnh Khôi hỏi, thấy cô gái lắc đầu, mới nói tiếp - Vậy hai em về cẩn thận, lần sau anh sẽ hẹn em đi chơi, lúc đó em phải đến bù nhé.

Ra ngoài, Diệp Tử nhìn vào chỗ giữ xe, Huy đưa nón bảo hộ cho Bích, cả hai leo lên xe mô tô phóng đi mất hút.

Két! Xe dừng lại, Bích bước xuống, trao nón bảo hộ cho Huy. Chúng cười nói vài phút rồi cậu rồ máy chạy đi. Bích vừa xoay lưng lại, mẹ cô bà Mai đã đứng trước cổng nhà tự lúc nào. Nhìn nhìn mẹ đầy hững hờ, Bích cứ thế đi ngang qua bà, chẳng nói một lời nào. Mai liền nắm tay con gái kéo lại, giọng khó chịu, gay gắt:

- Đi đâu giờ này mới về, có biết mấy giờ chưa, con gái con đưa gì mà...

- Mà thế nào, tan học tôi cùng mấy đứa bạn ghé khu trò chơi, chơi vui quá nên quên giờ về. - Bích trả lời cộc lốc.

Bà Mai siết tay con, giọng trở nên đay nghiến:

- Cô ăn nói với tôi như thế à, hỗn hào nhỉ? Tôi hỏi cô, cái thằng lúc nãy là ai?

Không hề kiêng dè gì, Bích liền giật tay ra, xoa xoa cổ tay:

- Bà làm tôi đau quá! Người khi nãy hả, bạn trai tôi nhưng bà yên tâm, cậu ấy rất đàng hoàng chứ không giống như chồng bà đâu!

- Mà...! - Mai đưa tay toan tát vào mặt con nhưng may thay bà kịp dừng lại - Mà nói về ba dượng như vậy sao?

Đôi điện, Bích chưa kịp đáp trả thì chất giọng ồm ồm vang lên:

- Kia em, sao lại đánh con?

Cả hai xoay qua, người đàn ông trung niên nhìn hiền từ chậm rãi bước ra sân. Đó là ông Khoa, ba dượng của Bích. Bà Mai ngạc nhiên:

- Anh ra đây làm gì?

- Nghe tiếng cãi vã của hai mẹ con nên anh ra xem thế nào. - Ông Khoa đưa mắt sang Bích - Con về khuya khiến mẹ lo nên con đừng nói thế.

Bích vừa cười khinh khỉnh vừa liếc ông ta, sau đó mắng nhiếc:

- Ông đừng giả vờ trước mặt tôi, đồ đê tiện bỉ ổi, chẳng biết liêm sỉ!

- Mà y cam ngay! Xin lỗi ba mau lên! - Bà Mai tức giận, thét lên.

Mặc kệ, Bích vác cái cặp lên vai, buông một câu:

- Tôi không nói nữa, dù gì bà cũng chẳng bao giờ tin tôi!

Rầm! Bích đóng sập cửa, khóa chốt bằng một ổ khóa đặc biệt mà chỉ riêng cô mới có chìa mở. Nhét chìa khóa vào ngăn tủ, Bích nằm vật xuống giường, nhắm mắt lại. Hình ảnh ba dượng lại xuất hiện trong đầu, cô kinh hãi ông ta vô cùng.

Sự việc lúc Bích mười bốn tuổi vẫn còn như in... Lần đó suýt tí nữa Bích đã bị gã ba dượng đốn mặt làm nhục, cũng may cô bé thoát thân được. Bích đem chuyện kể với mẹ nhưng bà không tin, chẳng những vậy, bà còn cho rằng con gái đang bịa chuyện hòng đuổi ba dượng ra khỏi nhà.

Kể từ hôm đó, Bích chẳng còn tin ai trong cái nhà này. Cô làm ra ổ khóa phòng đặc biệt để tự bảo vệ mình. Sẽ không ai có thể vào được phòng cô cả, không ai hết!

Hôm sau, trường học vào giờ nghỉ trưa, Bích nhìn hộp cơm của Huy mà reo ca:

- Woa, cơm cậu trông ngon quá!

- Mẹ tớ nấu đấy! - Trông nét mặt buồn bã của bạn gái, Huy hỏi - Cậu sao thế?

- Hả, à thì mẹ cậu tuyệt thật, không như mẹ mình. - Bích rầu rĩ.

- Tớ thấy mẹ cậu dễ chịu và hiền lắm mà.

- Đối với người ngoài bà ta lúc nào cũng vậy, tốt bụng tử tế nhưng với tớ thì không, chẳng bao giờ bà ta tin lời tớ nói. - Bích cười chua chát.

- Đừng buồn, có thể mẹ cậu gặp chuyện gì đó trong công việc nên mới như vậy, chờ một thời gian sau sẽ hết.

- Cậu không biết đây thôi, bà ta luôn khó chịu với tớ từ lúc nhỏ cho đến giờ, bà ta không bao giờ nấu cơm trưa cho tớ đâu, mọi chuyện sẽ chẳng thay đổi được gì cả.

Huy chẳng biết nên nói gì, mấy giây sau liền đề nghị:

- Vậy tớ sẽ nấu cơm trưa cho cậu.

- Cậu nấu ăn có chết không đấy. - Bích giễu.

- Cậu ăn thử rồi biết, có lẽ không chết nhưng chắc chắn sẽ đi ‘tiêu’ nhiều.

Nghe Huy đùa cợt, Bích bật cười. Ở phía xa, trên bậc thang sân trường, Diệp Tử đứng lặng thinh, nhìn. Lâu lâu, đôi mắt cam vàng như đang nghĩ ngợi.

- Hạnh phúc sẽ không kéo dài được lâu.

Trưa, bà Mai đang quét sân thì bất chợt nhìn lên, ngay cổng, một cô bé trạc tuổi Bích, mái tóc đen dài cùng màu mắt cam vàng của hoàng hôn hiện diện. Là Diệp Tử.

Nàng chiếu ánh mắt về phía bà Mai. Không thể quên được gương mặt đó vì chính bà ta là người đã bắt nàng bằng cái vợt. Chẳng để bà ta hỏi là nàng lễ phép thưa:

- Chào cô, cháu là bạn thân của Bích, cháu đến đây là vì có chuyện muốn nói.

Chiều đó, hai mẹ con bà Mai lại cãi vã. Người mẹ bốn mươi tuổi lớn tiếng quát:

- Tao nói rồi, mày phải chấm dứt ngay với cái thằng Huy gì đó! Tao không cho phép mày qua lại với nó nữa!

- Bà là mẹ tôi nhưng bà không có quyền cấm tôi kết bạn! - Bích cười nhạt.

- Kết bạn à, nghe trong sáng nhỉ? Có người nói với tao, thằng đó đã hôn mày và còn sờ soạng khắp thân thể mày! - Bà Mai giận điên.

- Cái gì? Ai nói với bà như thế chứ, đúng là bịa chuyện! - Bích bước lên bậc cầu thang, nói vọng xuống - Tôi chẳng cần biết bà đã nghe điều gì từ ai, nhưng tuyệt đối tôi không chia tay với Huy!

Dứt lời, cô bé mười bảy tuổi chạy vụt lên lầu. Hiển nhiên bà Mai gất âm:

- Mày hãy cứ chờ đó, xem tao sẽ làm gì, đồ con gái hư đốn!

Bích vào phòng đóng mạnh cửa, tay thả cặp xuống đất rồi cô từ từ ngồi bệch lên giường, bó gối và bắt đầu khóc nức nở.

Tối, Bích tháo chiếc khăn to trên đầu ra, những sợi tóc ướt rũ dài. Cô vừa mới tắm xong. Đến ngồi vào bàn trang điểm, Bích nhìn mình trong gương rồi chợt thấy bức hình ba ruột liền cầm lên xem. Ba mắt rất sớm, tuy không nhớ rõ nhưng Bích biết rằng ba rất yêu thương mình, ông chẳng hề la mắng dù lúc nhỏ cô vô cùng bướng bỉnh. Nhìn một lúc lâu, Bích thờ dài rồi đặt tấm hình về vị trí cũ. Xong, cô ngược lên, vô cùng giật mình khi gương mặt ông Khoa phản chiếu trong gương.

Bích lập tức đứng bật dậy trong khi ông Khoa cười khinh khỉnh:

- Không cần phải sợ hãi như vậy.

- Sao ông vào được đây, tôi đã khóa cửa mà?

- Con còn trẻ mà đầu óc đã lú lẫn, con quên khóa cửa rồi.

Bích đảo mắt nhìn lại cánh cửa, quả nhiên cô đã quên khóa. Làm sao bây giờ, ông ta vào được đây, thế nào cũng xảy ra chuyện. Bích lùi dần ra sau, bàn tay lỡ đụng vào chiếc máy nghe nhạc, vô tình nút ghi âm được bật. Cố giữ bình tĩnh, Bích chỉ tay:

- Ông ra khỏi phòng tôi ngay!

- Sao con giận dữ thế?

- Hừ, con con ba ba, ông yêu thương tôi dữ? Ở đây không có mẹ tôi nên ông không cần đóng kịch!

Sắc mặt Ông Khoa biến đổi, bây giờ gương mặt gã ba dượng hiện ra tráo trở:

- Mà còn cảm tao à, vẫn còn nhớ chuyện mà mười bốn tuổi hả? Lần đó vì say rượu nên tao đã để một đứa oắt con như mày chạy thoát, nhưng tao hứa, lần sau mày sẽ không được may mắn như vậy đâu.

- Đồn mạt, ông không phải con người! - Bích nghiêng răng, ánh mắt tóe lửa - Cút khỏi phòng tôi mau! Mẹ tôi đang ở dưới nhà, ông mà giở trò thì tôi hét lên ngay!

- Dĩ nhiên, tao biết có mẹ mày nên sẽ không làm gì cả nhưng sẽ có một dịp nào đó để chúng ta vui vẻ với nhau. - Ông Khoa nhìn hau háu khắp người cô gái trẻ - Càng lớn, mày càng hấp dẫn đấy!

Bích ném chiếc hộp trang điểm về Ông Khoa nhưng ông ta đã kịp rời khỏi đó. Cô nhanh chóng bỏ nhào đến, khóa cửa phòng. Ngồi dựa lưng vào tường, cô ôm mặt bật khóc, miệng gọi: Ba ơi...!

Hôm sau, vừa gặp Bích thì Huy đã tránh né. Bích chạy theo hỏi thì cậu đáp rằng:

- Mẹ cậu dữ quá, hôm qua bà gọi điện đến nhà tớ nói gì với ba tớ không rõ. Khi nghe điện thoại xong thì ba tát tớ mấy cái, bảo: “Mày đi học chứ không phải đi dụ dỗ con gái nhà người ta, chấm dứt ngay với Bích đi!”.

- Mẹ tớ gọi ư nhưng tớ không hề biết chuyện ấy. Huy à, đừng bận tâm về bà ấy, chúng ta cứ tiếp tục quen nhau.

- Xin lỗi nhưng ba tớ nghiêm lắm, chúng ta đều bị bố mẹ ngăn cản nên có lẽ chia tay thôi, mong cậu sẽ sớm gặp được người mới, tạm biệt!

Nói xong, Huy đi nhanh mất dạng. Bích nhìn theo bóng dáng Huy, đó là

người bạn trai đầu tiên của cô. Ở bên cạnh cậu, cô rất vui vậy mà... Bích siết chặt tay, hai hàm răng nghiến vào nhau ken két, sự căm giận mẹ ruột càng bùng nổ trong lòng.

Trưa và chiều, Bích không về nhà mà đi lang thang khắp nơi. Tối nay bà Mai đi làm thêm, khi ấy Bích sẽ về, lúc này cô không muốn thấy mặt bà...

Đêm đó, Bích vào nhà trong bộ dạng say khướt, cô đã uống rất nhiều rượu may là vẫn còn nhớ đường về. Cửa nhà không khóa, Bích lão đảo bước vào, bên trong tối om, không đèn đóm. Cô tháo giày, lê từng bước loạng choạng xuống bếp, uống một cốc nước lạnh sẽ giúp mình tỉnh táo lại. Nhưng sức lực chẳng cho phép và cô ngã nhào xuống nền đất lạnh.

Trong cơn mơ màng, Bích cảm nhận ai đó bế thốc mình lên. Có tiếng mở cửa, giống như mở cửa phòng, rồi cô được đặt nhẹ nhàng lên giường. Bàn tay thô cứng nào đây tháo dần những chiếc cúc áo của Bích.

Tảng sáng, bà Mai về nhà. Bà ngạc nhiên vì sự yên ắng, lẽ ra giờ này Bích phải ngồi ăn bữa sáng cùng ba dượng chứ. Nhìn xuống thấy đôi giày của cô con gái nhưng chúng không được xếp ngay ngắn, bà tiến vào phòng khách, lại thấy chiếc cặp đen vút bừa bãi trên sofa. Linh cảm có chuyện chẳng lành, bà Mai đi lên phòng Bích.

Khó hiểu khi trông cửa phòng mở toang, bà Mai nhanh chóng đến gần xem. Bà vô cùng kinh hoàng khi thấy ông Khoa không mặc gì trên người nằm dưới sàn, máu chảy đỏ một vùng nhưng đã khô, vẻ như gã đã chết được mấy tiếng. Bên cạnh, cây gậy sắt còn dính máu nằm yên.

Chuyện tệ hại nào đã xảy ra thế? Tại sao chồng lại ở trong phòng con gái đã vậy còn ở tình trạng lỏa thể. Lẽ nào...?

Choáng váng, bà Mai chới với ngã người ra sau, bàn tay va vào bàn trang điểm của Bích, chiếc máy nghe nhạc thành linh rơi xuống, tình cờ nút phát được bật. Đoạn đối thoại giữa Bích và Ông Khoa vào đêm hôm qua vang lên, rõ ràng...

Bà Mai thật sự bàng hoàng lẫn ngỡ ngàng, vậy điều con gái bà nói lúc mười bốn tuổi là có thật? Trời ơi, vậy mà bà đã không tin nó để giờ đây người chồng bà rất mực tin tưởng lại làm nhục con gái. Bích...? Đúng,

con bé đâu? Bích là đứa cứng rắn, xảy ra chuyện như vậy thế nào nó cũng nghĩ quẩn. Bà Mai lao như điên ra khỏi nhà. Bà vừa chạy vừa gọi thất thanh:

- Bích, con ở đâu? Bích....!

Bỗng, phía xa có đám người bu đông, dường như xảy ra tai nạn giao thông, bà Mai bước dồn dập đến đó, gạt nhanh những người kia ra... Lúc ấy tìm người mẹ muốn ngừng đập, cả khoảng trời tối sầm khi thấy Bích nằm bất động, máu bắn tung tóe, đỏ thẫm nhuộm cả vùng đất đen. Nghe những người xung quanh bảo:

- Chiếc xe tải đang chạy thì cô bé này đột nhiên từ bên trong lao ra khiến xe thắng không kịp nên tông chết nó!

Bà Mai ngòi bệt xuống, hai bàn tay từ từ nâng mái đầu lặng im của con gái lên, miệng cười cười, chờ đợi:

- Bích, con đừng giận mẹ, mẹ tin con rồi... Mẹ sẽ tống cổ gã khốn nạn đó ngay! Là lỗi của mẹ con ơi... Tỉnh lại đi... Bích của mẹ...!

Người phụ nữ đáng thương ôm lấy thi thể con khóc thảm thiết. Nhưng tất cả đã quá muộn, quá muộn để Bích, cô con gái duy nhất của bà quay về. Và trong làn nước mắt đau đớn, bà Mai thấy thấp thoáng bên kia đường, hình bóng Diệp Tử đang giương mắt về phía bà, cái nhìn không chớp mà lạnh băng.

Bà Mai hóa điên cứ ngòi đờ đẫn giữ chặt con trong tay. Người đi đường lắc đầu, thương cảm cho bà rồi họ cũng dần tản ra.

Buổi tối, nơi xảy ra tai nạn, dòng máu của Bích đã khô, trở nên sẫm màu. Diên Vỹ cúi xuống, nhẹ nhàng đặt một nhánh hoa huệ trắng như tiễn đưa.

- Diệp Tử ơi là Diệp Tử, đến bao giờ cô mới tỉnh ra đây?

Diên Vỹ ngẩng mặt lên cao, tiếng thở dài nghe nặng trĩu.

-----oOo-----

Chương 7: Con nuôi

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tại lễ đường, một lúc nữa đây, Thái và Yên sẽ chính thức trở thành vợ chồng. Thế nhưng đám cưới tốt đẹp này bỗng nhiên biến thành ngày tang tóc. Xác cô dâu xinh đẹp Yên được tìm thấy trong phòng trang điểm. Máu trào ra từ miệng vẩy lên bộ áo cưới trắng tinh, kể bên ly nước vỡ tan.

Xét nghiệm tử thi, Yên trúng độc natri xyanua. Độc trong ly vẫn còn...

Vài ngày sau, ba và hai cô em gái của Yên cùng người chồng tương lai Thái dọn những vật dụng trong phòng Yên, dù gì cũng phải đem chúng đi đốt.

Trên chiếc ghế, ông Tùng ngồi khắc khoải, mái đầu nửa trắng nửa đen phân rõ, ngả đầu bên di ảnh cô con gái xấu số. Huỳnh, con gái thứ, đến gần ông rồi cúi xuống:

- Ba à, người cũng đã mất rồi, ba cứ đau buồn như vậy chị ấy sẽ không vui đâu!

Ông Tùng lau những giọt nước mắt hiếm hoi trên gương mặt nhăn nheo:

- Tại sao số nó khổ thế, chỉ mới hai mươi tuổi? Đã vậy còn chết trong ngày cưới nữa, trời ơi là trời, tôi có làm gì ác đâu mà ông nỡ đối xử với tôi tàn nhẫn thế này?

- Đừng vậy, ba ơi... - Huỳnh ôm lấy ba đang gào khóc.

Thái này giờ không phản ứng gì, chỉ lo dọn dẹp những vật dụng còn lại của người yêu. Thái là con nuôi của ông Tùng, anh cùng Yên lớn lên dưới một mái nhà sau đó cả hai yêu nhau rồi quyết định kết hôn. Ông Tùng cũng rất mừng vì Thái được ông nuôi dạy từ nhỏ nên ông có thể yên tâm trao con gái cho anh. Cứ ngỡ hạnh phúc đang đến nào ngờ hóa

ra bi kịch, chẳng rõ, ai đã ra tay độc ác đến vậy. Thái xoay qua bảo:

- Ba và hai em cứ ở đây, con đem mấy vật này đi đốt, thấy vật lại nhớ đến người.

Ông Tùng gật gù, cất lời an ủi:

- Con phải giữ gìn sức khỏe, nếu đau khổ quá thì cứ bộc ra đừng giấu trong lòng.

Chàng trai vác thùng giấy to rời khỏi phòng. Cô con gái út tên Mi, mười tuổi, lẻo đẻo đi phía sau Thái. Ra đến vườn, con bé dừng lại, đôi mắt chăm chú nhìn anh trai lần lượt cho mấy vật dụng vào lò thiêu rác. Đôi mắt Mi tròn hẵn, màu mắt cam vàng ánh lên điều gì không rõ, ít giây sau thì nở nụ cười.

Chuông điện thoại vang lên, Huỳnh bắt máy:

- A lô nhà ông Tùng nghe đây, ba cháu ạ, được chú chờ một lát. - Cô gọi lớn - Ba ơi, có điện thoại!

Ông Tùng lê bước đến bên con gái đưa tay đón lấy điện thoại, giọng khẽ khàng:

- Tôi đây có gì không? Cái gì...? Cỗ... cỗ phiếu rút giá, tiền mất sạch ư?

Ông Tùng choáng váng buông rơi chiếc điện thoại, ngã khụy xuống. Huỳnh hốt hoảng đỡ lấy ông. Người đàn ông ngoài năm mươi đưa tay lên trán, thều thào:

- Không, ba không sao... Con đỡ ba lên phòng.

Huỳnh gật đầu, nhanh chóng đưa ba lên lầu. Khi bóng họ vừa khuất trên những bậc cầu thang, Mi cầm lấy điện thoại đang treo lưng lửng, nói vào:

- Xin lỗi, ba cháu vừa ngất, lần sau chú gọi lại nhé! Mà có thể ông ta sắp chết rồi!

Mi cúp máy, nhảy xuống chiếc ghế, tung tăng chạy đi cùng giọng cười lanh lảnh.

Huỳnh đóng nhẹ cửa phòng ba, khi quay ra lại cô suýt hét toáng vì giật mình:

- Thái, sao anh không lên tiếng gì vậy làm em hết cả hồn?

Thái dường như chẳng bận tâm, vẻ dửng dưng hỏi:

- Xin lỗi em, ba thế nào rồi?

- Ba vừa ngủ. - Huỳnh thở dài - Chỉ vì chơi cờ phiêu, hay ho gì cái trò ấy. Nhưng sao anh lại xúi ba chơi cờ phiêu chứ. Anh vốn biết sức khỏe ba không tốt còn gì.

- Tại ba than buồn nên anh gợi ý vậy thôi.

Nhìn nhìn nét mặt thản nhiên của anh trai nuôi, Huỳnh khoanh tay:

- Đạo gần đây anh lạ lắm, bắt đầu hơi hợt không quan tâm đến những chuyện trong nhà. Thậm chí trong đám tang của chị Yến, anh cũng rất khác!

- Khác là khác thế nào? - Thái nhú mày.

- Nói thật, nếu anh là người ngoài thì khi thấy cảnh anh khóc lóc trước quan tài chị Yến, em sẽ nghĩ anh giả tạo! Nhưng vì gia đình đang có chuyện buồn nên em không muốn nghĩ gì cả. Em xuống dưới nhà đây, còn vài việc phải làm nữa.

Huỳnh bỏ đi nhanh. Thái dõi theo bóng dáng em gái, bàn tay siết chặt. Rồi tự dưng anh nhìn lên thấy Mi ngồi trên bậc thang, hai tay chống cằm, cười khúc khích. Chẳng để tâm, chàng trai quay lưng trở về phòng.

Qua mấy ngày sau tang lễ của Yến được vài tuần, Huỳnh ở trong phòng trò chuyện với thám tử tư cô đã thuê để bí mật điều tra một việc nào đó. Cô lật nhanh những tờ tài liệu, nghĩ ngợi:

- Vậy là trước ngày cưới, anh Thái có vào hiệu thuốc mua natri xyanua?

Anh ấy mua thứ đó làm gì? Chị Yến cũng bị trúng độc này. Lẽ nào...?

Huỳnh lắc đầu hòng xua đi ý nghĩ khủng khiếp đang lớn vồn. Chợt, cô gái trẻ ngạc nhiên khi đọc dòng chữ trên giấy:

- Anh Thái dùng tên giả để mua toàn bộ số cổ phiếu mất giá của ba ư?

Vị thám tử đứng bên cạnh thêm lời, sau đó vài ngày cổ phiếu của ông Tùng lên giá và anh ta đã bán ra thu về một số tiền rất lớn!

- Tại sao anh ấy dùng tên giả mua cổ phiếu, lại còn natri xyanua nữa...?
- Cát nhanh tài liệu vào ngăn tủ, Huỳnh bảo - Anh đến sở cảnh sát giúp tôi một việc.

Vài phút sau, Huỳnh cùng thám tử tư rời phòng, họ nói chuyện với nhau đến khi ra ngoài cổng. Từ cửa sổ trên lầu, Thái nhìn xuống, tự hỏi:

- Huỳnh mời thám tử tư làm gì nhỉ?

- Để điều tra về anh đó! - Giọng Mi vang lên phía sau.

Thái giật mình quay lại thấy Mi nhìn mình cười. Thật kỳ lạ nhưng Thái không thích cái cách cô em mười tuổi này cười chút nào. Khoảng gần một tháng trước đó lại, anh đã nhận ra sự bất thường của con bé. Mi cất tiếng làm cắt ngang mọi thứ:

- Thật đấy, chị ba đang điều tra về anh!

Thái cúi xuống, cười cười và hỏi:

- Em nói gì lung tung vậy, anh có gì để điều tra?

Mắt Mi tròn xoe, cái nhìn ngây thơ nhưng trông rất giả dối:

- Em ở ngoài đã nghe lén được, họ bàn về anh, về cổ phiếu gì đó và natri xyanua.

Sắc mặt Thái biến đổi tức khắc. Chưa hết, Mi còn tiếp lời:

- Và chị ấy nhờ chú đó đến sở cảnh sát tìm hiểu lần nữa về giết của chị

Yến.

Thái từ từ đứng dậy bỏ đi không nói thêm lời nào với em gái. Còn Mi, con bé để hai tay ra sau lưng, miệng rì rầm nguyên rủa: Chết!

Mười giờ sáng hôm sau, ông Tùng hoàn toàn gục ngã khi được cảnh sát báo tin, Huỳnh chết do tai nạn giao thông! Chiếc xe hơi của cô bị đứt thắng, lao xuống con dốc và đâm sầm vào xe tải, cùng lúc tiếng nổ lớn vang lên, lửa thiêu trụi tất cả. Không cần nói, ông Tùng khóc đến chết đi sống lại.

Tang lễ thứ hai của nhà ông Tùng diễn ra, ai cũng lắc đầu xót xa trước nỗi đau của người cha già. Giờ đây chỉ còn duy nhất cô con út, Mi và cậu con nuôi Thái, như thế cũng xem như là niềm an ủi. Vậy mà chẳng ai biết được bi kịch vẫn chưa kết thúc.

Khi ông Tùng chìm vào giấc ngủ, Thái đến phòng Huỳnh dọn dẹp nhưng kỳ thực là tìm xấp tài liệu bí mật kia. Lúc này Mi đẩy cửa vào, đến bên giường, nhón chân rướn người lên nhìn mặt ba. Ông Tùng từ từ mở mắt, thoáng giật mình khi bắt gặp đôi mắt màu cam vàng đang mở to trừng trừng của cô con gái út. Mi cười rạn rở:

- Ba tỉnh rồi!

Ông Tùng lấy lại bình tĩnh, vỗ mái đầu con gái hỏi, sao con lại vào phòng ba?

- Đến để xem khi nào ba chết! - Mi ngừng cười, đáp đanh sắc.

Ông Tùng vô cùng kinh ngạc. Rồi Mi nghiêng đầu, giọng lạnh lạnh:

- Tại sao ba không chết đi, chết đau đớn vào...! - Nó thành linh đưa ra xấp tài liệu - Khi nào thấy có thềm ngồi dậy thì ba nên xem cái này, nó sẽ giúp ba rất nhiều trong việc tìm hiểu về cái chết của hai chị.

Đặt mạnh những tờ giấy lên người ba, Mi tung tăng ra khỏi phòng. Con bé lại cười, âm thanh rùng rợn vang vọng khắp nhà. Ngõ ngàng trước những lời nói kỳ lạ của con này giờ, ông Tùng gắng gượng ngồi dậy,

cầm xấp tài liệu dài mấy trang giấy.

Khi đó, Thái đã lục tung căn phòng của Huỳnh mà vẫn không thấy gì. Anh ngồi xuống đất, vò đầu nghĩ ngợi, quái lạ chúng ở đâu rồi?

- Xấp tài liệu đã mọc cánh và bay mất! - Lại là giọng của Mi.

Thái đưa mắt nhìn ngay cửa phòng, Mi đứng nhìn anh không chớp mắt:

- Em nói thật, thứ anh muốn tìm đã ở nơi khác.

Thái lặng thinh, vài giây sau tiến lại gần con bé, hỏi lạnh lùng:

- Vậy em biết nó ở đâu không?

Mi ghép hai bàn tay nhỏ xíu lại thành hình đôi cánh, miệng lẩm bẩm:

- Biết chứ, nó bay rồi, bay đến phòng ba!

Thái đứng trước cửa phòng ông Tùng, ngẫm nghĩ trong chốc lát rồi nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào. Bất ngờ, ông Tùng cầm cây gậy định lao đến đánh con trai. Nhưng Thái kịp giữ và giật gậy khỏi tay ba, anh đẩy ngã ông xong giả vờ hỏi:

- Ba làm sao thế?

Ông Tùng giận dữ hét lên, giọng run run:

- Đồ mất tính người! Mày còn giả bộ hả, mày đã hại chết Yến lẫn Huỳnh!

Thái nhìn lên giường, xấp tài liệu bị xe vụn. Bây giờ, chàng trai mới cười nhạt:

- Ông biết hết rồi sao?

- Tại sao vậy, thằng khôn nạn? Yến và Huỳnh có lỗi gì với mày chứ?

- Phải, hai người họ chẳng có lỗi gì với tôi cả nhưng ông thì có đấy, ba già kính mến ạ! Ông còn nhớ ông Tài chứ?

Ông Tùng đột nhiên giật mình. Thái khoanh tay, nhếch mép:

- Hai mươi hai năm trước, ông đã ra tay sát hại người bạn thân để cướp tài sản, tiếp theo vì day dứt nên ông đem tôi về nuôi và nói rằng sẽ thay ba tôi chăm sóc tôi. Tôi như một thằng khờ tin ông suốt bao năm qua, không những vậy còn nghĩ ông là ân nhân. Mãi đến khi tôi tìm được cuốn nhật ký trước đây của ông thì mới hiểu ra mọi chuyện. Ông giả nhân giả nghĩa thật tài tình. Sau đó tôi đã lên kế hoạch trả thù!

Thái vừa kể vừa vói tay lấy sợi dây thừng, tiến đến gần ông Tùng.

- Đầu tiên là giả vờ kết hôn với Yến, rồi đầu độc cô ta. - Anh ta dùng dây trói ông Tùng - Huỳnh vì quá nhiều chuyện nên cũng được tôi 'đưa' đi. Tôi lén cắt thắng xe hơi khiến nó trở thành tai nạn ngẫu nhiên. Giờ tôi chuẩn bị xử đến Mi, cuối cùng là ông đấy, lão già đê tiện. Nhưng có lẽ tôi phải đổi lại kế hoạch, ông biết mọi thứ rồi thì tôi cho ông đi sớm! Mi cũng chỉ là oắt con, giết nó rất dễ.

- Ta... biết... ta có lỗi với con nhưng sao không đổ hết lên người ta mà lại hại mấy đứa con của ta? - Ông Tùng nức nở, dòng lệ trào ra từ nếp nhăn nơi khóe mắt.

- Sai lầm của Yến, Huỳnh và Mi đó là trở thành con ông! Vói lại vì nể tình họ cùng tôi lớn lên từ bé nên tôi đã ra tay rất nhẹ, ông phải cảm ơn tôi chứ!

Thái cười tráo trở, độc địa. Ông Tùng cất lời van xin thảm thiết:

- Ta chấp nhận chết nhưng xin con hãy tha cho Mi.

- Tha à, để xem trong lúc tôi hành hạ ông, nỗi hận của tôi có vơi bớt không, nếu không thì rất tiếc tôi buộc lòng xử nốt nó!

Bỗng cửa bật mở, Mi xuất hiện, trên tay cầm điện thoại đi động, vẻ hờn hờ:

- Anh giết ba à? Vậy em sẽ gọi cảnh sát! - Mi nói vào điện thoại - Chú cảnh sát ơi, ở nhà ông Tùng, Thái sắp ra tay giết chết cha nuôi, chú đến mau nhé!

- Khôn thật, tao sẽ giết mày! - Thái nghiêng răng, tiến về phía cô bé mười tuổi.

- Chạy mau đi, Mi! - Ông Tùng hét to.

Mi cười cười, tung tăng chạy vụt đi. Tức thì, Thái cầm dao và đuổi theo.

Ông Tùng liền đưa mắt nhìn quanh, con dao gọt trái cây ở trên bàn. Ông cố lết chậm chạp lại bàn, cố chụp lấy vật có thể giúp mình thoát thân. Loay hoay mãi cuối cùng dây trói cũng bị cắt đứt, tức tốc ông Tùng chạy ra ngoài tìm Mi.

Có vết máu kéo lê đến căn phòng cuối hành lang, Ông Tùng kinh hãi tung cửa...

Ông bàng hoàng thấy Thái nằm dưới sàn, cơ thể có nhiều vết dao đâm, máu không ngừng chảy tạo thành từng dòng trên sàn. Ngay cửa sổ, Mi đứng yên, chẳng hề bị thương, một vết xước cũng không. Ông Tùng lắp bắp hỏi:

- Con đã... giết Thái?

- Hấn ta tự đâm đấy, ta chỉ điều khiển cánh tay hấn thôi. Đầu tiên là giờ lên, sau đó đâm vào người... đâm liên tục, vui lắm...

Ông Tùng khụy chân, ánh mắt đờ đẫn kinh hãi vì không biết cô con gái út bị gì. Mi xoay xoay lọn tóc dài cũn cỡn chỉ đến bờ vai:

- Để tôi nói ông nghe một bí mật, toàn bộ kế hoạch này đều do một tay tôi sắp đặt. Tôi cố tình cho gã Thái xem cuốn nhật ký, thôi thúc hấn ta trả thù... Tôi muốn ông ném trái mìn vị bị mất đi người thân.

Câu nói đầy oán hận vừa dứt thì lập tức Mi từ từ biến hình thành Điệp Tử.

- Cô... cô là ai? Mi của tôi đâu?

Buồn cười trước sự kích động của ông già, Điệp Tử rút khẩu súng ngắn ra:

- Là ai thì ít giây sau ông sẽ rõ. Còn Mi... đã chết trong bệnh viện một tháng trước, tôi giả ra nó để dễ dàng tiếp cận ông.

Đoàng! Ông Tùng nhăn mặt đau đớn khi viên đạn từ họng súng trên tay cô gái mặc bộ váy tím bắn phập vào chân phải ông.

Điệp Tử ném khẩu súng vừa nhả đạn xuống chỗ ông Tùng đang nằm ôm chân, máu meo. Vết thương nặng khiến ông say sẩm mặt mày, mắt hoa lên, nhìn chẳng rõ. Thế nhưng trước khi gục xuống, ông còn kịp thấy Diệp Tử nhẹ nhàng bay lên cao, giữa khung cửa chẳng chịt hoa văn đẹp đẽ, trông cô y hệt con bướm tím bị treo.

Hình ảnh Diệp Tử tan dần, tan dần vào không trung dưới ánh sáng của vầng trăng mờ nhạt hắt vào trong phòng.

Ông Tùng ngất lịm, bên tai nghe văng vẳng tiếng còi hú của xe cảnh sát. Ông sẽ sống suốt đời trong ngục tù cùng với nỗi đau tột cùng về cái chết của ba cô con gái.

-----oOo-----

Chương 8: Bạn mới

Nguồn: EbookTruyen.VN

Mạnh Khôi bất ngờ ôm Diệp Tử. Mắt nàng mở to ngạc nhiên cùng cái tên được thốt lên: “Khôi!”. Mạnh Khôi, đôi tay càng siết chặt bờ vai Diệp Tử, thì thầm:

- Chỉ một lúc thôi, cho anh được ôm em...

Điệp Tử không phản ứng chỉ đứng im, bất động. Trước cái ôm đó, lòng nàng bỗng dưng nhẹ hẫng. Diệp Tử quý mến Mạnh Khôi. Anh là người bạn tốt. Ngay từ lần đầu gặp, Diệp Tử đã thấy anh thật kỳ lạ, cảm giác thân quen không diễn tả được, phải chăng đây là tình cảm tự nhiên?

Quả bóng lăn đến trúng vào chân, Diên Vỹ cúi xuống nhặt lên rồi trao lại cho thằng bé cùng nụ cười:

- Bóng của em, cẩn thận đừng đánh rơi nữa.

Vỗ vỗ đầu đứa trẻ, Diên Vỹ liền hướng mắt về nơi Mạnh Khôi đang ôm Điệp Tử. Không nói gì, im lặng... chỉ là cậu đang suy nghĩ.

Ngày hôm sau, ở công viên, một cô bé mười tuổi buống bình vùng thoát khỏi tay anh trai, chạy nhanh ra đường. Người anh cũng đuổi theo. Bất ngờ từ xa chiếc xe tải lao đến với tốc độ cực nhanh.

Hai anh em quay lại, trong phút chốc, mọi thứ ngỡ như vượt khỏi tầm kiểm soát thì một bóng người xuất hiện đột ngột rồi chiếc xe tải tự dưng ngừng lại.

Hai đứa trẻ tròn xoe mắt bởi trước đầu xe tải là một cô gái mặc chiếc váy tím, tóc đen trải dài qua lưng đang giơ tay về phía trước.

Tên tài xế thò đầu ra quát tháo mấy câu xong cho xe chạy tiếp.

Chị gái đó đã ngăn chiếc xe tải? Cậu con trai kia đứng sững người trước sự việc kỳ lạ vừa diễn ra. Dòng suy nghĩ của cậu vụt tắt khi cô gái xoay lưng lại. Màu mắt cam vàng của cô khiến cậu ngạc nhiên thêm lần nữa. Cùng lúc, Diên Vỹ từ xa chạy nhanh đến nhìn hai anh em, hỏi:

- Cả hai không sao chứ?

- Ừ, nếu không có chị gái này chắc chúng tôi tiêu rồi! - Cậu bé quay qua Điệp Tử, mỉm cười - Em tên Hữu Lập, cảm ơn chị rất nhiều.

Điệp Tử mỉm cười đáp lại, nụ cười làm gương mặt trở nên tươi tắn hơn:

- Chị tên Điệp Tử!

Điệp Tử vui vẻ bắt tay cậu bạn mười tuổi. Đột nhiên, trong vài giây tích tắc, trong đầu Hữu Lập xuất hiện vô số những hình ảnh mơ hồ, lạ lùng. Diên Vỹ và Điệp Tử thấy cậu nhíu chặt lông mày đồng thời nhắm mắt lại xong nhanh chóng mở ra. Cái nhìn của Hữu Lập hướng vào cô nàng Bướm Tím trở nên không bình thường. Chính xác rằng, phản chiếu từ

đôi mắt của cậu là một điều gì mơ hồ, đầy bản thân.

- Có chuyện gì à? - Điệp Tử hỏi.

Hữu Lập mau chóng khóa laptop đi sự bất ổn bằng nụ cười:

- Không, không gì cả, thỉnh thoảng em hay bị choáng nhưng giờ thì tốt rồi.

Buông câu quan tâm xong Điệp Tử chợt bắt gặp ánh mắt soi mói của Diên Vỹ. Bỗng, cậu kêu lên: “Ui da!”. Cả ba liền nhìn xuống thấy em gái Hữu Lập đang đá vào chân của Diên Vỹ. Hữu Lập nghiêm nghị:

- Tâm Khả, không được hôn với người khác!

Vẫn mặc kệ, Tâm Khả giơ bàn tay nhỏ xíu và không ngừng đánh vào người cậu bé mái tóc hồng. Diên Vỹ giữ được tay con bé, cúi xuống bảo:

- Đánh người lớn hơn mình là hôn đó.

Tâm Khả lặng thinh... Diên Vỹ từ từ thả bàn tay Tâm Khả ra thì bất ngờ cô bé ương bướng tát vào mặt cậu. Với sức của đứa trẻ mười tuổi thì cái đánh ấy không mạnh nhưng đủ để thấy đau. Hữu Lập kéo em gái lại, thẳng tay đánh vào mông nó:

- Sao em làm thế? Xin lỗi anh mau!

- Không, em thấy ghét anh ta!

- Em...!

- Thôi chẳng có gì to tát đâu. - Diên Vỹ ngăn Hữu Lập, nhìn xuống Tâm Khả - Mạnh mẽ đấy, cô bé!

Tâm Khả bừng tỉnh quay mặt đi trong khi Hữu Lập chỉ biết cúi người:

- Xin lỗi, em gái tôi bướng lắm vì được nuông chiều từ nhỏ. Tôi chưa biết tên cậu.

- Diên Vỹ! - Điệp Tử cất tiếng trả lời thay - Cậu ta chuyên bám theo đề

gây phiền hà cho người khác.

Hữu Lập nhíu mày, ra vẻ khó hiểu. Điệp Tử liền chuyển đề tài:

- Lần này gặp nhau xem như có duyên, chúng ta có thể làm bạn chứ?

- Dĩ nhiên, mạng của hai anh em em được chị cứu mà.

Từ xa, trông thấy chiếc xe hơi màu đen sang trọng chạy trườn tới, Hữu Lập nói:

- Bọn em phải về. Ngày mai hẹn hai người ở đây, nhất định chúng ta sẽ là bạn tốt.

Cô nàng Bướm Tím đồng ý. Sau đó, Hữu Lập nắm tay Tâm Khả đi về phía xe hơi đang đợi, cô bé ngang bướng không quên lè lưỡi với Diên Vỹ. Khi bóng chiếc xe đã khuất, bấy giờ Diên Vỹ mới lên tiếng hỏi Điệp Tử:

- Thế là thế nào, cô định giờ trò gì đây?

- Cậu nói gì tôi không hiểu!

- Tôi chẳng tin, một người như cô lại tốt bụng đến vậy, ra tay cứu giúp hai em họ.

- Chẳng gì cả, làm gì thì mặc tôi!

Diên Vỹ giữ chặt cánh tay Điệp Tử, không hiểu sao giọng có vẻ giận dữ:

- Nhóm khảo sát năm đó có bảy người, cô đã khiến cho hai người chết, ba người vào tù và một người bị điên loạn, riêng vụ của Hương thì cô không nhúng tay vào nhưng sáu người kia đã tan nhà nát cửa mà vẫn chưa làm cô từ bỏ ý định trả thù sao? Cô còn muốn gì nữa chứ?

- Chưa đủ đâu! - Điệp Tử lớn giọng, ánh mắt màu vàng cam đầy phần nộ
- Vẫn còn, kẻ thù của tôi vẫn còn! Nếu không triệt tiêu được kẻ này thì mãi mãi tôi không thể siêu thoát! Diên Vỹ, một câu thôi: Ngừng ngay việc xen vào chuyện người khác nếu không thì đừng trách!

Điệp Tử giật mạnh tay, ngoảnh mặt bỏ đi tức thì. Còn lại một mình, Diên Vỹ đặt tay lên môi, cái nhìn trống rỗng, vẫn còn một kẻ thù ư?

Hữu Lập và Tâm Khả vừa về đến ngôi biệt thự sang trọng thì ông Thọ, ba của chúng, giám đốc một công ty lớn, dang rộng vòng tay đón hai đứa con. Tâm Khả như chú sóc, nhảy đến ôm vồ lấy ông, làm nũng. Ông Thọ vỗ về con gái, ân cần hỏi:

- Hai anh em đi chơi có vui không?

- Vui thì có vui nhưng con vừa gặp một tên rất đáng ghét! - Tâm Khả bực mình khi nhớ đến Diên Vỹ.

- Tâm Khả, em đã đánh người ta rồi mà còn nói thế hả? - Hữu Lập trách em.

Tâm Khả ương bướng trề môi như chẳng bận tâm đến lời anh trai. Tức thì ông Thọ cười cười, hỏi đùa:

- Kẻ nào dám chọc giận con gái ba à?

Nhìn em gái lắc đầu, Hữu Lập liền nhẹ nhàng giải thích với ba:

- Ba đừng nghe lời Tâm Khả, nó vô cớ đánh người ta đấy chứ. Mà ba ơi, con có chuyện này muốn hỏi ba...

Hôm sau như đã hẹn, Điệp Tử đến công viên hôm qua chờ hai anh em Hữu Lập. Ngồi trên ghế, cái nhìn của nàng bất động, chẳng biết lại nghĩ về điều gì. Đúng lúc chiếc xe hơi màu đen chạy tới, cửa mở và Hữu Lập bước xuống. Vừa nhìn thấy Điệp Tử, cậu liền bước nhanh đến mỉm cười hỏi:

- Chị chờ em lâu không?

- Tôi cũng vừa mới tới. Tâm Khả không đi cùng cậu sao?

- Em tan học sớm, mấy tiếng nữa mới đến trường đón Tâm Khả.

- Diên Vỹ cũng sẽ tới rồi, vậy là chỉ có hai chúng ta thôi.

Hữu Lập ngồi xuống bên cạnh, bầu không khí ban đầu giữ hai chị em khá yên ắng bởi chẳng ai nói gì với nhau, được một lúc cậu đánh tiếng hỏi:

- Chị còn đang đi học không? Em đoán chị là sinh viên năm I thôi.

Một linh hồn bướm nhập vào thân xác người đã chết thì còn học hành gì chứ, Diệp Tử không trả lời mà cười nhẹ hệt kiểu mình đúng là một cô nàng sinh viên. Hữu Lập cười bảo, em đoán đúng rồi nhỉ! Cậu lại hỏi nàng vài câu nữa, chung quy cũng xoay quanh gia đình và việc học, về phần nàng Bướm Tím chỉ gật đầu hoặc mỉm cười cho qua. Toàn những câu hỏi vô vị...

Hai chị em đang trò chuyện thì phía xa có một nhóm nam sinh cấp III vừa đi về vừa đùa giỡn rất vui vẻ. Diệp Tử không hiểu vì sao Hữu Lập cứ dõi mắt theo chúng, có nỗi buồn phảng phất qua cái nhìn ngưng đọng ấy để rồi nàng chủ động hỏi:

- Em tan học sớm như vậy sao không đi chơi với bạn bè?

Bấy giờ mới rời mắt khỏi nhóm nam sinh kia, Hữu Lập quay qua cười buồn:

- Em ít bạn bè lắm, đúng hơn chỉ là xã giao trong lớp chứ không thân thiết gì.

- Gia đình giàu có, em lại thân thiện như vậy vì sao không có bạn thân?

- Con người ấy mà, luôn có nỗi khổ tâm riêng... Mà em có lý do bất đắc dĩ không thể quá gần gũi với người khác được.

Khi buông lời kỳ lạ ấy, đôi mắt Hữu Lập trở nên buồn da diết, con ngươi màu đen sâu thẳm cho thấy một tâm hồn trống trải lẫn cô đơn. Trong một khắc, Diệp Tử cảm nhận cậu chủ giàu có này đang mang bí mật nào đấy.

- Thế tại sao em lại đồng ý kết bạn với chị?

Lúc này nỗi buồn biến mất, thay vào đó là đôi mắt sáng lấp lánh dưới cái

nắng chiều, mang chút dịu dàng đồng thời cũng đọng đầy những suy nghĩ sâu kín nào đó. Hữu Lập đã chăm chú nhìn Điệp Tử như vậy, im lặng trong một thoáng. Có cơn gió thổi ào đến thổi bay những sợi tóc đen mượt của nàng bướm, để rồi chẳng hề do dự khi cậu chủ mười tám tuổi đưa tay vén nhẹ mái tóc nàng qua vành tai.

- Vì chị đáng yêu.

Đôi mắt màu cam vàng tròn xoe, Điệp Tử nhìn Hữu Lập với hàng mi chớp nhẹ. Lời nói nhẹ nhàng ấy khá giống Mạnh Khôi, chứa đựng thứ tình cảm mơ hồ nào đó, thậm chí so với Khôi thì ánh mắt của Hữu Lập ấm áp hơn nữa.

- Em đùa chị thôi. - Hữu Lập cười lém lỉnh - Chị là ân nhân của hai anh em em, lẽ nào em lại từ chối kết bạn với chị. Dù với em việc này hơi khó khăn nhưng em vẫn muốn trò chuyện cùng chị, người bạn nữ đầu tiên của em.

Điệp Tử không nói gì, chỉ đang suy nghĩ ánh mắt cùng lời lẽ ban nãy từ Hữu Lập không lý nào lại đang nói đùa. Lẽ nào mới gặp nhau hai lần mà cậu đối với cô đã...

Âm thanh sột sắng ở xa vọng đến, Điệp Tử lẩn Hữu Lập hướng mắt về phía xe hơi nơi có vệ sĩ đang nói chuyện điện thoại với vẻ mặt lo âu. Biết ngay có chuyện chẳng lành, Hữu Lập liền chạy đến hỏi. Tiếp theo, cậu quay lại chỗ Điệp Tử, hốt hải bảo:

- Chị ơi, Tâm Khả... mất tích rồi!

Lúc này, Tâm Khả đang đối mặt với một đám bạn đồng lứa trai gái đều có đủ, trong con hẻm nhỏ ở cuối phố. Hình như là chuyện xích mích, gây gổ của lũ nhóc tì.

Cuộc ẩu đả diễn ra nhanh chóng, và điều dễ hiểu, Tâm Khả thua cuộc. Cô bé ngạo mạn ngã nhào ra đất bởi cái đẩy mạnh bạo của một tên con trai lớn xác. Chưa kịp đứng dậy, nó đã bị tên nọ túm lấy cổ áo. Dù biết sẽ nhận cú giáng mạnh nhưng Tâm Khả vẫn bình thản, gương mặt cứ trơ trơ, chẳng rõ đó là cô bé mạnh mẽ hay lì đòn.

Bỗng có bóng ai thành linh xuất hiện, thấy có người lớn thì lập tức đám

nhóc nhất gan bỏ chạy ngay. Tâm Khả ngồi bịch trên nền đất, thở hổn hển, nó cứ ngỡ mình sẽ bị đánh toi bời rồi chứ nhưng vẫn còn may...

Tiếng bước chân đến gần chỗ con bé, là người đã giải vây cho nó. Con trai!

Nhẹ nhàng, cậu đỡ Tâm Khả dậy. Đưa mắt ngược nhìn, khi nhận ra là ai thì Tâm Khả vung tay lên định đánh thì cậu kịp giữ tay nó lại. Không hề chịu thua, cô bé ngang ngạnh dùng tay còn lại đánh mạnh vào người con trai đó. Cậu liền siết chặt cả hai tay Tâm Khả, cất giọng nghiêm nghị:

- Em đúng là hư hỏng quá rồi, đã đánh nhau với bạn giờ còn đánh cả ân nhân nữa!

- Vì tôi ghét anh! Hôm qua lúc gặp nhau lần đầu, anh phải hiểu là tôi rất ghét anh!

Giờ thì đã biết cậu con trai ấy chính là Diên Vỹ.

- Muốn thế nào cũng được nhưng phải về nhà đã, anh trai em rất lo lắng.
- Không nhiều lời, Diên Vỹ với tay lấy cái cặp nhỏ nằm chổng chơ ở gần đó, rồi kéo nhanh cô bé mười tuổi ra ngoài con hẻm. Dĩ nhiên Tâm Khả vùng vẫy kịch liệt:

- Không, tôi không về, buông ra!

- Sao lại không chịu về? Người thân của em đang lo cho em!

- Tôi không muốn gặp bà ấy! - Tâm Khả hét thất thanh.

- Bà ấy? - Diên Vỹ ngạc nhiên.

- Phải, là mẹ tôi! Tôi không muốn gặp mẹ tôi! - Tâm Khả gào to hơn.

- Tại sao không muốn gặp mẹ?

Lợi dụng cái nắm tay của Diên Vỹ đang thả lỏng, Tâm Khả tức thì giật tay ra và chạy vụt đi. Diên Vỹ thở dài ngán ngẫm. Cứng đầu thật!

Sau vài phút, Diên Vỹ cũng đuổi kịp Tâm Khả. Tóm được con bé, cậu bé

xốc nó lên và đi vào công viên, đặt đứa trẻ búng bình này lên ghế. Biết Tâm Khả thế nào cũng bỏ chạy nên Diên Vỹ bảo:

- Nếu em ngoan ngoãn thì anh sẽ nghĩ lại không đưa em về nhà, còn bằng không thì em đừng trách!

Cả người mệt lả vì đã chạy một quãng đường khá dài, bây giờ Tâm Khả chẳng còn sức để trốn nữa vì vậy nó cần dùng kế hoãn binh.

- Thôi được, vậy anh mua kem cho tôi đi!

Tâm Khả chỉ tay về quán kem sau lưng Diên Vỹ. Nhìn nhìn một lúc, cậu gật đầu. Trao cây kem cho Tâm Khả, Diên Vỹ ngồi xuống bên cạnh. Quan sát con bé đang liếm kem, cậu liền hỏi:

- Vì sao em ghét mẹ đến thế?

Tâm Khả dừng lại, cái nhìn to tròn đứng yên, rồi hỏi như người lớn:

- Anh không thấy là anh quá nhiều chuyện sao?

- Chỉ là quan tâm chứ không phải nhiều chuyện. Với lại biết đâu anh có thể giải quyết được vấn đề trong lòng em. Con cái đôi lúc hay vùi vãnh rồi giận hờn ba mẹ vì họ không đáp ứng được yêu cầu của chúng. Thế mới biết, ba mẹ thật tội nghiệp.

Tâm Khả đột ngột cắt lời Diên Vỹ bằng giọng thật giận dữ:

- Bà ta chẳng có gì tội nghiệp cả! Bà ta từ bỏ gia đình đi theo người khác sau đó giả vờ về thăm con, chỉ là dối trá!

- Theo người khác ư?

- Đã bỏ theo người khác thì còn về đây làm gì? Bảo là yêu tôi nhớ tôi nhưng sao không ở lại, bà ta nói dối...

Tâm Khả bóp chặt cây kem, đôi mắt đen láy toát lên sự phẫn nộ để rồi nước mắt tuôn trào lúc nào không biết. Thấy vậy, Diên Vỹ dịu dàng đặt tay lên vai nó, vỗ về. Tâm Khả lau lau giọt lệ ngấn dài trên gương mặt bầu bĩnh, một lúc sau vẻ như đã bình tâm lại một chút.

- Tâm Khả! - Diên Vỹ gọi tên cô bé thật khẽ - Chuyện người lớn đôi lúc rất khó hiểu, em còn nhỏ nên đừng có suy nghĩ như thế. Có thể mẹ em ở bên ba em không còn thấy hạnh phúc nữa nên đã chấm dứt cuộc hôn nhân này nhưng mẹ vẫn rất yêu em và anh Hữu Lập đấy thôi. Tâm Khả muốn mẹ hạnh phúc đúng không, hãy thông cảm cho mẹ vì em cũng yêu bà mà.

Câu nói của Diên Vỹ vừa dứt, Tâm Khả phản ứng ngay, bằng hành động la lối:

- Không, ai nói tôi yêu bà ấy? Tôi ghét bà ấy, hận bà ấy! Tôi không muốn bà ấy hạnh phúc, mãi mãi không!

- Em nói dối, em yêu mẹ nên muốn mẹ luôn ở bên cạnh mình!

Thấy Diên Vỹ xoáy sâu cái nhìn vào mắt mình, Tâm Khả liền quay mặt đi, gắt:

- Không!

- Có!

- Không có!

- Nhất định có!

Cứ thế, Tâm Khả nói “Không” thì Diên Vỹ bảo “Có”. Cãi nhau một lúc, Tâm Khả tức tối ném cây kem còn ăn dở xuống đất, thét:

- Anh biết gì mà nói? Tôi ghét, ghét, ghét bà ấy!

Diên Vỹ đứng lên, làm giống y hành động của cô bé, thẳng thừng quăng cây kem còn lại trên tay mình đi. Tâm Khả giậm chân, quát âm ỉ:

- Ai cho anh ném hả? Tôi còn chưa ăn mà!

- Dù gì em cũng chẳng muốn ăn kem, bỏ quách cho rồi. Nào, giờ thì về nhà!

Diên Vỹ nắm lấy tay Tâm Khả... Phập! Diên Vỹ quay lại, thấy Tâm Khả cắn vào tay cậu, mỗi lúc mạnh hơn hết như dùng hết sức lực để cắn.

- Em giận dỗi và cắn người khác thì được ích lợi gì? - Diên Vỹ lớn tiếng
- Sao không về nhà, đối diện với mẹ rồi nói “Con ghét mẹ, mẹ hãy đi đi đừng về nữa”, em không làm được chứ gì? Vì sao yêu mà không dũng cảm đối mặt, yêu mẹ có gì là sai trái. Có biết ba mẹ và anh trai đang rất lo lắng không? Tâm Khả còn muốn búồng bình đến khi nào nữa!

Hàm răng non nớt kia tự dưng thôi cắn, dòng nước trong suốt bắt đầu ứa ra từ đôi mắt đang chớp của Tâm Khả. Nó lặng thinh, nức khế. Diên Vỹ từ từ cúi xuống, lẳng lẳng đưa tay lau những giọt lệ không ngừng chảy dài của cô bé:

- Về nhà gặp mẹ nhé. Em hãy thông cảm và yêu mẹ thật lòng, đừng sợ điều ấy. Yêu mẹ, yêu mọi người, anh tin em sẽ làm được vì Tâm Khả nghĩa là “có trái tim”.

Cái nhìn của Tâm Khả tròn xoe, nó lại im lặng vì cảm nhận trong lòng có điều gì rất lạ dần dần nảy nở. Cô bé ngang bướng nhìn Diên Vỹ mếu máo, lồng ngực thổn thức cùng tiếng khóc bật khế. Nó đã khóc, thật nức nở, đôi mắt nhắm chặt như cố rặn hết những dòng lệ mặn chát kia ra ngoài cho lòng nhẹ nhàng, thanh thản.

Tâm Khả dang tay ôm lấy cổ Diên Vỹ. Con bé chẳng rõ mình đã khóc bao lâu mãi cho đến khi ngủ thiếp trong lòng cậu.

Mẹ Tâm Khả mừng rỡ đỡ lấy cô con gái nhỏ còn ngủ từ tay ông Thọ. Bà ôm nó, thở phào nhẹ nhõm. Ông Thọ quay sang con trai, hỏi han:

- Tâm Khả đã đi đâu thế?

Hữu Lập đưa mắt nhìn sang em gái đang say giấc, mỉm cười đáp:

- Dạ, con cũng không biết, may là có một người bạn của con tình cờ trông thấy Tâm Khả nên đã đưa nó về.

Gật đầu yên tâm, tiếp theo ông Thọ với tay lấy một vài giấy tờ đưa cho Hữu Lập:

- Đây, chuyện con hỏi, ba đã cho người làm xong. Nhưng có vấn đề gì mà con lại quan tâm đến chuyện này vậy?

Hữu Lập đón lấy những tờ giấy, lần nữa cười lắc đầu, chẳng có gì đặc biệt ba à!

-----oOo-----

Chương 9: Chân tướng

Nguồn: EbookTruyen.VN

- Mấy ngày này mẹ hay đến nhà thăm em. Lần trước, em đã không nói gì với mẹ cả, và vấn đề mọi chuyện trở lại như cũ.

Tâm Khả nhoén miệng cười, chân đung đưa trên ghế. Cô bé hớn hờ nói về mối quan hệ đã trở nên tốt hơn giữa mẹ và mình trong một tuần qua. Ngồi bên cạnh, Diên Vỹ ân cần vỗ đầu cô bé, hài lòng:

- Em làm tốt lắm, cứ từ từ, rồi thời gian sẽ xóa dần đi mọi rào cản.

Tâm Khả gật gật, có vẻ là sau buổi trưa hôm qua, nó đã thay đổi, ít ra thì không còn quá bướng bỉnh, cố chấp như trước. Đối diện, Điệp Tử chột hỏi:

- Tâm Khả, hôm nay anh trai em sẽ không đến à?

- Lúc sáng anh Hữu Lập nói có việc quan trọng cần giải quyết nên không thể đến được, anh ấy gửi lời xin lỗi chị và anh Diên Vỹ.

- Chuyện có gì to tát đâu mà phải xin lỗi, chưa kể ở đây chắc gì có người thật lòng trông cậu ấy đến.

Nghe Diên Vỹ bảo vẫn vợ còn mắt cứ nhìn lơ đãng, Điệp Tử chỉ khoanh tay, chẳng nói gì. Nàng không muốn tranh cãi vớ vẩn với người hay gây phiền phức đó.

Chợt Tâm Khả nhảy xuống ghế, nắm lấy tay Diên Vỹ:

- Chúng ta chơi cái gì cho đỡ buồn đi!

Mỉm cười chiều lòng Tâm Khả, cậu bé mười sáu tuổi đứng dậy. Hai anh em rời chỗ ngồi, miệng không ngừng tíu tíu bàn về kế hoạch vui chơi hôm nay.

- Lúc nào cũng thản nhiên! - Điệp Tử dõi mắt theo Diên Vỹ, buông một câu ngắn ngủi. Rồi nàng nghĩ đến Hữu Lập.

- Có chắc chàng trai đó không?

Hữu Lập hỏi vệ sĩ đi theo, mắt thì nhìn đăm đăm một chàng trai trẻ ngồi ăn vội bữa trưa ở phía xa xa, ngay gần công trường xây dựng.

- Dạ thưa cậu chủ, chính là anh ta.

- Được rồi, làm rất tốt, các anh ở đây đợi, tôi đến đây một lúc sẽ quay lại.

Chậm chạp tiến về phía anh chàng nọ, Hữu Lập không ngừng suy nghĩ, những mớ hình ảnh hỗn độn liên tiếp hiện diện. Cho đến khi đã đứng ngay trước mặt anh ta, Hữu Lập mới dừng lại. Chàng trai kia thấy có người đi tới liền ngược lên, ngạc nhiên bởi thấy một cậu bé ăn mặc sang trọng, đoán chừng cũng là cậu chủ nhà giàu có.

- Cậu là...?

Biết anh ta hỏi gì nhưng Hữu Lập đáp lời bằng một câu hỏi khác:

- Anh là Vĩ?

Vậy người Hữu Lập tìm kiếm lại chính là Vĩ, chàng trai có cô em gái Hương, vừa chết cách đây một tháng.

Vào buổi chiều hôm ấy, chiếc xe hơi màu đen đỗ ịch trước công viên. Hữu Lập mở cửa, bước ra ngoài. Cậu đảo mắt khắp lượt rồi thấy cách chỗ cậu đứng không xa, Tâm Khả và Diên Vỹ đang chơi đuổi bắt rất vui. Hữu Lập cười, mừng vì em gái cũng đã hòa hợp, có bạn mới. Tiếp đến, nụ cười tắt hẳn khi cậu chuyển cái nhìn sang Điệp Tử ngồi lặng lẽ trên

ghế, cô chị gái đó chẳng bao giờ cười, cứ trầm ngâm như buồn nhớ điều gì. Nhìn Diệp Tử, Hữu Lập nhớ lại cuộc trò chuyện sáng nay với Vĩ...

“Vĩ bất ngờ khi nghe Hữu Lập giới thiệu về bản thân:

- Thế cậu là con trai của vị giám đốc đã thuê tôi ba năm trước?

- Xin lỗi vì đã đến gặp anh đường đột thế này, nhưng vì muốn hỏi anh vài chuyện nên tôi quyết định tìm đến đây. Có phải khu rừng mà anh cùng sáu người khảo sát ba năm trước là nơi sinh sống của rất nhiều sinh vật và của một... con bướm tím?

- Làm sao cậu biết?

- Anh không cần biết điều này làm gì. Mọi người đã đốt tất cả mọi thứ trong khu rừng đó, cả con bướm tím cùng gia đình của nó?

Vĩ lặng thinh xong, gật đầu. Hữu Lập khẽ thở ra, đặt tay lên trán: “Vậy là tại em sao?”. Vĩ ngạc nhiên trước lời nói kỳ lạ đó. Thật sự là anh không biết vì sao con trai của vị giám đốc lại đến gặp mình, hỏi những câu liên quan đến khu rừng năm xưa. Chưa kể, cậu còn biết rõ con bướm tím cuối cùng kia. Tiếng Hữu Lập lại vang lên:

- Vậy anh có lần nào gặp lại con bướm tím đó?

Đôi mắt Vĩ bất động. Câu hỏi ấy có mang hàm nghĩa gì? Hiểu tâm trạng của chàng trai này, Hữu Lập trầm tư bảo:

- Anh có tin vào sự báo thù của các con vật? Tôi tin đấy! Sự thật thì, tình hình của sáu người trong nhóm khảo sát hiện tại rất là thảm hại và ngạc nhiên là anh vẫn bình thường, xem ra chẳng bị gì. Nghe nói, em gái anh tên Hương thì phải, đã chết được một tháng? Thật sự thì anh có điều gì che giấu đúng không? Có thể kể cho tôi nghe, tôi muốn biết về con bướm tím.

Trong đầu Vĩ lập tức hiện ra hình ảnh cô gái trẻ tóc đen, đôi mắt màu cam vàng, mặc trên người chiếc váy tím, đứng nhìn anh lặng lẽ vào cái đêm Hương chết.

- Tôi... chẳng biết gì hết!

Vĩ quay mặt sang hướng khác, ra điều đang tránh né. Nhưng Hữu Lập đã bất ngờ nắm lấy tay anh, nói một câu:

- Không phải, anh đã gặp con bướm tím vào đúng cái ngày em gái anh chết!

Đôi mắt Vĩ lần nữa ánh lên vẻ sững sốt. Rốt cuộc, cậu bé đang đứng trước mặt anh là người như thế nào vậy?"

- Anh hai!

Tiếng gọi lãnh lót của Tâm Khả làm vụt tắt những dòng suy nghĩ ngồn ngang trong lòng Hữu Lập. Cậu ngược nhìn thấy em gái, Diên Vỹ cùng Điệp Tử đang đi đến. Tâm Khả tròn xoe mắt hỏi:

- Anh đến trễ thế, việc anh cần làm nhiều vậy à?

Hữu Lập chỉ cười, không đáp. Điệp Tử liền cất giọng hỏi thăm:

- Nghe nói, cậu có việc quan trọng cần làm, thế đã giải quyết xong hết chưa?

- Chuyện đã xong cả rồi, không có gì đáng lo. - Hữu Lập đưa mắt qua em gái, bảo - Tâm Khả, cũng đã muộn phải về nhà thôi, mau chào chị Điệp Tử và anh Diên Vỹ.

- Cho em chơi tí nữa đi. - Tâm Khả ỉu xiu.

- Không được, ba dặn hai anh em phải về nhà trước năm giờ chiều. Đừng ham vui quá, ngày mai lại chơi tiếp. - Hữu Lập nhìn qua hai người bạn-Tiệc thật, đến lúc chúng tớ về nhà rồi, hẹn hai người hôm khác nhé.

- Đúng là đã trễ rồi. Tâm Khả, về nhà ngoan nhé.

Diên Vỹ dặn dò cô bé bướng bỉnh. Tâm Khả đáp dạ nhỏ xiu, trông vẻ mặt rầu rĩ thật buồn cười. Điệp Tử trao bong bóng cho Hữu Lập:

- Bóng của Tâm Khả, cậu hãy cầm.

Hữu Lập mỉm cười đưa tay đón lấy. Khi đó, vô tình tay cậu chạm vào tay Diệp Tử. Diên Vỹ lẫn Diệp Tử ngạc nhiên bởi Hữu Lập tự dưng đứng bất động, có chút lặng đi. Ánh mắt trống rỗng, nhưng vẫn thấy được nỗi buồn phảng phất.

- Vậy ra, có làm thế nào cũng vẫn không đủ...? - Hữu Lập đã buột miệng nói một lời vô cùng khó hiểu.

- Cậu không khỏe sao? - Diệp Tử quan sát nét mặt bất thường của cậu bé.

- Thôi, chúng em về đây. Tâm Khả, lên xe đi chứ!

Hữu Lập đẩy nhẹ em gái về phía chiếc xe hơi đang đỗ. Diên Vỹ và nàng Bướm Tím nhìn nhau, cảm giác này giờ Hữu Lập rất khác lạ. Tâm Khả leo lên xe trước, lúc chuẩn bị vào xe thì Hữu Lập xoay lại, hướng mắt về phía Diệp Tử, nở nụ cười tươi:

- Tạm biệt chị, Diệp Tử!

Rất nhanh sau đó, Hữu Lập cũng lên xe. Chỉ vài giây là chiếc xe màu đen đã nhanh chóng chạy ra con đường lớn, mất hút trong dòng xe cộ ngược xuôi.

Diên Vỹ dõi mắt nhìn theo, không rõ lý do nhưng tâm trạng thấy bất ổn, lời chào tạm biệt cùng nụ cười khi này của Hữu Lập thấp thoáng điều gì mơ hồ...

Đứng bên cạnh, Diệp Tử cũng giống cậu, mắt vẫn chưa rời bóng dáng khuất dần của chiếc xe hơi. Bàn tay siết chặt, đôi mắt cam vàng không chớp, trong đầu nàng có một dòng suy nghĩ dần hình thành.

Chẳng ngờ được, từ buổi chiều hôm đó, cách hai ngày sau, một chuyện khủng khiếp đã xảy ra: Báo chí đưa tin con trai của giám đốc Thọ, là Hữu Lập, bị bắt cóc! Đến giờ gia đình vẫn chưa nhận được bất kỳ cuộc gọi nào từ phía bọn bắt lương kia.

Sự việc này có liên quan đến Diệp Tử?

Còn Diên Vỹ, vì mãi lo tìm hiểu vài chuyện nên không hề hay biết gì.

Đêm tối, tại một ngôi nhà một tầng, Diệp Tử đang ngồi trên ghế với vẻ trầm ngâm thì Mạnh Khôi đến gần đặt tách trà lên bàn:

- Em bận tâm về chuyện gì sao, có cần anh giúp?

- Không sao, nhưng khuya như vậy mà anh hẹn em đến đây là vì...

- Do em bảo ngày mai phải đi khỏi đây, có thể chúng ta sẽ không được gặp lại nữa, tuy chưa là gì với nhau nhưng anh rất quý mến em vì vậy tối nay anh muốn cùng em trò chuyện vui vẻ xem như là tiệc chia tay. - Mạnh Khôi nói một hơi dài.

- Nhưng chỉ được đến nửa đêm thôi vì trước khi đi em còn có việc phải làm.

- Ok, vậy là đủ rồi. Anh ra đầu phố mua thức ăn khuya về, sau đó chúng ta vừa ăn vừa trò chuyện. Em cứ tự nhiên, bố mẹ và hai cô em gái của anh không ở nhà.

Mạnh Khôi nhìn cô gái, cười cười rồi nhanh chóng ra khỏi nhà. Còn lại một mình, Diệp Tử ngã người ra sau thành ghế, thở dài:

- Chỉ cần làm nốt việc này thì mình có thể rời khỏi thế giới con người. Nhưng tiếp theo mình sẽ làm gì, mình đã không nghĩ đến điều ấy... Thôi chẳng cần phải nghĩ ngợi nhiều, điều quan trọng là mình đã báo thù cho gia đình xong.

Đang nhắm mắt bình yên thì chợt tiếng con mèo vang lên khiến Diệp Tử sực tỉnh. Nhồm người dậy, nàng thấy chú mèo đen, hẳn là vật nuôi trong nhà Mạnh Khôi, giương mắt nhìn về phía nàng. Cái nhìn của nó khiến nàng cảm giác kỳ lạ. Rồi con vật bốn chân chạy vụt vào bên trong. Thoáng nghĩ ngợi, nàng đứng lên, đi theo nó.

Hành lang tối om, chẳng thấy gì, vẻ như Diệp Tử đã mất dấu chú mèo. Nàng dừng bước, đảo mắt nhìn quanh cốt tìm con vật lông đen nhưng

chẳng thấy tăm hơi nó đâu.

Chợt, cái nhìn của nàng Bướm Tím ngừng lại nơi ánh sáng mờ mờ tỏa ra từ căn phòng cuối cùng của dãy hành lang tràn ngập màu đen. Khá tò mò, Điệp Tử từ từ tiến lại gần, đi vào bên trong. Dẫu biết làm thế này là bất lịch sự nhưng quả thật thì cánh cửa mở hé của phòng trông như điều gì rất bí ẩn khiến người khác phải tìm hiểu.

Trong phòng khá tối, chẳng đèn đuốc ngoài những cây nến cháy gần tàn. Nơi đây là gì nhỉ, sao không được sáng sủa? Điệp Tử tự hỏi và cái màn đen đó khiến nàng chẳng rõ được hình dáng hoặc cách bố trí phòng ra sao. Nàng tiện tay cầm lấy một cây nến ở gần, soi rọi chút ánh sáng leo lét lên xung quanh. Lia nên đến đâu thì vùng tối ở đấy được mở ra, sáng hơi chút.

Điệp Tử không khỏi ngạc nhiên khi ngay góc phòng bên trái, xuất hiện cây thánh giá gỗ khá lớn. Thứ này dùng làm gì, sao lại để một vật như thế ở trong nhà? Với câu hỏi đó, Điệp Tử bắt đầu thấy khó hiểu về anh chàng tên Mạnh Khôi.

Chưa hết, lúc Điệp Tử soi ánh lửa lên bức vách phía sau cây thánh giá gỗ thì đôi mắt nàng mở to, có chút sững sốt bởi một tấm hình dần hiện ra trong khung cảnh nửa sáng nửa tối, hình cô gái trẻ mặc chiếc váy hồng... Cô gái mà Điệp Tử đã nhập hồn vào! Đúng, chính là gương mặt này, gương mặt mà Điệp Tử đang mang.

Đó là cô gái xinh đẹp bị tông chết trên đường!

Chuyện gì vậy? Mạnh Khôi quen biết cô gái ấy ư? Nếu thế thì Mạnh Khôi phải nhận ra mình với cô gái ấy rất giống nhau! Nhưng vì sao Mạnh Khôi chẳng bao giờ đề cập đến vấn đề này...? Có điều gì uẩn khúc chăng?

Bao nhiêu suy nghĩ cứ lớn vồn trong đầu Điệp Tử, tất cả đều hỗn độn.

Còn chăm chú nhìn bức hình cô gái mặc váy hồng mỉm cười thì tự dưng Điệp Tử chuyển ánh mắt sang những tấm hình kế bên. Thật bất ngờ, đó là hình Điệp Tử! Toàn bộ đều là hình chụp nàng từ đủ mọi góc cạnh, nghiêng, thẳng, chéo, sau lưng, trước mặt... và điều bàng hoàng là các hình đều bị gạch chéo bằng mực đỏ như máu cùng một chữ in đậm: Giết!

Bối rối lẫn choáng váng, Điệp Tử ngã ra sau, tựa lưng vào cây thánh giá gỗ. Cảm giác có vật gì cuộm ở sau tóc, nàng quay lại, phía trên đỉnh thân gỗ sơn mài, bức ảnh chụp nàng phóng lớn và được ghim bởi con dao rọc giấy.

Sự bản thân chưa kịp hình thành thì có tiếng động nhỏ vang lên bên cạnh, Điệp Tử xoay qua, thứ dung dịch nào đó đã hắt vào người nàng.

Khi đó, ông Thọ đang nói chuyện điện thoại với tên bắt cóc:

- Rốt cuộc, các người muốn bao nhiêu thì thả người?

Đầu dây bên kia đáp gọn: Một trăm tỷ!

- Nếu ngài muốn gặp lại con trai yêu quý thì số tiền đó không lớn đâu. Khi nào chịu trao tiền thì đến sân ga lúc nửa đêm. Nói trước, ngài mà báo cảnh sát thì ngài hiểu hậu quả rồi đấy!

Tên bắt cóc cúp máy, ông Thọ giận dữ ném chiếc điện thoại:

- Khốn nạn! Thế nào, có dò la được vị trí của chúng?

- Rất tiếc, chúng dùng điện thoại công cộng, mã số vùng cũng rất lạ nên khó tìm ra chỗ của chúng. - Cảnh sát trầm tư.

- Vậy là tôi phải gặp chúng để giao tiền! - Ông Thọ bóp trán, mệt mỏi.

- Chúng tôi sẽ mai phục ở gần địa điểm giao tiền và cứu con trai ông.

Trong khi ông Thọ và cảnh sát bàn tính kế hoạch giải cứu con tin thì bên ngoài cổng biệt thự, Tâm Khả khóc thút thít:

- Anh Hữu Lập bị bắt cóc rồi... Em sợ lắm!

Đối diện là Diên Vỹ. Sau vài ngày biệt tăm, hôm nay cậu trở về và được tin Hữu Lập bị bắt cóc. Siết chặt tay, Diên Vỹ dễ dàng đoán ra, sự việc này là do Điệp Tử.

- Em yên tâm, anh sẽ đi cứu anh trai của em!

Cất tiếng vỗ về cô bé, Diên Vỹ toan chạy đi thì Tâm Khả nức nở gọi theo:

- Anh Diên Vỹ, có cái này anh Hữu Lập muốn trao cho chị Điệp Tử...

-----oOo-----

Chương 10: Sứ mệnh

Nguồn: EbookTruyen.VN

Điệp Tử từ từ mở mắt ra, cảm giác cơ thể rã rời. Nàng khẽ cử động nhưng không được vì tay chân đang bị trói trên cây thánh giá. Có bóng người xuất hiện. Đưa mắt nhìn, trong bóng tối, Điệp Tử dần dần thấy gương mặt Mạnh Khôi, không dịu dàng hay mỉm cười ân cần như trước mà là một cái vẻ rất tráo trở, ghê rợn.

- Thế nào, cảm giác ra sao khi bị như vậy?

Im lặng vài giây trước câu hỏi của Mạnh Khôi, rồi Điệp Tử cất tiếng, yếu ớt:

- Ta... chỉ thấy giận mình vì đã quen biết người lại còn làm bạn và quý mến nữa chứ. Xem ra, người rất hận ta!

Mạnh Khôi cười cười, vỗ tay với dáng vẻ man trá vô cùng:

- Ủ, đoán đúng rồi, thật tuyệt! Điệp Tử, còn nhớ lần đầu chúng ta gặp nhau, khi ta ra tay cứu cô chỉ vì muốn tiếp cận để giết cô thôi. Cô có gương mặt rất giống một người con gái ta yêu, chắc cô cũng biết cô ấy, ta đã rất bất ngờ khi thấy cô vào cái đêm đó. Quả nhiên giống thật đấy, chỉ có điều... - Hấn kè sát mặt lại gần Điệp Tử - Đôi mắt màu cam vàng hơi kỳ lạ, thứ màu ma quỷ. Nói đi, cô là ác quỷ phải không?

Điệp Tử nhìn sâu vào mắt hấn, cười nhạt:

- Phải, ta là hồn ma, một oan hồn oán hận nhập vào xác cô gái người yêu!

Mạnh Khôi đẩy nhẹ mặt Điệp Tử, chân hơi lùi ra sau:

- Thế thì ghê quá, đáng sợ! Ta phải giết chết người...

- Giết ta? Người nghĩ cái thứ này có thể trói giữ ta sao?

- Đúng là sợi dây ấy chẳng là gì với người nhưng cái này thì khác.

Dứt lời, Mạnh Khôi lấy cái thau nhựa ngay bên cạnh, thẳng tay tạt thứ dung dịch ở trong đó lên người Điệp Tử. Cái chất lỏng này giống hệt thứ chất lỏng lúc nãy đổ vào nàng bởi nàng thấy rùng mình, rợn người, toàn thân không hiểu sao lại run rẩy.

Mạnh Khôi ném mạnh cái thau nhựa, thích thú hỏi:

- Biết gì không, máu chó đấy! Người xưa nói, ma quỷ vẫn sợ máu chó. Điệp Tử, vậy hóa ra người là ma quỷ thật à?

Điệp Tử bủn rủn, kiệt sức ngược nhìn nụ cười rùng rợn của tên điên loạn kia:

- Vì sao... giết ta chỉ vì ta giống bạn gái của người thôi ư?

Ngừng cười, Mạnh Khôi nhếch mép, giọng lạnh băng: Phải!

- Lẽ nào cô gái ấy đã làm gì người à?

Đột ngột ánh đèn được mở sáng choang, căn phòng sáng hẳn lên, cùng lúc tiếng Diên Vỹ vang vang khắp bốn bức tường kín bưng:

- Cô ta phản bội hẳn, đi theo gã công tử giàu có hơn!

Tức khắc, Mạnh Khôi lẩn Điệp Tử quay qua nhìn, Diên Vỹ đứng ngay cửa phòng tự lúc nào. Cậu nhìn cô bạn đang lả người bởi thứ dung dịch màu đỏ, gọi là máu chó, xong đảo mắt sang Mạnh Khôi đứng nhìn trân trân.

- Lòng người đúng là khó đoán. - Diên Vỹ đến gần rồi đưa tay tháo dây trói cho Điệp Tử - Anh lúc nào cũng ở bên cạnh, chăm sóc Điệp Tử nhưng thật ra lại có mục đích xấu. Vì cảm phần bạn gái cũ, anh đã thuê người lái xe tông chết cô ấy ngay giữa đường. Sau đó tình cờ gặp Điệp Tử, anh rất bất ngờ trước sự quá giống nhau của họ nên quyết định tiếp cận cô ấy, để chờ cơ hội ra tay.

Đột ngột kẻ phá đám chẳng rõ chui ra từ đâu, Mạnh Khôi trợn mắt:

- Mà là thằng nào, định nhúng tay vào chuyện người khác hả?

- Chuyện của anh, tôi chẳng bận tâm nhưng vì có việc gấp phải giải quyết nên tôi mới tìm đến đây, đồng thời giải cứu bạn tôi nữa. - Diên Vỹ dìu Điệp Tử vì lúc này nàng bướm không thể tự đứng được.

Mạnh Khôi cười lớn, phun cả nước bọt xuống đất:

- Mạnh mồm quá, tưởng muốn thoát là thoát ư?

Gã thchup lấy cái thau đựng máu chó, định tạt vào người Diên Vỹ thì cậu lập tức chỉ tay về phía hắn, từ bên dưới sàn nhà những sợi dây leo khổng lồ xuất hiện đâm thủng vách, chằng chịt quấn chặt lấy hắn. Đám dây leo siết mạnh cơ thể Mạnh Khôi, nhanh chóng nhấc hắn lên cao. Diên Vỹ không quên gọi điện thoại cho cảnh sát, báo rằng đã tìm ra hung thủ giết chết cô gái ngày hôm ấy.

Khi hai người kia rời khỏi nhà, họ còn nghe tiếng tên điên loạn đó la hét.

Được dìu đi, Điệp Tử thở mệt nhọc khi hỏi:

- Vậy mấy ngày không thấy cậu là vì cậu đi điều tra về tên Mạnh Khôi?

- Tôi thấy hành động của hắn đối với cô rất bất thường nên quyết định tìm hiểu về hắn. Thật bất ngờ, sự việc một cô gái trẻ bị tông chết trên đường vài tháng trước cứ ngỡ là tai nạn hóa ra là do hắn cố ý giết!

Điệp Tử ho nhẹ, đồng thời ánh mắt bỗng dung bất động:

- Tôi đã cả tin vào loại người như hắn, hối hận thật!

Diên Vỹ bất ngờ dừng lại, nắm bờ vai mảnh khảnh kia và xoay nàng bướm qua:

- Cô sẽ còn rất hối hận nếu không làm việc này: mau chóng giải cứu Hữu Lập! Tôi biết cô chính là người đã gây ra vụ bắt cóc đó và tôi cũng biết, kẻ thù cuối cùng còn lại mà cô nói, không ai khác là ba con ông Thọ! Ba năm trước, để tổ chức tiệc sinh nhật cho Hữu Lập, ông ấy đã thuê nhóm khảo sát đến khai hoang khu rừng.

Điệp Tử nhìn Diên Vỹ đầy giận dữ, nàng tháo mạnh tay cậu ra:

- Nếu cậu đã biết sao còn bảo tôi cứu kẻ thù?

- Cô đã nghĩ sai về Hữu Lập rồi! Cô hãy đọc lá thư này, mọi chuyện sẽ sáng tỏ. Nhanh lên, nếu cô không muốn phải hối hận!

Nhìn ánh mắt kiên quyết cùng sự thúc giục của Diên Vỹ, Điệp Tử miễn cưỡng đón lấy. Là lá thư của Hữu Lập gửi cho nàng...

“Chị Điệp Tử, khi chị có lá thư này trong tay thì có lẽ em đã không thể trở về. Lần đầu tiên gặp mặt, em đã biết chị là một con bướm tím, chị muốn trả thù ba con em, không những thế em còn biết rõ về quá khứ của chị.”

Đọc đến đó, Điệp Tử dừng lại, đưa mắt sang Diên Vỹ:

- Thế... thế này nghĩa là sao?

- Phải, Hữu Lập biết tất cả về cô, toàn bộ sự thật... Cô là một con bướm tím, cả gia đình cô bị giết, cô được Bà Bà đưa hồn về, nhập xác vào một cô gái đã chết, lần lượt trả thù nhóm khảo sát và giờ thì đến lượt ba con cậu ấy, Hữu Lập biết rõ những điều đó bởi vì cậu ấy có giác quan thứ sáu.

Đôi mắt Điệp Tử mở trừng trừng, sự bản thân kéo đến lúc nghe Diên Vỹ nói tiếp:

- Lúc này Tâm Khả trao lá thư cho tôi, xin lỗi vì tôi đã đọc nó. Đọc xong tôi rất ngỡ ngàng nên hỏi Tâm Khả thì được cô bé tiết lộ: Hữu Lập có một khả năng vô cùng đặc biệt và có lẽ là trường hợp hiếm hoi, từ nhỏ

cậu ấy luôn đọc được suy nghĩ của những người xung quanh chỉ bằng sự va chạm cơ thể, chính điều ấy đã khiến cuộc sống của cậu gặp nhiều khó khăn, cậu ấy hầu như không tiếp xúc với người khác.

Tâm Khả còn nói thêm, trước ngày bị bắt cóc, Hữu Lập có những hành động khác lạ: cậu ấy ở trong phòng làm việc gì đó rất lâu, hoàn thành các công việc còn dở dang. Mua quần áo cho Tâm Khả, mua thuốc cho ba và rất nhiều việc khác như thể sắp đi xa... Và đến ngày cuối cùng, Hữu Lập đã nói với em gái: “Sau này không còn anh bên cạnh, em phải nghe lời, chăm sóc cho ba. Đừng bướng bỉnh, đừng giận mẹ, em phải trưởng thành và sống hạnh phúc”. Qua hôm sau liền xảy ra cuộc bắt cóc. Chứng tỏ, Hữu Lập biết rõ mình sẽ có ngày hôm nay và cậu ấy đã không trốn tránh.

Diệp Tử từng nhớ Hữu Lập nói rằng bản thân có lý do không thể gần gũi thân thiết với người khác, ra chính là vì điều này ư? Nàng lắc đầu với vẻ kích động:

- Không! Không phải như vậy, tất cả đều là nói dối!

- Trong thư, Hữu Lập đề cập tới việc đã đến gặp Vĩ. Chắc cô cũng hiểu, cậu ấy sau cùng cũng rõ mọi chuyện về sự trả thù của cô.

- Nếu Hữu Lập biết tôi trả thù sao còn kết bạn với tôi, cậu ta không tránh xa tôi ư?

Diên Vỹ nhìn trực diện Diệp Tử, thỉnh linh lớn giọng:

- Đến giờ cô vẫn không hiểu sao? Hữu Lập thật sự yêu quý cô. Khoảng thời gian nửa tháng qua ngắn ngủi nhưng có lẽ Hữu Lập đã dành một tình cảm đặc biệt cho cô.

Hoàn toàn bất động, Diệp Tử lặng người... Phải rồi, chiều hôm đó khi hai người nói chuyện với nhau, rõ ràng nàng cảm nhận tình cảm Hữu Lập dành cho mình không đơn thuần chỉ là tình bạn. Ánh mắt đảo nhanh như nhớ ra một điều, nàng bỗng chạy vụt đi, tức thì Diên Vỹ đuổi theo.

Cả hai chạy đến sân ga, điểm hẹn của bọn bắt cóc và gia đình ông Thọ. Trong cuộc chạy hồi hả, thời gian như ngưng đọng.

Khi cả hai vừa lên ngọn đồi phía sau sân ga, đưa mắt tìm kiếm thì

“Đoàng!” tiếng súng nổ vang lên phá tan bầu không khí tĩnh lặng nửa đêm.

Hốt hoảng, Điệp Tử lao đến vách đồi, nhìn xuống... Trái tim nàng bướm muốn ngừng đập khi hình ảnh Hữu Lập ở phía xa, tay bị trói, ngã xuống đất cùng dòng máu chảy dài trước trán. Ông Thọ, Tâm Khả cùng những người cảnh sát tức tốc chạy đến. Ông Thọ đỡ lấy Hữu Lập, giờ đây chỉ còn là cái xác lạnh ngắt, ông gào thét. Tiếp đến, tiếng khóc của Tâm Khả đứt toạc, tức tưởi. Họ đau đớn cùng cực!

Trên đồi, Diên Vỹ bàng hoàng:

- Sao bọn bắt cóc lại ra tay giết Hữu Lập? Chẳng phải chỉ cần nhận tiền...

- Bọn chúng là những kẻ giết thuê. Chính tôi đã đưa tiền và yêu cầu chúng dàn dựng một cuộc bắt cóc, khi ông Thọ đến giao tiền chuộc thì hãy giết chết Hữu Lập.

Điệp Tử khụy chân, chưa bao giờ lồng ngực nàng lại đau đớn đến vậy, cảm tưởng như ai đó đang cào xé. Đau, rất đau!

- Tại sao? Tại sao cậu ta khờ dại như thế? Đã biết tôi muốn trả thù thì vì sao còn...? - Sóng mũi Điệp Tử cay xè, giọng nghẹn ngào đứt quãng.

- Vì Hữu Lập hiểu, cho dù có làm gì đi nữa cũng không xoa dịu được ý muốn trả thù của cô. Cậu ấy càng không thể nhìn cảnh cô làm hại tới ba mẹ hay em gái mình nên đã quyết định để bản thân đứng ra trả món nợ này. - Diên Vỹ nhẹ nhàng lấy ra một chiếc hộp - Cái này, Hữu Lập tặng cô...

Điệp Tử quay qua, đôi bàn tay run run đón lấy. Chậm rãi mở nắp hộp, đôi mắt màu cam vàng ngổ ngàng, dù đã cố ngăn nhưng những dòng lệ bỗng chốc tuôn trào.

Lần đầu tiên, Điệp Tử mới biết, khóc là như thế nào!

Đó là lúc bị tổn thương, là khi hối hận vô vàn.

Là lúc quý mến một người nhưng người đó lại muốn giết ta. Và đó cũng

là lúc, ta nhẫn tâm giết chết người thật lòng yêu thương mình!

Mưa lại rơi... Lát phát... Lạnh giá... Nhói buốt...

Tất cả ghen ngào khi Điệp Tử lấy ra từng con hạt giấy được xếp rất tỉ mỉ và đẹp đẽ. Bên dưới những chú hạt giấy là dòng chữ “Tặng chị Điệp Tử”. Mảnh giấy gấp tư, dòng chữ với nét mực nhòe đi bởi nước mưa cùng lệ đắng:

“Em sẽ xếp một nghìn con hạt giấy với tất cả tâm lòng. Em không trách chị, chỉ mong hạt giấy sẽ mang lại ước mơ cho chị... Hãy hạnh phúc nhé! Em thích chị.”

Dưới cơn mưa lạnh lẽo, Điệp Tử lặng lẽ, cảm nín... Lẫn trong gió lớn, tiếng gào thét của ông Thọ lẫn tiếng khóc của Tâm Khả vẫn còn. Bấy giờ, Diên Vỹ mới bảo:

- Điệp Tử, trả thù chẳng mang lại điều gì tốt đẹp, những người thân của cô đã chuyển kiếp, chỉ còn cô thôi... Hãy làm lại từ đầu!

Điệp Tử cất vội những con hạt giấy vào chiếc hộp như sợ nước mưa sẽ làm ướt chúng, tiếp theo ngược nhìn lên, nước mưa làm mờ đi đôi mắt đang đắm lệ:

- Diên Vỹ, thật ra cậu là ai?

Im lặng. Rất nhanh sau đó, giọng Diên Vỹ thì thầm:

- Tôi chính là cậu bé hoa diên vĩ mà ba năm trước cô đã nuốt tôi vào bụng. - Diên Vỹ đưa bàn tay đeo chuỗi hạt lên - Giúp cô làm lại từ đầu là sứ mệnh của tôi.

Ánh mắt Điệp Tử tròn xoe không chớp, chợt nhiên thấy cay rát.

“Cậu bé hoa mới nở ba năm trước, vốn là một bông hoa diên vĩ màu xanh đẹp đẽ, tinh khôi. Cuộc đời cậu vốn dĩ sẽ còn dài, nhưng nào ngờ...”

Con người hay bất kỳ sinh vật nào cũng có lúc rơi vào đau khổ, tuyệt vọng. Khi phải đối diện với bi kịch, có kẻ lựa chọn sự trả thù tàn khốc

thế nhưng ngược lại, có những người lại lựa chọn tha thứ để tiếp tục hướng về phía trước đón lấy hi vọng.

Lần cuối, trước khi linh hồn tan biến, Diệp Tử đã mỉm cười, nụ cười ẩn hiện trong màn mưa sao trông cay đắng.

Khẽ đưa mắt nhìn xuống, nàng muốn nhìn thấy gương mặt Hữu Lập một lần nữa.

Từ từ, Diệp Tử nhắm mắt lại, vài giây rất ngắn ngủi, thân hình người con gái ngã xuống. Bây giờ, đó chỉ còn là cái xác cô người yêu của Mạnh Khôi.

Diên Vỹ ngẩng lên nhìn trời, mưa tuôn xối xả như tát vào mặt.

Sợi dây chuỗi hạt trên tay cậu đứt, những hạt đen và trắng rơi vung vãi xuống nền cỏ xanh mướt, bình yên. Diên Vỹ nói khẽ: “Diệp Tử đã về trời...”

Tiếng chuông tan học tại một ngôi trường cấp III vang lên vào buổi chiều, học sinh ủa ra như ong vỡ tổ. Đám học trò ra về tíu tít, nói chuyện rôm rả. Một cô bé mười tám tuổi có gương mặt xinh xắn đang lững thững bước ra khỏi cổng trường, buổi học hôm nay cũng như mọi ngày, thật chán phèo!

Bỗng, cô nữ sinh hướng mắt về phía trước, trong làn hoa bay xòa thưa thớt, khuôn mặt thân quen của một người con trai dần dần xuất hiện. Cậu trạc đôi mươi, nét đẹp thanh tú như bông hoa mới nở. Đôi mắt cô nữ sinh tròn to bất ngờ, liền thốt lên:

- Diên Vỹ... Anh Diên Vỹ?

Diên Vỹ nở nụ cười, mái tóc đen năm nào lại bỗng bành trải dài trong gió.

- Tâm Khả.

Đứng lặng trong vài giây, Tâm Khả tự dưng mếu máo và nói khẽ:

- Đồ đáng ghét!

Rồi nhanh như chớp, vắt cả chiếc cặp trên tay xuống đất, bóng dáng Tâm Khả chạy đến ôm vô lấy Diên Vỹ.

- Anh đã bỏ đi đâu vậy hả, em chờ anh lâu lắm có biết không? Là tám năm đấy!

Tâm Khả trách móc trong tiếng khóc, vòng tay vẫn giữ chặt cổ chàng trai những tưởng sẽ không trở về nữa. Diên Vỹ cười cười, ôm cô bé bướng bỉnh, giọng ấm áp:

- Thì giờ anh đã về rồi.

Nghe thế, Tâm Khả càng khóc lớn hơn, mười tám tuổi mà vẫn cứ nhõng nhẽo.

Sau cùng, người con trai đó cũng trở về gặp cô chủ nhỏ ương bướng. Qua tám năm cố gắng, Diên Vỹ đến giờ cũng đã hóa kiếp thành người.

Ở đâu đó xa xôi, trên cánh đồng vắng, một cô bé đang đứng khóc rất thảm thiết.

- Này bé, sao em lại khóc? - Giọng nói dịu dàng của ai vang lên.

Cô bé ngẩng mặt nhìn, trong làn nước mắt, mới thấy một cô gái trẻ mặc chiếc váy màu tím, mái tóc dài đen mượt thả bay theo gió, đặc biệt là đôi mắt màu cam vàng đang hướng về mình cùng nụ cười thân thiện. Cô rất đẹp!

- Chị là ai?

- Em cứ gọi chị là Điệp Tử. Nào, bây giờ nói chị nghe vì sao em khóc?

- Bà em mất rồi...

- Vậy em có muốn gặp bà không?

- Muốn nhưng bằng cách nào hả chị?

- Em hãy cầm lấy cái này! - Điệp Tử trao cho nó một con hạt giấy - Về nhà, em viết tên bà em vào con hạt giấy này, sau đó treo lên cửa sổ và chờ đợi cơn gió đi qua. Khi con hạt rung thì em sẽ được gặp bà, tin chị nhé!

Đứa bé đón lấy, lau khô nước mắt, cười tươi: “Cảm ơn chị”. Nó liền chạy đi cùng niềm vui ngập tràn. Dõi theo bóng dáng nhỏ bé, Điệp Tử mỉm cười thanh thản.

Khẽ khàng, Điệp Tử nhìn xuống cổ tay, nơi buộc sợi chỉ đỏ và treo lủng lẳng con hạt giấy và trên cánh để lộ dòng chữ, là tên một người: “Hữu Lập”. Gió chợt nổi, thổi tràn cả cánh đồng vắng úa tàn buổi hoàng hôn, vì thế con hạt đã rung lên, thật nhẹ.

- Cậu lại về thăm tôi phải không, Hữu Lập?

Điệp Tử ngược nhìn bầu trời trong veo, không một gợn mây. Bóng dáng nàng mất dần, hòa lẫn vào cánh đồng cao ngất. Yên bình.

“Sứ mệnh của bướm chính là, mang linh hồn người chết về bên cạnh những người thân yêu của họ.”

- -----

Võ Anh Thơ

Sài Gòn 18/11/2011

-----oOo-----